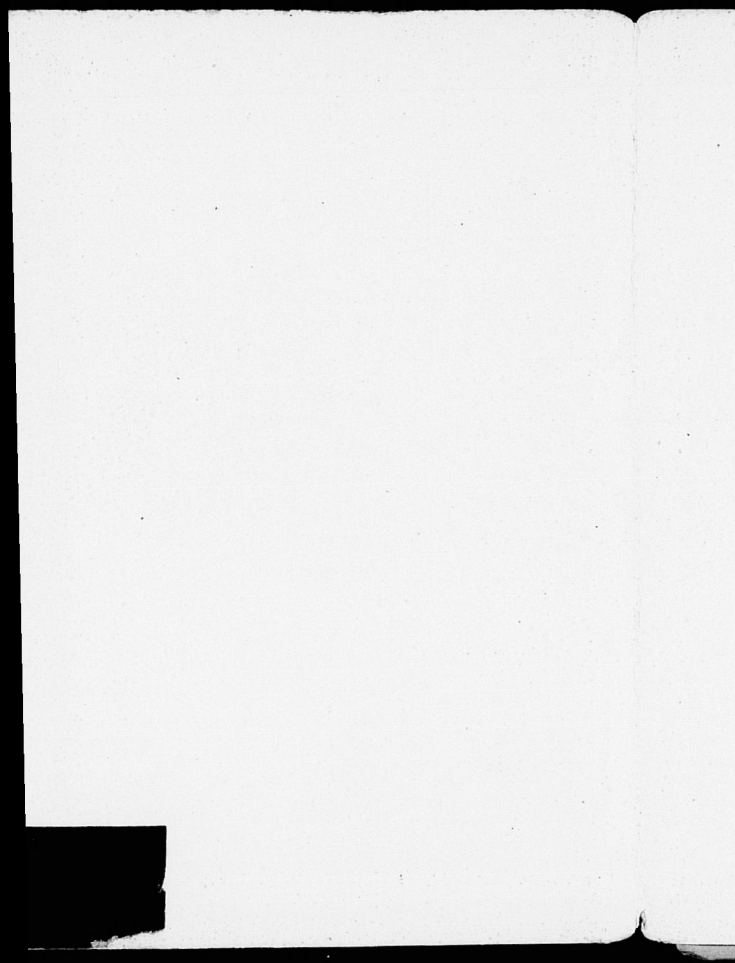

364

Vak 55

VA

VAN

ME

OVERWE

Doctor

INSG

Uit

VAK

55

No.

364

SAMENSPRAKEN
VAN DEN LIJDENDEN JESUS
MET DE GODVRUCHTIGE ZIEL,

OF

OVERWEGINGEN VOOR ELKEN DAG VAN DE VASTEN,

DOOR DEN

Eerw. Heer COURBON,
Doctor in de Godgeleerdheid, Pastoor van Saint-Cyr,

GEVOLGD VAN

MISGEBEDEN,

INSGELIJKS IN DEN VORM EENER SAMENSPRAAK,

DOOR

Mgr. DEVIE, Bisschop van Belley.

Uit het Fransch vertaald en met eenige Over-
wegingen vermeerderd

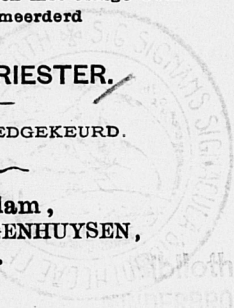
DOOR

EEN R. K. PRIESTER.

KERKELIJK GOEDGEKEURD.

Amsterdam,
C. L. VAN LANGENHUYSEN,
1875.

Boothek
BIBLIOTHEEK
WEERT.

IMPRIMATUR.

J. A. VAN DEN AKKER,
Libr. Censor.

Harlemi, 25 Jan. 1875.

*Aan den lijdenden en stervenden God-
mensch, — Aan den Zaligmaker, die voor
onze zaligheid zijn laatsten druppel bloed
op Golgotha vergoot, — Aan den Man van
Smarten, die onze zonden en ongerechtig-
heden op zijne schouderen heeft genomen
en die door zijn smartvol lijden heeft
uitgewischt; — Aan de Onbevleete Moe-
der, die zoo innig deel nam in het lijden
van haar Goddelijk Kind, — Aan de Ko-
ninginne der Martelaren, die haar lijden*

*met dat van Jesus wilde vereenigen, —
Aan de Moeder van Smarten, die onder het
kruis van Jesus ons gebaard heeft, en
aan wier moederlijke zorg de stervende
Verlosser in den persoon van den H. Joannes
ons allen heeft aanbevolen,*

*wordt de vertaling van dit werkje
als een nederig blijk van eerbied en liefde
opgedragen door*

DEN VERTALER.

Voorwoord van den Vertaler.

Onder den titel; *De maand April*, enz. werd het fransche werkje, waarvan wij hier eene hollandsche vertaling leveren, in het licht gegeven. Daar het ons voorkwam, dat het beter aan zijn doel zou beantwoorden, zoo wij *voor elken dag van de Vasten* eene samenspraak van Jesus met de godvruchtige ziel gaven, in plaats van met de oorspronkelijke uitgave slechts *voor elken dag der maand April* er eene te geven, hebben wij enkele overwegingen daarbij gevoegd, die wij, zooveel mogelijk, in den geest der overige bewerkt en samengesteld hebben. Om die reden ook hebben wij den titel eenigzins gewijzigd en in overeenstemming gebracht met hetgeen thans het boekje is: een handboekje namelijk om in den geest der Kerk den Veertigdaagsche Vasten te heiligen door het dagelijks overwegen

van het smartvol lijden van onzen goddelijken Zaligmaker.

Moge het boekje, onder Gods zegen en onder de bescherming der Allerheiligste Moedermaagd, de gewenschte vruchten voortbrengen, en moge het vooral strekken om de godsvrucht tot den lijdenden en stervenden Jesus onder de geloovigen levendig te houden en te doen aangroeien!

Voorrede der oorspronkelijke Uitgave.

De eerwaarde schrijver van dit werk, de Eerw. Heer Courbon, die verschillende en meermalen herdrukte devotieboekjes in het licht heeft gegeven, heeft dit werk ondernomen met het doel, om de geloovigen het verlangen en het voor-nemen in te boezemen, van dagelijks een kwartier uurs te besteden aan de overweging van het Lijden Onzes Heeren J. C.

Zeer gemakkelijk laat het zich begrijpen, welk geestelijk voordeel uit deze gewoonte is te trekken: zelf geeft de schrijver een denkbeeld daarvan in het voorafgaand onderricht, dat wij hierna laten volgen.

't Is vooral de heilige tijd van de Vasten, die gewoonlijk met de maand April samenvalt, die uit zijnen aard meer dan elke andere tijd geschikt is, om te worden toegeheiligd aan samenspraken of

gesprekken van de ziel met Jesus op den Calvarieberg.

Wanneer men gedurende al dien tijd zich de godvruchtige gewoonte eigen maakt van elken dag een kwartier uurs lang het Lijden van den goddelijken Zaligmaker te overwegen, twijfelen wij er niet aan of de geloovigen, door de vruchten, die zij daarvan trekken zullen, getroffen, zullen volharden in die dagelijksche godsvruchtoefening, die de wel lust is der vrome zielen.

Wij hebben de gebeden en litaniën des schrijvers behouden; maar wij hebben deze uitgave vermeerderd met Misgebeenen, eveneens in den vorm eener samenspraak of van een onderhoud der ziel met God opgesteld. Deze Misgebeden zijn afkomstig van een geacht bisschop van Frankrijk, Mgr. Devie, bisschop van Belley. Wij zijn van meening, dat de geloovigen, die gaarne het Lijden Onzes Heeren overwegen, met genoegen en met veel vrucht daarmede zullen kennis maken.

dat hem met moed en sterkte den weg der deugd doet bewandelen.

TWEEDE WAARHEID.

HET DAGELIJKS OVERWEGEN VAN HET LIJDEN ON-
ZES HEEREN IS EEN ZEER HEILZAAM MIDDEL
OM ONS VOOR HET HERVALLEN IN DE
ZONDE TE BEWAREN.

Dit gevoelens drukt de H. Augustinus zoo krachtig uit in deze woorden: „Niets is ons zoo heilzaam, dan dat wij dagelijks bedenken, hoeveel hij, die God en mensch te zamen is, voor ons heeft geleden.” (Serm. 52.) En ten einde ons deze waarheid overtuigend te bewijzen, bevestigt hij die door eigen ondervinding, doordat hij ons verklaart: „dat hij in al zijne noodwendigheden geen krachtdadiger middel heeft gevonden, dan zijne toevlucht te nemen tot de wonden van Jesus Christus.” Inderdaad, wij mogen Jesus aan het kruis beschouwen als een goddelijken zeilsteen, die in staat is ook de meest verharde gemoederen tot zich te trekken, en tegelijk als een overwinbaar bolwerk tegen al de aanvallen, die onze vijanden tegen ons zouden kunnen richten. Hoe toch ware het mogelijk, dagelijks de zonde te beschouwen als de rampzalige oorzaak van al het

lijden van onzen goddelijken Zaligmaker, zonder met een uitersten afschrik daarvan bevangen te worden, en zonder zich opgewekt te gevoelen om die met de meeste zorg te vermijden; immers men mag zeggen, dat als wij Jesus te midden zijner smarten beschouwen, wij onze zonden met bloedige letters op geheel zijn lichaam zien geschreven.

DERDE WAARHEID.

HET DAGELIJKS OVERWEGEN VAN HET LIJDEN ONZES HEEREN IS EEN UITMUNTEND MIDDEL
OM GROOTE VORDERINGEN TE MAKEN IN
DE DEUGD.

Wanneer de ware volmaaktheid daarin bestaat, dat men zich voortdurend meer en meer onthecht aan de zonde, dat men zich voortdurend meer en meer van alle smetten reinigt en van alle wereldsche liefde zuivert, om zich uitsluitend met den geest en de liefde van Jesus Christus te vervullen, — dan is het, mijns inziens, een groot hulpmiddel om snellen voortgang te maken in een werk van zoo groot gewicht, dat men zich dagelijks in den geest naar den Calvarieberg begeeft, om zijne ziel te wasschen in het bloed, dat Jesus aldaar heeft vergoten. Ik houd mij overtuigd, dat men, door dikwijls daaraan te denken, zich als het ware in die heilige

bron neerdompelt, en het uitwerksel ondervindt van de eigenschap, die zij bezit, om de volheid des levens mede te deelen. De Apostel bevestigt deze waarheid, door dat hij de christenen vergelijkt met wilde loten, die op Jesus Christus geënt zijn, en dan uit die gelijkenis de gevolgtrekking maakt, dat zij verplicht zijn *vruchten voort te brengen, die aan dien goddelijken boom gelijkvormig zijn, en hem gelijk te worden in zijnen dood en in zijne verrijzenis*, — en dat, als men eens wil bevonden worden geënt te zijn in den verrezen Jesus, men moet geënt geweest zijn in den gekruisten Jesus; *dat onze oude mensch tegelijk met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde vernietigd worde en wij der zonde niet meer zouden dienen want die gestorven is, is van de zonde ontslagen. En zijn wij nu met Christus gestorven, wij gelooven dat wij eveneens ook met Christus zullen leven.* (Rom. VI.)

Deze woorden van den grooten Apostel leeren ons, dat het eigenlijk aan het kruis is, dat wij in Jesus Christus zijn geënt geworden, en dat al de vruchten, die wij moeten voortbrengen, vruchten van het kruis zijn moeten. Met dezen geheimzinnigen boom behoort men vereend te zijn, om zijne sappen te ontvangen, dat wil zeggen, de mededeeling der genade, die de Zaligmaker

ons daaraan verdiend heeft, en om het leven deelachtig te worden, dat hij voor ons daaraan heeft geslachtofferd, ten einde wij niet tot het getal dier onnutte en gebroken takken behooren, die, daar zij van den stam zijn gescheiden, tot niets meer dienstig zijn, dan om in het vuur geworpen te worden. Niemand kan er aan twifelen, of het dagelijks overwegen van het Lijden Onzes Heeren is een uitmuntend middel om ons tot die heilige vereeniging te doen geraken; omdat dagelijks onze geest daardoor tot in zijn aanbiddelijk Hart wordt heengeleid, om zijne goddelijke mededeelingen te ontvangen, en omdat het ons dienen zal om ons onafscheidelijk aan hem gehecht te houden.

VIERDE WAARHEID.

HET OVERWEGEN VAN HET LIJDEN ONZES HEEREN
IS EENE GODSVRUCHTOEFENING, DIE AAN JESUS
CHRISTUS UITERST WELGEVALLIG IS.

Om ons daarvan te overtuigen ware het voldoende slechts eenige getuigenissen daaromtrent aan te halen, die Jesus zelf daarvan gegeven heeft in herhaalde verschijningen en door de buitengewone genaden, waarmede hij die Heiligen heeft willen begunstigen, die er bijzonder werk van maakten om zeer

dikwijls aan zijne smarten te denken. Maar daar een ieder deze kan zien in de boeken, die daarover handelen, zal ik hier slechts eene enkele bewijsreden aanvoeren, die mij zeer overtuigend voorkomt en die aan alle Christenen goed bekend is: de instelling namelijk van het allerheiligste Sacrament des Altaars. Gij weet, dat dit Sacrament dient tot gedachtenis van het Lijden des Heeren, en dat onze Goddelijke Verlosser het voornamelijk heeft ingesteld, om ons aan te sporen dikwijls daaraan te denken. Dit toch drukt hij zijnen Apostelen op het hart: *Doet dit ter mijner gedachtenis; want, zoo voegt hij er bij, zoo dikwijls gij dit brood zult eten en den kerk zult drinken, zult gij den dood des Heeren verkondigen, totdat hij komt.* (I Cor. XI.) 't Is bijgevolg niet moeielijk om de overtuiging op te doen, dat het dagelijks overdenken van het Lijden Onzes Heeren eene godsvruchttoefening is, die hem zeer welgevallig zijn moet; daar hij zelf ons een zoo groot hulpmiddel heeft achtergelaten, om ons daartoe aan te zetten. Nog beter zullen wij die waarheid beseffen, wanneer wij die beschouwen met betrekking tot hetgeen dagelijks onder ons plaats heeft. Het valt niet te betwijfelen, dat men zeer ten genoegen van eenen vriend handelt, wanneer men hem dikwijls de verzekering geeft, dat

men zijne weldaden indachtig is; en voorzeker niet zonder reden: immers, door herhaaldelijk die herinnering te vernieuwen geeft men hem de zekerheid, dat men dankbaarheid en liefde voor hem gevoelt, en dat men voortdurend de genegenheid heeft, om te beantwoorden aan de verplichtingen, die men jegens hem heeft. Het kan dan ook niet anders of Onze Heer Jesus Christus, de grootste en de beste aller vrienden, die zijn eigen leven voor ons ten beste gaf, zal ook zijn behagen er in vinden, dat wij dagelijks eenige oogenblikken besteden, om die uitstekende weldaad te overwegen.

VIJFDE WAARHEID.

HET DAGELIJKS OVERWEGEN VAN HET LIJDEN ONZES
HEEREN IS EENE GODSVRUCHTOEFENING, DIE
ZEER VERTROOSTEND IS VOOR ONS ZELVEN.

Men mag zeggen, dat de meesten dergenen, die zich tot deze godsvruchtoefening begeven, in den regel daarvan in den beginne een verkeerd denkbeeld opvatten; van daar dat, hoezeer zij ook van het nut daarvan doordrongen zijn, zij slechts met eenige moeite daaraan kunnen beginnen. Men stelt zich het overwegen van de smarten Onzes Heeren voor als eene bron van voortdurende

treurigheid en als eene soort van bitterheid, die in staat is het verstand en het hart van den christen van alle zoetheid te berooven: de christen toch, zoo beelden zij zich in, kan onmogelijk zoo dikwijls aan de smarten van zijn goddelijken Meester denken, zonder zich daardoor levendig getroffen te gevoelen. Aangenomen echter, dat dit werkelijk zoo ware, zou men kunnen antwoorden, dat het niets meer dan billijk is, dat men dagelijks in den geest, een kwartier uurs lang, de smarte lijdt, teweeggebracht door de beschouwing van het lijden van Hem, wien het niet te veel was voor ons, en naar het lichaam en naar de ziel te lijden, en wel zijn geheel leven lang. Moge het evenwel waar zijn, dat de gedachte aan een zoo gevoelig onderwerp ons hindert in ons geluk en ons stoort in onze vleeschelijke genoegens en onze valsche vermaken, nimmer toch ontneemt zij ons den vrede des harten, dien men veel beter smaakt onder de tranen, die men om Jesus' wille stort, dan te midden dier noodlottige genietingen, waarmee de wereld hare volgelingen dronken maakt en vergiftigt. Mocht het ook, door eene bijzondere genade des Heeren, gebeuren, dat wij zóó levendig van het Lijden des Zaligmakers doordrongen werden, dat ons hart ongevoelig werd voor al de genoegens der wereld; zeker is het, dat

dit gemis ruimschoots zou vergoed worden, niet slechts in den hemel, maar reeds in dit leven, door den troost en de gerustheid, en dikwijls zelfs door de blijdschap, die men zou genieten in de ziekten, in de wederwaardigheden en in alle andere kwellingen, die eene oorzaak van vertwijfeling en wanhoop zijn voor diegenen, die van niets willen hooren dan van zingenot en vermaken. En hierin zien wij dagelijks de vervulling van de belofte des Heeren: *Uwe droefheid zal in vreugde veranderen.* Inderdaad, hoe meer wij gevoelig worden voor het lijden van Jesus, des te minder zijn wij het voor ons eigen lijden; dan toch, gelijk de Apostel zegt, *leef ik niet meer, maar Jesus Christus leeft in mij.* Men moet nochtans wel bedenken, dat de ondervinding alleen ons van deze groote waarheid kan overtuigen en die als het ware tastbaar kan doen worden: en deze ondervinding zal men niet opdoen, dan wanneer men een geruimen tijd lang deze godsvruchtoefening getrouw onderhoudt; want God geeft in den regel deze genade niet dan aan hen, die werkzaam zijn en die hem met volharding dienen. Voeg daarbij, dat het in onze laatste stonde een groote troost zijn zal, dat men zich al de dagen zijns levens daartoe heeft voorbereid door het overwegen van het lijden en den dood van Hem, die alleen in

staat is dit verschrikkelijk oogenblik opbeurend voor ons en kostbaar in zijne oogen te doen worden.

ZESDE WAARHEID.

HET DAGELIJKS OVERWEGEN VAN HET LIJDEN ONZES
HEEREN IS EENE GODSVRUCHTOEFENING, DIE
ALLE SOORTEN VAN PERSONEN MET GEMAK
KUNNEN VERRICHTEN, MITS ZIJ DAARIN
GOED ONDERWEZEN ZIJN.

Eene bekoring, waaraan bijna allen, die met ernst aan hunne zaligheid beginnen te arbeiden, onderhevig zijn, is deze, dat zij zich in het eerst den weg der deugd veel moeilijker voorstellen, dan hij in werkelijkheid is. Dit is een gewone list van den duivel, om hen hunne goede voornemens te doen vaarwel zeggen. Gewoonlijk stelt hij de godsvrucht voor onder het beeld van een zoo afgetrokken en streng gelaat, dat het wel niet anders kan, of het moet al diegenen afschrikken, die geen doorzicht genoeg hebben om die list te ontdekken, evenmin als zij verstand en moed genoeg hebben om eene proef te nemen, hoe zoet en licht het juk des Heeren is. Het valt daarom niet te betwijfelen, dat deze godsvruchtoefening voor velen schijnbaar veel moeilijkheid oplevert,

en dat het de machtigste hinderpaal is, die hen zou kunnen beletten daaruit de gewenschte vrucht te trekken. tenzij zij er genoeg mede nemen te doen, wat hen in het belang hunner zaligheid gevraagd wordt, te weten: om geen oordeel daarover te vellen, dan nadat men ten minste eene maand lang daarvan eene proef genomen heeft: *gustate et videte; smaakt en ziet*; en men heeft de overtuiging, dat, wanneer zij in deze oefening de volgende wenken onderhouden, zij geen ander oordeel daarover zullen vellen, dan dit: dat het eene allerheiligste, eene troostvolle en eene zeer gemakkelijke oefening is, wanneer zij zich althans eenige geringe moeite ter liefde van Jesus Christus willen getroosten.

Ziedaar de waarheden, die ons het nut kunnen doen beseffen van het dagelijks overwegen van het Lijden Onzes Heeren. Wanneer gij dan, mijn waarde lezer, overtuigd zijt, dat deze godsvrucht-oefening geschikt is om u te onthechten aan de zonde, om u voor het hervallen te bewaren, om u vorderingen te doen maken in de deugd, om u welgevallig te doen worden aan Jesus Christus en om uw hart met ware vertroosting te vervullen, verzoek ik u met aandacht en oplettendheid de volgende regelen

te lezen; in de hoop, dat gij daarna met blijdschap de u voorgestelde godsvruchtoefening zult ondernemen, en dat gij die zult aanzien als een uitmuntend hulpmiddel, dat de goddelijke Voorzienigheid u aan de hand geeft, om u behulpzaam te zijn om met meer kracht aan uwe zaligheid te arbeiden.

**Verschillende Regelen, die men
noodzakelijk te onderhouden
heeft in het dagelijks over-
wegen van het Lijden
Onzes Heeren.**

EERSTE REGEL.

In deze overwegingen heeft men zich niet aan de gewone manier gehouden, in de meening, dat eene samenspraak van den lijdenden Zaligmaker met de ziel, die hem aanbidt en hem raadpleegt — daar deze uit haren aard meer geschikt is om op het gevoel te werken — zekerder tot het voorgestelde doeleinde zou leiden, dat geen ander is dan het hart te verteederen, en het zodoende voor den indruk der genade meer ontvankelijk te doen worden. Men is daarenboven van meening, dat deze wijze van mediteeren van zeer veel nut zal zijn, om de oefening van het inwendig gebed voor alle soorten van personen gemakkelijker te maken.

TWEEDE REGEL.

't Is mogelijk, dat er sommigen zullen gevonden worden, die eene aanmerking te maken hebben op de uitgebreidheid dier samspraken, omdat men te voren heeft te kennen gegeven, dat er niet meer dan een kwartier uurs gevorderd werd, om die te volgen; 't valt evenwel licht om hen tot andere gedachten te brengen, als wij zeggen, dat het te vreezen zoude zijn, dat, door voortdurend hetzelfde te herhalen, het verstand en het hart dit weldra zouden moede zijn. Daarom heeft men in deze samspraken een zoo groot aantal gedachten nedergelegd, dat men in staat is telkens nieuwe gevoelens daaruit te putten. 't Is dan ook in het geheel geen vereischte, en zelfs niet eens raadzaam, om zich met al de beschouwingen, die men daarin vindt, bezig te houden; 't is voldoende zich te houden aan die, welke de Geest Gods het meest van onzen smaak zal doen zijn en die ons onmiddellijk het meest treffen.

DERDE REGEL.

Wilt gij u begeven tot het dagelijks overwegen van het Lijden des Heeren, dan moet gij te voren, eenige dagen lang, van God

de genade afsmeeken om daarin te volharder, en cenig goed werk doen om u daartoe voor te bereiden. Daarna moet men het besluit maken, om dagelijks daaraan een kwartier uurs te besteden. Dit besluit wordt ten zeerste vereischt, omdat men anders zeker tegenzin daarin zoude krijgen, hetzij dan door de bekoring des duivels, die de gezworen vijand van alle goed is, hetzij door de aangeboren lichtzinnigheid van onzen geest, die niet kan dulden, dat men hem gevangen houde; maar men moet beiden met moed bestrijden door de overtuiging, die men behoort te hebben, dat slaaf te zijn van Jesus Christus veel wenschelijker is dan Koning te zijn van het heelal: immers in die eerste en uitmuntende hoedanigheid hebben de H. Paulus en alle Apostelen steeds hunnen roem gesteld.

VIERDE REGEL.

Vóór de meditatie denke men er aan, dat men zich in Gods heilige tegenwoordigheid bevindt: men stelle zich den Zaligmaker voor in denzelfden toestand, waarin hij in de overweging van elken dag wordt voorgesteld, en, na hem aanbeden en zich verneerd te hebben op het gezicht zijner zonden, smeeke men hem de genade af van dit

heilige werk wel te mogen verrichten. Daarna leest men een gedeelte der overweging, men blijft eenige oogenblikken, naar gelang van den indruk, die in ons wordt teweeggebracht, daarop nadenken, en gaat aldus vervolgens voort met de andere gedeelten dier overweging, in dier voege nochtans, dat men zich bij het tweede gedeelte langer ophoude dan bij het eerste, en bij het derde langer dan bij het tweede; want bij het derde gedeelte moet men de voornemens maken, die de voornaamste vrucht zijn der meditatie.

VIJFDE REGEL.

Men behoort wel te begrijpen, dat men die beschouwingen en overdenkingen alleen moet aanzien als zaadkorrels, die men in zijn hart moet uitstrooien, om die daar te doen ontkiemen, te doen groeien en op hunnen tijd, zooals de Profeet zegt, vruchten te doen voortbrengen. Daarom dan ook moet men niet verwonderd zijn, wanneer niet terstond en onmiddellijk de ziel inwendiglijk tot Jesus en tot zich zelve spreekt, zooals het boek haar laat spreken; het is voldoende, dat men die gevoelens wenscht te hebben, zich voor God verootmoedigt en die dringend van God afsmeekt.

Zoo ook behoort men de voornemens te beschouwen; men neemt die niet aan, om-

dat men die in het boek vindt, maar men stelle een onderzoek in bij zich zelven, of men ook den wil heeft, om die uit te voeren. Gevoelt men zich niet sterk genoeg daartoe, dan moet men het besluit nemen om dikwijls den Heer te bidden, dat hij ons die sterkte verleene, en zich beijveren om die met behulp zijner genade te verkrijgen.

ZESDE REGEL.

Men is niet gebonden om zich met de voorgestelde beschouwingen en overdenkingen al te lang bezig te houden, wanneer men andere gedachten heeft over het onderwerp der meditatie: immers, wanneer de beschouwing alléén van den lijdenden Jesus onzen geest geheel vervulde en ons hart genoegzaam trof, dan zou men al die bijzondere overwegingen kunnen missen; want het is zeker, dat men nooit beter mediteert, dan wanneer het verstand minder deel daarin heeft dan het hart. Niets zou dan vereischt worden, dan dat men die kostbare oogenblikken wel benuttigde, om goede voornemens in zich op te wekken.

ZEVENDE REGEL.

Het dagelijks overwegen van het Lijden

Onzes Heeren belet niet, dat men, om zich te voegen naar den geest der Kerk, zich ook bezig houde met de verschillende geheimen, die zij haren kinderen ter vereering voorstelt. Men kan daarom ook op de feestdagen dit onderwerp voorbijgaan, tenzij men wellicht des avonds nog eenige oogenblikken daaraan wilde besteden, boven en behalve de meditatie, die men reeds gedaan heeft.

ACHTSTE REGEL.

Men moet wel overtuigd zijn, dat de voorbereiding tot de meditatie een der voor naamste gedeelten daarvan is en wel datgene, waarvan al het andere afhankelijk is. Men moet die vooral daarin doen bestaan, dat men in zich zelven keere, dat men zijnen geest van al wat buiten ons is tot zich zelven terug roepe, dat men hem alle schepselen doe vergeten, om enkel en alleen aan God te denken, en dat men zich onder de meditatie gedrage, alsof buiten God en ons niets op deze wereld bestond. Men behoort dan ook eenigen tijd daartoe te besteden; want onze geest is niet altijd in eene behoorlijke gesteltenis om zich met God bezig te houden; men behoort dien zachtjes tot rust te brengen en dien op eene behendige wijze van den omgang der schepselen los te

maken; men moet hem een diep stilzwijgen opleggen en hem het gebruik onzer zintuigen ontnemen; men moet het lichaam eene zedige houding geven en zooveel mogelijk de eenzaamheid zoeken; men moet zich voorstellen, hoe oneindig groot God is, met wien wij gaan spreken, zijne eigene onwaardigheid en ongeschiktheid tot dit zoo gewichtig werk overdenken, en zijne toevlucht tot God nemen om het behoorlijk te verrichten: in dien geest behoort men zich van de volgende manier van mediteeren te bedienen.

**Gemakkelijke Manier voor eerst-
beginnenden, om het inwen-
dig gebed te verrichten.**

GEBEDEN VOOR DE MEDITATIE.

**OM ZICH IN DE TEGENWOORDIGHEID GODS TE
STELLEN.**

Mijn God! ik geloof vastelijk, dat gij hier tegenwoordig zijt; ik aanbid u uit het diepst mijns harten, waar gij u gewaardigt, als in een levenden tempel, tegenwoordig te zijn.

Houd hier eenige oogenblikken stil en stel u eenvoudig met eerbied in Gods tegenwoordigheid, om in beoefening te brengen wat deze woorden beteekenen.

OM EEN WAAR BEROUW IN ZICH TE VERWEKKEN.

O mijn God! hoezeer ben ik onwaardig om voor uwe goddelijke Majesteit te verschijnen, uithoofde der zoo menigvuldige zonden, die ik het ongeluk heb gehad te bedrijven;

uit liefde tot u zijn zij mij leed uit den grond mijns harten, en ik vraag u allerneedrigst vergeving daarvan.

Werp u in den geest en door het geloof aan Jesus' voeten neder, en smeek hem, dat hij u gevoelens van oprecht leedwezen instorte.

OM DE NOODIGE GENADEN TE VERKRIJGEN, TEN
EINDE DE MEDITATIE BEHOORLIJK TE
VERRICHTEN.

Kom, Heilige Geest! bereid mijnen geest tot het gebed voor en doe mijne ziel in uwe heilige liefde ontvlammen. Heilige Maagd, verheven Moeder van alle christenen, verwerf mij de genaden, die mij noodig zijn, ten einde deze meditatie goed te verrichten.

Besteed eenige oogenblikken met inwendig naar den bijstand van den H. Geest te verzuchten. Breng u een of ander geheimuit het Lijden des Heeren voor den geest.

NUTTIGE WENKEN VOOR DEN OVERIGEN TIJD
DER MEDITATIE.

Tracht uwen geest enkel en alleen bezig te houden met het beschouwen van den lijdenden Jesus; en om dit gemakkelijker

te kunnen doen, moet gij terstond uwe aandacht vestigen op het bijzonder onderwerp der meditatie, en niets anders doen dan eenvoudig den Zaligmaker beschouwen in denzelfden toestand, waarin hij zich bevond op dat oogenblik zijns lijdens, dat u ter overweging wordt voorgesteld. Wanneer deze bloote beschouwing voldoende is om uwen geest tot rust en ingetogenheid te brengen, kunt gij daarbij stilstaan, om u goed daarvan te doordringen: want hierin vooral is het voordeel en het nut der meditatie gelegen, dat wil zeggen: dat men zich wel doordringe van en geheel vervulle met de waarheden of geheimen, die men overweegt. Zeer dikwijls kan dit verkregen worden door de bloote voorstelling eener ernstige waarheid of van een geheim, wanneer onze geest zeer kalm en zeer bedaard is en wanneer men God alleen in het gebed zoekt. In geval de bloote beschouwing van een geheim niet voldoende is, om uw geloof op te wekken en u tot ingetogenheid te brengen, kunt gij de beschouwingen, die volgen, lezen, terwijl gij u bij elke daarvan eenigen tijd ophoudt, om het gelezene goed te begripen, om het in beoefening te brengen, terwijl gij het leest, en om aan God tijd te geven om op u te werken en u de gevoelens in te storten, die het hem behagen

zal over elk bijzonder onderwerp in u op te wekken.

Mocht dit nog niet toereikend zijn om uwen geest aandachtig te doen zijn, dan kunt gij u de volgende waarheden indachtig maken, die aan al de geheimen van het Lijden Onzes leeren eigen zijn.

1. Wie is het, die deze pijnen lijdt? Het is een God; het is de onschuld zelve.

2. Hoe groot zijn niet die pijnen? — Zij zijn onbereikbaar voor ons verstand.

3. Van wie lijdt hij die pijnen? — Van diegenen, voor welke hij is mensch geworden; van zijne eigene kinderen, die hij met weldaden heeft overladen.

4. Voor wie en waarom lijdt hij die? — Voor allen en om niets anders dan om de zonde.

5. Hoe groot is niet de liefde, waarmede hij die lijdt? — Zij is oneindig.

6. De voornaamste deugden, die hij in zijn lijden beoefent: zijne zachtmoedigheid, zijne nederigheid, zijne verduldigheid, zijne sterkte en zijn zielenijver.

Met slechts een weinig stil te staan bij deze beschouwingen, zal men stof genoeg vinden om zich met vrucht bezig te houden.

Daarna moet men zich geheel overlaten aan de heilige gevoelens, waarmede God ons hart zal willen treffen, en met getrouwheid

zich begeben tot de goede voornemens, die God ons zal gelieven in te storten.

Wanneer gij, na aldus al het mogelijke gedaan te hebben om u zelve in eene behoorlijke gesteltenis tot de meditatie te brengen, uwen geest nog niet tot rust hebt kunnen doen geraken, en nog met vele verstrooiingen te kampen hebt, laat u daardoor evenwel niet ontmoedigen, Gij behoeft dan niets meer te doen, dan van tijd tot tijd te zeggen: Mijn God, ik aanbid u, ik hemin u, ik dank u, of iets dergelijks. Verdraag met geduld en in den geest van zachtaardigheid de kwellende, die gij gevoelt, door u in dien treurigen toestand te bevinden voor God, in vereeniging met het lijden des Heeren, en gij zult niet tegenstaande dat alles groote vrucht trekken uit uwe overweging: God immers neemt er niet zelden behagen in, om ons van de overweging van zijn lijden te doen overgaan tot deelneming in zijn lijden, en dit wel gedurende den tijd der meditatie. Deze handelwijze heeft hij gebezigd ten opzichte der grootste Heiligen, die hij niet zelden in eene zeer groote dorheid liet en die hij als het ware inwendig met zich aan het kruis hechtte door de moeielijkheden, die hij hen in deze heilige oefening deed gevoelen.

GEBEDEN NA DE MEDITATIE.

Mijn God! ik dank u van ganscher harte voor de verlichting en voor de goede voornemens, die gij mij gedurende de meditatie hebt gelieven in te storten; ik offer u die op ter uwer verheerlijking, en allernederigst smee ik u de genade af, dat ik getrouw moge zijn in die te volbrengen.

GEBED OM ZICH IN DEN GEEST TE VEREENIGEN
MET ALLEN, DIE HET LIJDEN VAN JESUS
CHRISTUS OVERWEGEN, EN OM DEEL
TE HEBBEN IN HUNNE GEBEDEN.

Eeuwige Vader! in vereeniging met alle godvruchtige zielen, die heden het lijden van uwen lieven Zoon hebben overwogen of nog zullen overwegen, offer ik u al het lijden op, dat hij voor onze zaligheid ter boeting onzer zonden heeft geleden. Allerdringendst smee ik u voor hen en voor mij de genade af, dat wij altijd meer en meer met den gekruisten Jesus mogen vereenigd blijven. Amen.

Vereenig u werkelijk met den geest en met het hart met allen, die heden het Lijden Onzes Heeren overwegen, door de begeerte in u op te wekken van slechts ééne ziel en één hart met hen uit te maken.

NA DE MEDITATIE.

Na de meditatie moet gij trachten uw hart zooveel mogelijk in ingetogenheid te bewaren, en niet te spoedig van uwen goddelijken Verlosser, met wien gij een onderhoud gehad hebt, afscheid nemen. Niet zelden gebeurt dit, zoodat men gedurende al het overige van dien dag niet meer aan hem denkt en den schijn als het ware aanneemt, alsof men genoeg gedaan had, met gedurende de meditatie eenen beleefdheidsplicht jegens hem vervuld te hebben: alsof men afscheid van hem genomen had, om eerst den volgenden dag weder zijn bezoek te hervatten. En dit is dan ook de reden, waarom men zoo weinig voordeel doet met de meditatie.

Ziehier een zeer geschikt middel, dat u behulpzaam zal zijn om deze ongelegenheid te vermijden.

Op het einde der meditatie moet gij trachten u op het allerinnigst met uwen Verlosser te vereenigen, en het voornemen maken den ganschen dag met hem vereenigd te blijven, in dier voege, dat gij met den Apostel kunt zeggen: *Wie zal mij van Jesus' liefde scheiden?*

Vernieuw meermalen door den dag deze heilige vereeniging, waartoe niets anders noodig is, dan dat men nu en dan de ge-

dachte aan Jesus Christus in zich zelven opwekke met een heilig verlangen, om met hem vereenigd te zijn.

Deze geringe en gemakkelijke oefening is een uitstekend middel om binnen korten tijd de ziel voortgang te doen maken in de godsvrucht: en de dagelijksche ondervinding leert, dat men het met den besten uitslag aanwendt, om de kunst van mediteeren volmaakt te leeren en zich die voor altijd eigen te maken. Immers, wanneer men dit getrouw onderhoudt, van meermalen namelijk aan Jezus' tegenwoordigheid te denken, wordt het ons zoo gemakkelijk en zoo eigen, dat wij geen beduidenden tijd meer kunneu laten voorbijgaan, zonder aan hem te denken. Het schijnt zelfs, dat die beminnelijke Zaligma-ker, wanneer wij ons eenigen tijd moeite hebben willen geven om hem te zoeken, daarna ons de gunst bewijst, dat hij zelf ons komt opzoeken en ons zijne tegenwoordigheid doet indachtig zijn, ook dan, als wij er niet uit ons zelve aan denken. De H. Teresia verzekert, dat hij er zooveel behagen in neemt deze gunst aan de getrouwe zielen te bewijzen, dat hij als het ware haar overal vergezelt, en dat het haar niet meer mogelijk is zich van hem te verwijderen, zoozeer zijn zij met de gedachte aan zijne tegenwoordigheid begunstigd.

OVERWEGING VOOR DEN EERSTEN DAG
VAN DE VASTEN.

(Ook geschikt voor Witte-Donderdag.)

JESUS STELT HET ALLERHEILIGST SAKRAMENT DES
ALTAARS IN.

Jesus spreekt tot de ziel.

Mijn vleesch is waarlijk spijs; het is het hemelsch voedsel mijner kinderen.

Het is het brood, dat uit den hemel is nedergedaald, waardoor men deelachtig wordt aan mijnen geest en aan mijn leven, aan mijne genade en aan mijne liefde, aan mijn licht en aan mijne sterkte.

Ik zelf, ik ben dit brood; het is mijn lichaam, het is mijn vleesch: Die van dit brood eet, zal leven in eeuwigheid. Die mijn vleesch eet, blijft in mij en ik in hem.

Ziedaar den schat, dien mijne liefde u heeft achtergelaten tot eene gedachtenis aan mijn lijden. En welk voordeel doet gij met alles, wat ik voor de menschen gedaan heb?

Maakt gij er zelfs geen misbruik van? En behoort gij niet tot het getal dergenen, voor wie dit Sacrament van mijn vleesch en bloed eene oorzaak van vervloeking wordt, en die het zich tot een schat van gramschap doen worden, doordat zij het op eene onwaardige wijze ontvangen.

Die ongelukkigen ontvangen mij, evenals de Joden mij ontvingen, om mij, zooveel althans in hen is, ter dood te brengen en mij opnieuw in hunne harten te kruisigen, en niet om mij daarin te doen leven en heerschen, gelijk ik verlang, daar ik alleen tot dit einde dit Sacrament heb ingesteld.

Zoo iemand honger of dorst heeft naar mijne rechtvaardigheid, zoo iemand eene vurige begeerte heeft naar mijne liefde en mijne genaden, hij kome tot mij: ik ben hier tegenwoordig om hem te verzadigen; van den anderen kant echter beproeve hij zich zelven: want ik ben het brood des levens en niet het brood der dooden. Die onwaardig mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, eet en drinkt zich een oordeel.

Mijn kind, geef mij uw hart, ik verlang dit tot mijne woonstede; daarin wil ik mijne rust nemen en ik zal het met mijnen vrøde vervullen. Van uwen kant evenwel moet gij het zuiveren en de zonde daaruit verban-

nen; want hij, die, zonder aldus voorbereid te zijn, vermetel genoeg is om mij te naderen en mij dwingt in zijn hart binnen te gaan, maakt misbruik van mijne zachtmoe- digheid en van mijne liefde; hij doet mij als het ware geweld aan, hij rukt mij van het altaar af, om mij eene plaats binnen te brengen, die ik verafschuw, daar hij mij dwingt te huisvesten in een bedorven hart, in een hart, dat met zonden besmeurd is, dat in vijandschap is met mijnen Vader, en dat tot verblijf strekt aan de duivelen en een poel is van onzuiverheid.

In plaats van mij in zijn hart te doen heerschen, behandelt hij mij als een slaaf; hij drijft den spot met mij en hij treedt mijn bloed, mijne genaden en mijne liefde met voeten,

Eindelijk, wilt gij den smaad beseffen, dien eene onwaardige Communie mij aan- doet, en welke smart deze mij zou veroor- zaken, zoo ik nog konde lijden, verbeeld u dan het beklagenswaardig lot dier arme christenen, die eertijds door hunne vervol- gers werden veroordeeld, om levend aan een lijk, dat reeds in ontbinding verkeerde, te worden vastgebonden en daaraan zoolang vastgebonden te blijven, totdat zij den geest gaven. Dezelfde behandeling onderga ik van den ongelukkigen zondaar, wanneer hij mij

dwingt mijn verblijf te nemen in zijn hart, dat afschuwelijker is in mijne oogen, dan een lijk het is voor een levende.

De ziel spreekt tot Jesus.

O mijn aanbiddelijke Meester! Gij hebt, ik erken het gaarne, gedurende uw leven de menschen grootelijks liefgehad, en na al deze blijken uwer liefde hebt gij daarenboven vooral op het einde uws levens, die overmaat uwer liefde door de instelling van dit hoogheilig Sacrament, dat zooveel goed in zich besluit, willen te kennen geven!

Ik weet het maar al te wel, o goddelijke Jesus! dat gij in dit hoogheilig Sacrament de ware schat mijns harten zijt, en dat ik in de ruimste mate aan uwe genaden en aan den overvloed uwer rijkdommen zou kunnen deelachtig worden, wanneer ik slechts getrouw met de noodige gesteltenis tot deze uwe heilige Tafel wilde naderen.

Wanneer ik het geluk heb u te ontvangen, dan bezit ik al hetgeen ik verlang, en mijn geluk is niets minder dan dat der Engelen en Heiligen in den hemel; mijn hart wordt als het ware een paradijs van hemelsche genoegens, Ik ben geheel aan u en gij zijt geheel aan mij; ik blijf in u en

gij blijft in mij; gij zijt mijn leven: ik leef in u, ik leef door u, ik leef voor u. O onbegrijpelijke zaligheid! wat zijt gij weinig gekend en gezocht! hoezeer behoorden wij ons niet te beijveren om zooveel goed te genieten!!

Maar helaas! mijn Heer en mijn God! wanneer ik bedenk, dat al die groote voordeelen in straffen veranderen voor hen, die u in eene slechte gesteltenis ontvangen, dan sidder en heef ik over zoovele communiën, die ik met zoo weinig voorbereiding en zoo weinig godsvrucht ontvang.

Wat zal ik doen om eene zoo groote fout en een zoo groot verlies te herstellen? Ik zal boetvaardigheid doen, ik zal met alle mogelijke zorg mijn geweten onderzoeken, ik zal mij beijveren om mijn hart behoorlijk te zuiveren. en ik zal trachten het dagelijks met deugden te versieren en voor te bereiden, ten einde ik dikwijls het geluk moge hebben dit allerheiligst Sacrament te ontvangen.

Het heeft den schijn, mijn beminnelijke Zaligmaker! alsof wij vergeten hebben, dat uw vleesch waarlijk onze spijs is, zoo lauw en traag zijn wij om tot u te naderen.

Wij zijn uitgehongerd, dorstig, verzwakt; en alsof wij uit niets anders bestonden dan uit vleesch en been, evenals ons lichaam,

trachten wij naar geen ander voedsel dan naar de goederen dezer wereld en naar voorwerpen, die slechts geschikt zijn om ons verder van het doel te verwijderen, waartoe wij geschapen zijn.

De ziel spreekt tot zich zelve.

Welk een geluk is het niet verzadigd, vervuld, gevoed, gesterkt te worden met het vleesch en bloed, met de ziel en de godheid van Jesus Christus!

Welk een voorrecht bezielde te worden met zijnen geest, verlicht te worden door zijn goddelijk licht en overladen te worden met zijne genaden! al deze uitwerkselen toch brengt dit verheven Sacrament te weeg in diegenen, die het op eene waardige wijze ontvangen.

O hoe gelukkig zoudt gij niet wezen, onsterfelijke ziel! wanneer gij tot dit getal behoortet! En toch het hangt alleen van u af, zoo gij slechts op eene behoorlijke wijze u daartoe wilt voorbereiden.

Maar hoe ongelukkig van den anderen kant zoudt gij wezen, indien gij dit verheven Sacrament in eene slechte gesteltenis durft ontvangen! Gij maakt daardoor een schandelijk misbruik van de grootste aller genaden; gij besmeurt u in de bron, die u

moest zuiveren; gij verhardt u door eene daad, die de versteendste zielen moest verteederen; en gij maakt u aan de snoodste ondankbaarheid schuldig, op hetzelfde oogenblik, dat een God u de grootste blijken zijner liefde en teederheid schenkt. Wat zult gij doen, ten einde een zoo groot ongeluk te vermijden? Ziehier de middelen daartoe:

Middelen.

1. Elken dag ten minste eenige oogenblikken denken aan het lijden van Jesus.

2. Onvermoeid arbeiden aan de verbetering zijner fouten, en zijne ziel geheel trachten te zuiveren van de smetten der zonde, ten einde het geluk en den troost te hebben van meermalen daarin Jesus Christus door de heilige Communie te ontvangen.

3. Elken dag het H. Misoffer bijwonen en daaronder eene geestelijke Communie verrichten, door een allervurigst verlangen in zich zelve op te wekken, om tot dit allerheiligst Sacrament te naderen.

4. Meermalen Jesus bezoeken in onze kerken en hem in alle oprechtheid ons hart opdragen, als een levend tabernakel, door het gebed en door goede werken voor hem bereid, opdat hij spoedig daarin zijnen intrek neme.

5. Telkens als men het geluk heeft de H. Communie te ontvangen, met de oogen des geloofs en met oplettendheid Jesus beschouwen, alvorens tot de H. Tafel te naderen, en hem in dit hoogheilig sacrament aanzien, niet slechts als een koning, die in ons wil komen heerschen, en wiens tegenwoordigheid ons een diepen eerbied moet inboezemen en ons met liefde en vertrouwen moet vervullen: maar ook als een vriend en broeder, die met ons wil komen wonen en in ons zijn welbehagen wil nemen; — als een vader, vol goedheid en teederheid, die met zijn eigen vleesch en bloed ons wil voeden; — als eene bruid, geheel ontvlamd in liefde en ijver voor onze zielen, en die in ons wil verblijven, om ons zijne groote rijkdommen mede te deelen en zich op het allerinnigst met ons te vereenigen.

OVERWEGING VOOR DEN TWEEDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS VERLAAT DE ZAAL VAN HET H. AVONDMAL, OM VOOR ONS TE GAAN STERVEN.

Jesus tot de ziel.

Veel zal de Zoon des menschen te lijden

hebben: hij moet door de oversten, door de hooge priesters en de schriftgeleerden verworpen worden; hij moet ter dood gebracht worden. Dit is mijn vurigste wensch ter liefde van u.

Ik weet, welke folteringen mij bereid zijn, en al wat ik zal te lijden hebben, zoowel naar de ziel als naar het lichaam, was steeds voor mijnen geest; en ik mag zeggen, dat ik reeds nu en bij voorbaat de overmaat en de hevigheid daarvan in mijn hart gevoel.

De vurige liefde, die mij voor de eer mijns hemelschen Vaders bezielt, het medelijden, dat ik op het gezicht der vreeselijke ellende, waarin de zonde u bracht, gevoel, dringen mij en sporen mij aan om dat schrikkelijk lijdensperk in te treden, zonder de beulen noch de martelingen te duchten.

O hoe moeten zoovele lafhartige zondaars, die nog niets voor mijne eer ondernamen en die alles moeielijk vinden, wanneer het op mijnen dienst aankomt, hier zich vernederen en beschaamd worden! En gij, zijt gij ook niet van het getal dier ondankbaren? En wat hebt gij gedaan sedert gij op deze wereld zijt?

De ziel tot Jesus.

Ik erken het, mijn goddelijke Meester!
wij zijn aan de snoodste ondankbaarheid

schuldig: geef, dat wij die in uwe tegenwoordigheid met eene gevoelige droefheid en vol schaamte belijden; tref en verteeder, smee ik u, mijn hart en wees mij genadig.

Wat doen wij voor uwe eer? Wat doen wij voor onze zaligheid? Wat lijden wij voor onze zonden?

Dikwijls hebben wij, wel is waar, goede voornemens, maar de minste moeielijkheid verwondert en verhindert ons.

Soms, na eene goede biecht gesproken te hebben, beginnen wij als goede christenen te leven, maar zoo lafhartig zijn wij, dat wij bij de eerste gelegenheid, die zich voordoet, in onze vroegere zonden hervallen.

Onze eigenliefde vergroot de moeielijkheden, die wij meenen aan te treffen in de uitvoering onzer ondernemingen, en verkleint daarentegen de verplichtingen, die op ons rusten en waaraan wij bijna nooit denken, zoomin als wij eenige acht slaan op de voorbeelden, die gij ons gegeven hebt, en op de belooning, die gij bereid hebt voor die u beminnen en getrouw dienen.

De ziel tot zich zelve.

Ziehier een gemakkelijk middel, dat de Hemel u aan de hand geeft, om ernstig te beginnen aan uwe zaligheid te arbeiden.

Het bestaat daarin, dat gij dagelijks een kwartier uurs lang het lijden van uwen goddelijken Meester overweegt.

Zou het mogelijk zijn, dat uwe godsvrucht zoo gering was en dat gij lauw genoeg waart, om niet eens eene maand lang eene proef te willen nemen met eene zoo heilige oefening, die zoo heilzaam voor u en zoo welgevallig aan Jesus Christus zijn zou? Deze zoo beminnelijke Zaligmaker spoort u daartoe aan en verlangt zulks: kunt gij het hem weigeren?

Zoozeer verlangt hij zulks, dat hij het waardigste van alle sacramenten heeft uitgekozen, om aan zijn lijden te doen denken:

Doet dit ter mijner gedachtenis, zoo spreekt hij, als hij handelt over het H. Misoffer. En hij voegt er bij: Want, zoo dikwijls gij dit brood zult eten en den kelk zult drinken, zult gij den dood des Heeren verkondigen.

Indien gij getrouw deze godvruchtige gewoonte onderhoudt van dagelijks te overwegen, hoeveel uwe zaligheid aan Jesus Christus gekost heeft, en welke vreeselijke smarten hij verduurd heeft, om den hemel voor u te verdienen: hoe ware het dan mogelijk, dat gij zoo lauw en zoo traag bleeft in den dienst van dien grooten God?

Het is noodig, dat de Zoon des Allerhoogsten ongehoorden smaad en lijden onderga,

om de vergeving uwer zonden te erlangen; dit is de wil zijns Vaders; hij weet het, hij bereidt er zich toe voor, hij is er toe besloten, hij onderneemt dit gewichtig werk met eene onwankelbare standvastigheid, en dit alles uit liefde tot u.

En gij, ongelukkig schepsel! gij weet maar al te wel, dat dit gewichtig werk onvolmaakt zal blijven ten uwen opzichte, zoo gij den moed niet hebt het overige van den kelk te drinken, die hem is aangeboden, en zoo gij in u zelve niet aanvult, wat aan het lijden van Jesus ontbreekt, dat wil zeggen, zoo gij niet bereid zijt vrijwillig u zelve geweld aan te doen en op zijn voorbeeld te lijden. Gij zijt van deze groote waarheid overtuigd en nochtans wilt gij niets lijden. Gij moet van gedrag veranderen en u bereid houden om te lijden, liever dan verloren te gaan.

Middelen.

1. Dikwijls bij zich zelve denken: ik heb heden een groot werk te verrichten, van namelijk aan mijne zaligheid te arbeiden. Dit werk is van het uiterste gewicht, en geen tijd is daartoe te verliezen: ik wil dan ook van heden af daaraan met allen ernst beginnen te arbeiden. Van zooveel belang is deze zaak, dat Jesus Christus zelf die tot

zijne eigene zaak heeft willen maken; om der wille van deze zaak heeft hij zooveel gebeden, heeft hij zooveel gearbeid, heeft hij zooveel geleden. Niet alles heeft hij evenwel gedaan, hoezeer hij ook het voornaamste gedaan heeft met zijn bloed ter liefde van mij te vergieten; want wanneer ik niet aan de inzichten zijns Vaders wegens mij beantwoord, zal al hetgeen hij voor mij gedaan heeft voor mij vruchteloos wezen en tot niets anders strekken dan tot mijne verdoemenis.

2. Met nederigheid aan God onze kwellingen, onzen arbeid, de smarten van dit leven opdragen in vereeniging met de kwellingen en het lijden des Zaligmakers.

3. Van tijd tot tijd zich eenig geweld aandoen en zich eenige versterving opleggen; elken dag een of ander goed werk trachten te verrichten, en zich menigwerf afvragen: Wat heb ik heden voor mijne zaligheid gedaan? Ik moest al het mogelijke daarvoor doen en ik heb nog niets gedaan!

OVERWEGING VOOR DEN DERDEN DAG
VAN DE VASTEN.

JESUS BIDT IN DEN HOF DER OLIJVEN.

Jesus tot de ziel.

Leer van mij, wanneer gij moet bidden, hoe gij moet bidden, en waarom gij moet bidden.

Waak en bid, opdat gij niet in bekoring geraket, en vooral dan, wanneer gij voornemens zijt iets groots te ondernemen.

Wanneer gij u in kwelling bevindt, wanneer gij lijdt, neem dan uwe toevlucht tot het gebed, het zal u troosten en opbeuren en uw lijden heiligen.

Ik was in mijn gebed bedroefd tot aan den dood, en vol moed en verlangen om den kelk des lijdens te gaan drinken ben ik daarvan opgestaan.

Bid met nederigheid, terwijl gij de menigte en de grootheid der fouten beschouwt, waaraan gij u plichtig bevindt.

Ik bad met het aangezicht ter aarde gebogen, terwijl ik mij zelven beschouwde als beladen met de menigte uwer zonden, die ik vrijwillig op mij had genomen.

Het bloote beschouwen van zooveel mis-

dadene verwekte in mij eene zoo hevige droefenis en eene zoo levendige smart, dat zij het werk mijner beulen zouden voorkomen hebben, zoo mijn verlangen om aan een kruis te sterven geringer geweest ware.

Bid vurig en met volharding. Mijn gebed duurde een geruimen tijd, en ik heb het tot driemaal toe herhaald om eene en dezelfde zaak te vragen.

Vraag niets anders dan hetgeen de wil mijns Vaders is, en gij kunt verzekerd zijn, dat hij u zal verhooren, te meer nog omdat het zijn wil is, dat gij zalig wordt.

Deze les heb ik u willen geven met mijn gebed, en ik heb het daarom besloten met deze woorden: Uw wil geschiede.

De ziel tot Jesus.

O mijn goddelijke Meester! thans zie ik in, hoe onvolmaakt en gebrekkig mijne gebeden zijn.

Meerendeels bid ik uit gewoonte, zonder liefde en eerbied, en dikwijls zelfs zonder bijna aan u te denken.

Wanneer zal ik zoo gelukkig wezen, o goddelijke Jesus! dat mijn hart u eene offerande van lof zal opdragen, die uwer waardig is, en dat mijne gebeden, als een kostbaar reukwerk, tot voor den troon uwer aanbiddelijke majesteit zullen opstijgen.

Dit zal geschieden, wanneer gij mijn hart met het vuur uwer liefde zult vervuld hebben.

Daar ik evenwel deze groote gunst niet heb te verhoplen dan door het gebed, daarom smeek ik u, o mijn goddelijke Leermeester! dat gij zelf reeds op dit oogenblik mij de behoorlijke achting en genegenheid voor het gebed gelievet in te storten. Gij zegt ons in uw Evangelie: De ure komt en is nu daar dat de ware aanbidders den Vader zullen aanbidden in geest en waarheid. Deze woorden leeren mij veel en doen mij beseffen, dat het gebed behoort te zijn het voornaamste werk van ons hart, de groote bezigheid eener christelijke ziel, de geest, die al onze handelingen moet bezielen, de gewichtigste dienst, dien wij u kunnen bewijzen en die het onderscheidend kenteeken is, waaraan men uwe getrouwe dienaren en uwe ware kinderen erkent.

Ik dank u, Heer, voor al de verlichtingen, die het uwe goedheid behaagt mij te schenken, en dat gij u gewaardigt inwendig tot mij te spreken en mij te onderrichten.

De ziel tot zich zelve.

Doe uw voordeel met dit onderricht en deze lessen, en prent voor altijd in uw geheugen:

1. Dat gij den tijd, die u tot het gebed wordt geschonken, zeer op prijs moet stellen en dien moet beschouwen als den tijd, waarop men met God over de groote zaak zijner eeuwige zaligheid onderhandelt.

2. Dat gij bezorgd moet zijn een zoo kostbaren tijd niet te misbruiken, gelijk aan zoovele christenen overkomt, die hunne gebeden zonden doen worden, omdat zij die verrichten op eene wijze, die zoo beleedigend is voor God, zonder aandacht, zonder eerbied en zonder godsvrucht.

3. Wees indachtig, dat diegenen, welke ten tijde van hun gebed geene godsvrucht of vurigheid bezitten, in den regel die ook op andere tijden missen, en dat hun geloof meestal zwak en gering is; anders zouden zij meer liefde en eerbied aan den dag leggen voor de majesteit van God, tot wien zij spreken. Immers wanneer zullen dezulken gesteld zijn om zich tot God te verheffen en hem te naderen, wanneer dit ten tijde van het gebed het geval niet is. Om niet dit ongeluk te hebben, moet gij u gewoon maken om de volgende wenken getrouw te onderhouden.

Middelen.

1. Nooit zich tot het gebed begeven, zonder eerst zich in Gods tegenwoordigheid te

stellen, hem de genade te vragen om het gebed goed te kunnen verrichten, en dit alles met veel aandacht doen.

2. Het gebed aanzien als de bron der hemelsche zegeningen, waaruit alle Heiligen zoovele genaden geput hebben.

3. Zijn gebed verrichten alsof men een zeer gewichtig werk en een werk van strenge verplichting verrichtte; daarin eene schatting zien, die men aan God verschuldigd is, en het beschouwen als den wierook van het offer onzes harten, en niet als een beleefdheidsplicht en eene bloote plechtigheid.

4. Wanneer men gewaar wordt, dat men verstrooid is, een oogenblik ophouden om zijnen geest terug te roepen van hetgeen hem bezig houdt en zich opnieuw in Gods tegenwoordigheid stellen, waarvan men was afgeweken, door eenvoudig te zeggen: Mijn God, ontferm u mijner! of eenig ander kort gebed, dat geschikt is ons spoedig tot God terug te brengen.

5. Zich beijveren om meermalen door den dag zich aan Gods tegenwoordigheid te herinneren, en van tijd tot tijd eene of andere verzuchting of schietgebed bezigen, als de volgende: O mijn God, ik aanbid U! — ik verlang u te beminnen; — ik draag u dit werk op; — ontferm u mijner. of dergelijke.

6. Meermalen aan God vergeving vragen van de onvolmaaktheden en fouten, waaraan men zich in het gebed schuldig maakt; ieder-een toch moet zich daaraan plichtig erkennen en die nederig belijden met een wezen. lijk verlangen om zich daarin te verbeteren

OVERWEGING VOOR DEN VIERDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS ZWEET WATER EN BLOED GEDURENDE
ZIJN GEBED.

Jesus tot de ziel.

Zoolang heb ik in mijn gebed volhard, dat ik in een doodstrijd geraakte en mij door de hevigheid der smart, die mij overstelpte, een bloedig zweet uitbrak; ik bad toen met nog grooter vurigheid; en mijn Vader zond alsdan een Engel uit den hemel tot mij af, om mij te troosten.

Leer van mij, hoezeer de zonde mij mishaagt en hoezeer zij een gruwel is in de oogen mijns Vaders.

Voor het aanschijn zijner majesteit beschouwde ik den overmoed, dien zij in zich besluit: zoover toch gaat deze, dat de zondaar zich vermeet op te staan tegen zijn God.

Ik beschouwde de onverdragelijke straf, waaraan zij den mensch onderwerpt: zij werpt hem neder en veroordeelt hem tot in het diepste der helle.

Ik beschouwde, hoeverre zij zich uitstrekt: zij verspreidt haar venijn en hare besmetting over geheel de aarde.

Ik beschouwde hare uitwerkselen en ik zag eenen God vertoornd, een schepsel in opstand, den mensch geheel veranderd, beroofd van de heerlijke voorrechten van afbeeldsel, van dienaar, van vriend en kind van zijn God te zijn, en met vervloeking overladen.

Het afgrijselijk gezicht van dit alles, veroorzaakte mij een bloedig zweeten, en de bloeddroppelen, die mijn geheel lichaam overdekken, zijn als zoovele tranen, die ik stort. Deze bloedige tranen, die den afschuw te kennen geven, die mijn hart vervult, roepen tevens de barmhartigheid mijns Vaders in en bezweren hem, om van het hoofd der zondaars de vreeselijke straffen af te wenden, die hen om hunne zonden bedreigen.

Ziedaar het voorbeeld, dat ik u gegeven heb, van de smart, die gij behoort te gevoelen op het gezicht uwer misdaden, en van den afschuw, dien gij voor de zonde behoort te gevoelen.

De ziel tot Jesus.

Is het mogelijk, lieve Jesus! dat wij zoo ongevoelig blijven voor de groote onheilen, die ons door de zonde zijn geworden, terwijl uwe smart en uw medelijden voor ons ongeluk zoo groot waren, dat gij daarvan bloed gezweet hebt?

Het komt daarvan daan, omdat ik mij niet genoeg beijver een juist denkbeeld te verkrijgen van uwe grootheid en van uwe oneindige heiligheid, die zulk eenen afschuw voor de zonden in u doen geboren worden; en omdat ik nooit goed heb nagedacht over mijne verplichting, om mijn hart onschuldig en volkomen zuiver te bewaren, uithoorde van het recht, dat gij daarop bezit; immers gij hebt het verkoren om uw heiligdom te wezen en om daar uwe woonplaats te vestigen.

Ja, mijn aanbiddelijke Zaligmaker! het was mijn plicht, om mijne smart en mijnen afschuw voor de zonde door een zoodanig bloedig zweet te kennen te geven; want, kan ik ooit tranen genoeg storten, om uwe rechtvaardigheid te bevredigen? En nochtans, vol schaamte belijd ik het, nimmer nog was ik met een levendig berouw over mijne zonden beziel.

O! hoe rechtmatig ware niet zulk een

leedwezen! en hoe heilzaam ware dit niet voor mij, mijn beminnelijke Verlosser! Ik smEEK u daarom mijn hart daarvan te door-dringen.

Maar helaas! hoe komt het, dat ik met zoo weinig leedwezen mijne misdrijven beschouw, dat ik die zoo gemakkelijk bedrijf en zoo dikwerf daarin herval?

Ongetwijfeld komt het daarvandaan, omdat ik niet dan uiterst zelden en slechts oppervlakkig daaraan denk.

Mijne liefde voor u is te gering, ik stel te weinig prijs op mijne eeuwige zaligheid, en ik ben al te zeer gehecht aan dit ellendig leven.

Verleen mij de genade, o mijn goddelijke Zaligmaker! dat ik beter leere inzien, en wat gij zijt, en wat ik ben. Want dan zal ik beminnen al hetgeen gij bemint, en ik zal haten al hetgeen u mishaagt. En daar ik in mij zelve niets anders zal ontdekken dan ellende en zonde, zal ik nimmer zonder droefheid zijn.

De ziel tot zich zelve.

Behoort gij niet tot het getal dier ongelukkige zondaars, die zonder eenig nabewrouw insluimeren bij het genot hunner ver-maken, en die te midden hunner ongerech-

tigheden rustig blijven, terwijl het bloote beschouwen daarvan uwen Verlosser een bloedig zweet veroorzaakt?

Denk dikwijls en ernstig aan al de misdrijven, waaraan gij schuldig zijt.

En, wanneer uw hart zoo versteend is, dat gij, ik spreek nog niet van bloed, het niet eens tot eenvoudige tranen kunt bewegen, wek dan toch ten minste ware gevoelens van nederigheid en schaamte in u op bij het beschouwen uwer zonden, en neem het vaste besluit van elken dag aan God een oprecht berouw te vragen en de volgende hulpmiddelen ter verkrijging dier groote gunst te benuttigen.

Middelen.

1. Dagelijks des avonds zijn geweten onderzoeken, ten einde zich tot berouw op te wekken.

2. Zich eenige strafopleggen voor de zonden, die men gewoon is door den dag te bedrijven, bijvoorbeeld: een of ander gebed, eenige versterving, of eene aalmoes, als men daartoe in staat is.

3. Met liefde aan God ten offer brengen en met geduld verdragen, ter boeting onzer zonden, al de kwellingen des levens, en inzonderheid den tegenzin en de moeielijk-

heden, die men soms in het gebed ondervindt.

4. Vooral echter meermalen de oneindige goedheid en liefde beschouwen van dien grooten God, dien wij zoozeer beleedigd hebben, die ons zoovele genaden bewezen heeft, en die, niettegenstaande onze ondankbaarheid en lafhartigheid, ons nog verdraagt, Hoezeer wij ook zijn hervallen, ja hoe dikwijls ook wij zijn hervallen, nog is hij bereid ons zijn paradijs te schenken en zich geheel en gansch aan ons te geven, zoo wij slechts in alle oprechtheid, door een waar berouw des harten, ons willen bekeeren.

5. Zich verbeelden, dat God dagelijks tot ons spreekt, daar hij ons den tijd tot boetvaardigheid geeft: Bekeer u tot mij en ik zal mij tot u keeren; en dat hij, evenals de vader van den verloren zoon, een heilig verlangen heeft om ons in zijne armen te ontvangen, zoo wij van onzen kant de zonde willen verlaten en ons zonder voorbehoud aan hem willen geven.

OVERWEGING VOOR DEN VIJFDEN DAG
VAN DE VASTEN.

JESUS DOOR EENEN ENGEL GETROOST EN GESTERKT.

Jesus tot de ziel.

De hemelsche Vader, door mijn aanhoudend en volhardend gebed bewogen, gewaardigt zich eindelijk eenen Engel tot mij af te zenden, om mij in mijne overgroote droefheid te troosten en te sterken.

Leer hieruit van mij, hoe krachtdadig en heilzaam het gebed is: leer hieruit, hoe waar het is, wat ik u in het Evangelie zoozeer op het hart gedrukt heb: Bidt, en gij zult verkrijgen; zoekt, en gij zult vinden; klopt en u zal worden opengedaan.

Niet dadelijk, wel is waar, heeft de hemelsche Vader mij door een uitwendig teeken blijk gegeven, dat mijn gebed hem welgevallig was en door hem verhoord werd: eerst na een herhaald en langdurig gebed, eerst na geruimen tijd daarin volhard te hebben, heeft hij den troostenden Engel gezonden, die mij opbeuring in mijne droefheid, verkwikking in mijnen doodstrijd en kracht en sterkte tot mijn toekomstig lijden aanbracht.

Ik bad: Vader, zoo het mogelijk is,

laat deze kelk van mij voorbijgaan: nochtans niet mijn wil, maar uw wil geschiede.

Leer ook hieruit van mij, dat het u wel niet verboden is van God te vragen, dat hij u van eenig lijden verlosse, of eenige stoffelijke voordeelen verleene, maar tevens, dat gij wereldsche zaken niet anders moet vragen, dan voor zooverre deze met uwe geestelijke belangen niet in strijd zijn.

Niet altijd toch weet gij zelve, wat u dienstig is: bid daarom steeds met volkomen overgeving aan Gods heiligen wil, en moge ook niet altijd onmiddellijk uw verzoek geheel worden ingewilligd, vertrouw nochtans zeker, dat nimmer uw gebed vruchteloos en vergeefsch zal geweest zijn.

Evenals de hemelsche Vader ook van mij den kelk des lijdens niet heeft weggenomen, omdat het zijn wil was, dat ik voor uwe zonden en voor die van alle menschen zou lijden, zoo zal hij ook wellicht niet altijd u van het kruis bevrijden, waaronder gij gebukt gaat; doch evenals hij door een gezant des hemels mij wilde troosten en sterken, zoo zal ook zijne genade u sterken, om dit te dragen; en voor de wereldsche en stoffelijke zaken, die hij wellicht u zal weigeren, zal hij u ruimschoots door geestelijke gunsten en zegeningen schadeloos stellen.

De ziel tot Jesus.

Ik verheug er mij over, mijn aanbiddelijke Verlosser! dat uw hemelsche Vader eindelijk u heeft willen troosten, opbeuren en versterken.

O! hoe oneindig groot moet wel niet de boosheid der zonde zijn, dat de beschouwing daarvan u zoozeer doet lijden, dat het noodig is, dat een afgezant des hemels tot u wordt afgezonden, om uwen moed te verlevendigen en uwe krachten tot den ophanden zijnden strijd te vernieuwen.

Hoezeer erken ik ook hieruit de groote kracht van het gebed en wel van het aanhoudend gebed.

Hoe weinig was ik tot hiertoe daarvan doordrongen! Hoe gering was tot hiertoe mijn vertrouwen daarop?

O lieve Jesus! voortaan wil ik daaraan niet meer twifelen: op uw voorbeeld wil ik voortaan ook van het gebed alleen mijnen troost en mijne sterkte verwachten.

En hoezeer ook behoef ik die niet! Hoe bitter is ook soms de lijdenskelk niet, die mij door uwen hemelschen Vader wordt aangeboden! Ik zal dan ook evenals gij, mijn Goddelijke Leermcester! mij in het stof vernederen en vol vertrouwen en ootmoed tot

mijnen Vader naderen en hem zeggen: Vader! laat dezekelk des lijdens van mij weggaan: en ik zal er op uw voorbeeld bijvoegen: nochtans niet mijn wil, maar uw wil geschiede.

O mochten deze uwe gevoelens ook altijd de mijne zijn en blijven! Verleen gij mij deze genade: geef, dat ik niets anders verlange, dan wat uw hemelsche Vader wil, dat ik slechts tijdelijke zaken begeere voor zooverre zij mij tot mijne zaligheid dienstig zijn, en dat ik steeds in een varig en volhardend gebed den troost en de sterkte moge vinden, om mijnen lijdenskelk met moed en blijdschap aan te nemen, en daardoor tot de eeuwige heerlijkheid te geraken.

De ziel tot zich zelve.

Zult gij na dit alles nog lauw en traag zijn in het gebed? Moet uw vertrouwen op de kracht en de uitwerkselen des gebeds daardoor niet verlevendigd worden en toenemen?

Waar hebt gij tot dusverre troost en sterkte gezocht in de kwellingen en het lijden, die onafscheidelijk zijn van dit aardse leven? Was het niet soms in zondige vermaken, in wereldsche genoegens, in verboden genietingen, die, in plaats van u op te

beuren en te verkwikken, integendeel u nog daarenboven met een bitter naberouw vervulden en uw lijden vermeerderden?

O! hoe dwaas en uitzinnig was niet deze handelwijze!

Zoek dan ook voortaan daar niet meer uwen troost en uwe sterkte: zoek die voortaan met Jesus in het gebed. Werp u met den aanbiddelijken Verlosser ter aarde neder, hef uwe smeekende handen op tot den Vader der barmhartigheden, van wien ons alle goede gave toekomt, leg hem den nood en de ellende bloot, waaronder gij zucht, en vraag van Hem alleen hulp en bijstand in uwe kwellingen.

Hij zal u gewis verhooren, zoo gij met een kinderlijk vertrouwen tot hem nadert, en, zoo hij niet mocht goedvinden u van uw lijden te verlossen, hij zal u sterken om het zonder weerzin te verdragen, hij zal dit aardse lijden voor u vruchtbaar en verdienstelijk doen worden voor de eeuwigheid.

Onderhoud dan ook steeds getrouw de volgende wenken en raadgevingen.

Middelen.

1. Zich vast overtuigd houden, dat ons gebed immer door God verhoord zal worden, en vóór het gebed zich de woorden des Hee-

ren herinneren: Zoo gij den Vader in mijnen naam iets zult vragen, Hij zal het u geven.

2. Om tijdelijke en wereldsche zaken in het gebed niet vragen, dan in zooverre zij ons niet van de eeuwige en hemelsche af-trekken en geen beletsel zijn voor onze zaligheid.

3. Wanneer men eenige kwelling of lijden gevoelt zich den Zaligmaker voorstellen in den hof van Gethsemani, en niet zijnen troost zoeken bij de menschen, die ons slechts zelden kunnen bijstaan, veel minder nog in zinnelijke genietingen en verboden genoegens, die ons lijden slechts kunnen verzwaren, maar integendeel bij onzen hemelschen Vader, die nimmer zal toelaten, zoo wij met vertrouwen tot hem onze toevlucht nemen, dat wij boven onze krachten beproefd worden, maar die ons immer de noodige sterkte zal verleen, om ons kruis te kunnen dragen.

4. Wanneer ons gebed niet zoo spoedig verhoord wordt, als wij wel zouden wenschen, of wellicht in het geheel niet verhoord wordt, daarom evenwel niet meenen, dat het vruchteloos geweest is, maar overtuigd zijn, dat God beter dan wij weet, wat ons dienstig en nuttig is, en dat hij ter gelegener tijde of op eene andere wijze, dan wij verlangen en die zeker nuttiger voor

ons is, ons zal helpen en bijstaan en onze volharding in het gebed zal beloonen.

5. Meermalen door den dag in vereeniging met Jesus het gebed herhalen, dat hij in den hof der Olijven gebeden heeft: Vader, niet mijn wil, maar uw wil geschiede.

OVERWEGING VOOR DEN ZESDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS DOOR JUDAS VERKOCHT EN VERRADEN.

Jesus tot de ziel.

Aan het hoofd eener bende, die met stokken en zwaarden gewapend was, nadende Judas tot mij en sprak mij toe: Wees gegroet, Meester! en hij gaf mij den kus van vriendschap.

Met dezen kus van vriendschap pleegde hij jegens mij het meest trouwelooze verraad, dat men zich kan uitdenken, daar hij mij daarmede aan mijne vijanden, die het op mijn leven gemunt hadden, bekend maakte.

Hoe afschuwelijk is niet deze euveldaad van Judas!

Hij verkoopt mij voor dertig zilverlingen, den prijs, dien de oversten der Joden en de

hoogepriesters hem hadden geboden; welk eene onrechtvaardigheid, waaraan een mensch zich schuldig maakt, en welk eene vernedering, die men daardoor een God aandoet! Het is niet eens de waarde, die men gewoon is voor eenen slaaf te besteeden.

Hij volvoert zijn verraad, door mij den kus van vriendschap op het voorhoofd te drukken; is er grootere trouweloosheid denkbaar?

't Is niet een farizeër, dien ik wellicht meer dan eens beschaamd maakte voor het volk, — 't is niet een tollenaar, wiens onrechtvaardigheden ik berispt heb, — 't is niet een of ander boosdoener, zonder vrees of ontzag voor goddelijke of menschelijke gerechtigheid, die mij aldus verraaft.

Maar het is een mijner Apostelen, een diergenen, die ik had uitverkoren om de steunpilaren te zijn mijner Kerk, aan wie ik mijne geheimen toevertrouwde en die ik duizende weldaden hewezen had.

Ik had hem aan mijne tafel doen aanzitten, ik had hem de gave van wonderen te doen geschonken, ik had hem de voeten gewasschen en hem zelfs met mijn eigen vleesch en bloed gespijsd.

En niettegenstaande dit alles moest ik door hem verraden worden, moest ik door zijn verraderlijken en trouweloozen vriend-

schapskus in de handen mijner beulen worden overgeleverd.

Ongetwijfeld boezemt deze handelwijze van Judas u afgrijzen in, en zijt gij ten uiterste verontwaardigd over de snoode ondankbaarheid, waarmede hij mij, zijnen vriend en wel-doener, zijnen heer en meester, behandelt.

Bedenkt gij echter daarbij wel, dat er nog heden onder de Christenen zoovele Judassen worden gevonden, die mij nog dagelijks door eenen kus verraden: die mij verlaten, mij aan mijne vijanden overleveren, en die een gering tijdelijk voordeel hooger achten dan mijne genade?

Behoort ook gij niet tot die ongelukkigen? Al diegenen, welke het ongeluk hebben eene onwaardige en heiligschendende Communie te doen, zij zijn gelijk aan Judas, zij verraden mij met eenen kus. Al diegenen, die in eene doodzonde hervallen, na mij in hun hart te hebben ontvangen, zij verlaten mij om hun eigen belang, zij leveren mij vol wreedheid over aan hunne hartstochten en kruisigen mij in hun eigen hart.

Bedenk hier nog, hoe eene enkele onbedwongen haristocht voor Judas de oorzaak van zijnen ondergang geweest is; nauwelijks toch was zijn hart aan de geldzucht verslaafd, of hij was tot alles in staat en hij ontzag niets, om die vervloekte hartstocht

te bevredigen. Zijt ook gij niet aan eene of andere hartstocht verslaafd? Onderzoek eens ernstig den grond uws harten. en vrees altijd van in den ongelukkigen toestand van Judas te vervallen.

De ziel tot Jesus.

Ik erken, o Jesus, bij het beschouwen van den vreeselijken val van dien ondankbaren leerling, dat ik den steun uwer genade behoef, en dat ik misschien, zoo deze mij ontbrak, uithoofde van de onstandvastigheid en versteendheid mijns harten, wel dra deelgenoot zou wezen in zijne euveldaad en in zijn ongeluk. Ik hoop echter, o mijn beminnelijke Verlosser! dat gij mij barmhartigheid zult bewijzen en mij voor dit vreeselijk onheil zult bewaren.

Ik zal steeds de gunsten en zegeningen indachtig zijn, die gij mij, niet minder dan aan Judas, hebt bewezen, en ik zal steeds mij beijveren, om mij nimmer aan eenige ondankbaarheid jegens u schuldig te maken.

Ik vraag u tevens vergiffenis, o mijn goddelijke Meester! voor al mijne trouweloosheden, voor al mijne ondankbaarheden, waaraan ik mij jegens u plichtig erken. Immers heb ik ook niet meermalen, evenals Judas, u door eenen kus verraden? Hoe dikwijls

ben ik misschien niet, onder den schijn van vriendschap, tot u en tot uwe H. Tafel genaderd, terwijl intusschen mijn hart niet zonde besmeurd was, zoodat ik, evenals Judas, u aan uwen wreedsten vijand, den duivel, die in mijn hart heerschte, overleverde! Hoe dikwijls helaas! was een gering tijdelijk voordeel, een nietig vermaak, de zucht alleen om van de menschen geprezen en geëerd te worden, voldoende om mij uwe vriendschap te doen verzaken!

O! geef, dat ik toch niet langer de slaaf mijner hartstochten en verkeerde genegenheden zij; verleen mij de noodige kracht, om die te overwinnen en van af hare geboorte te bestrijden.

Laat nimmer toe, o mijn goddelijke Meester! dat de geldzucht of eene andere hartstocht zich van mijn hart meester make, en geef door uwe barmhartigheid, dat ik liever sterve, dan dat ik ooit om eenig tijdelijk voordeel u verrade.

De ziel tot zich zelve..

Is er wel iets afschuwelijker dan aan Judas gelijk te zijn, en voortdurend Jesus aan zijne vijanden over te leveren?

En dit toch doet gij, zoo gij u aan eene onwaardige communie schuldig maakt, en

zoo gij in eene doodzonde hervalt na de Communie.

Dan ook verkoopt gij op eene laaghartige wijze, en gij verraaft wreedelijk Jesus Christus, doorgaans zonder eenige andere beweegredenen, dan om aan eene of andere schandelijke hartstocht te voldoen; bijvoorbeeld: om u te wreken op een vijand, om eenig geldelijk voordeel te verkrijgen, of om eenig verboden zinnelijk genot, dat slechts een oogeblik duurt, te genieten.

Welk een afschuw behoordet gij niet van u zelve te gevoelen, hoezeer moest gij niet voor u zelve beschaamd zijn, welke bittere tranen van berouw en leedwezen moesten niet uwe oogen ontvloeiën bij het beschouwen uwer eigene zonden en trouweloosheden!

Zult gij die trouweloosheden nog vernieuwen? Zult gij voortgaan met, evenals Judas, om een gering tijdelijk voordeel uwen goddelijken Meester op de allersnoodste wijze te verraden?.....

Wat dan staat u te doen, om in het vervolg een zoo vreeselijk ongeluk te vermijden?

Middelen.

1 Men moet ook de kleinste gebreken, die men in zich zelve bespreurt, vreezen en zich beijveren, om die te verbeteren.

VOORAFGAAND ONDERRICHT.

**Eenige Waarheden, die het nut
aantoonen van het dagelijks
overwegen van het Lijden
Onzes Heeren.**

EERSTE WAARHEID.

HET DAGELIJKS OVERWEGEN VAN HET LIJDEN ONZES
HEEREN IS EEN ZEER KRACHTDADIG MIDDEL
OM ONS VAN DE ZONDE TE ONTKECHTEN.

Inderdaad, niets is beter in staat om ons de overgrootte boosheid der zonde en de groote straf, die zij verdient, te doen kennen, dan te zien, dat een God moet lijden, om daarvoor te boeten. Niets zal ons meer aansporen om de eerbewijzingen en de ijdelheden dezer wereld te verachten, dan de diepe vernedering, die Jesus onderging. Niets is meer geschikt om in ons de zucht en de

hartstochtelijke genegenheid, die wij voor de valsche genoegens van dit leven koesteren, te doen verdwijnen, dan het beschouwen van de buitengewone folteringen, die Jesus voor ons wilde lijden. Niets eindelijk zal ons meer hoogachting inboezemen voor de heiligmakende genade en voor de eeuwige belooning, dan het overdenken van den oneindig grooten prijs, waarvoor Jesus die gekocht heeft, daar zij hem tot zijnen laatsten druppel bloed en zijn leven gekost hebben. Al deze beweegredenen bezitten eene wonderbare kracht om ons onverwijld tot God te doen terugkeeren. Dit toch is de ware bekeering, en deze bekeering is het gelukkig uitwerksel, dat het dagelijks overwegen van het Lijden Onzes Heeren teweegbrengt. Inderdaad, de zondaar, die dagelijks, met behulp dezer heilige gewoonte, zich tot het kruis van Jesus opheft om in zijn bloed het middel ter genezing zijner euvel daden te vinden, zal ongevoelig zich losmaken en afzonderen van alles, wat aan zijnen God kan mishagen; en, het voetspoor volgend van dit zijn goddelijk toonbeeld, bezit hij een zekeren gids, die hem ten hemel voert. Immers, 't is vooral op den Calvarieberg, dat Jesus de weg is, die den zondaar van zijnen dwaalweg doet terugkeeren; 't is daar vooral, dat hij de waarheid is, die hem verlicht, het leven, dat hem bezielt en

2. Dikwijls te biechten gaan, met een vurig verlangen om zich van alle, ook de geringste smetten te zuiveren, en zoo dikwijls als dit geschieden kan met behoorlijke voorbereiding tot de H. Tafel naderen.

3. Het hervallen in de doodzonde aanzien als het grootste onheil, dat ons kan overkomen, en als de snoodste ondankbaarheid, waaraan men zich kan schuldig maken.

4. Dagelijks God bidden, dat hij ons beware voor het ongeluk van onwaardig tot de Tafel des Heeren te naderen.

OVERWEGING VOOR DEN ZEVENDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS BEHANDELT ZIJNEN VERRADER MET DE
GROOTSTE MINZAAMHEID.

Jesus tot de ziel.

Hoe grieved het verraad van Judas voor mij was, hoezeer mijn hart als met een tweesnijdend zwaard werd doorstoken, toen hij door den kus van vriendschap, dien hij mij op het voorhoofd drukte, mij aan mijne vijanden overleverde, zal wel geen betoog behoeven.

Nochtans, niettegenstaande dit alles heb ik hem met de grootste minzaamheid behandeld; ik heb hem ontvangen op eene wijze, die in staat zou geweest zijn het meest versteende hart te verteederen, om u te leeren, hoe ook gij uwe vijanden moet behandelen, hoe onrechtvaardig en wreed zij ook ten uwen opzichte zijn mogen.

Ik heb hem omhelsd en aan mijn hart gedrukt, en wel verre van hem zijne trouweloosheid te verwijten of hem op het eigen oogenblik de rechtmatige straf zijner euveldaad te doen ondergaan, heb ik hem slechts deze woorden vol goedheid en minzaamheid toegevoegd: Vriend! waartoe zijt gij gekomen? Judas, verraadt gij den Zoon des menschen door eenen kus?

Meer vervuld met de gedachte aan het ongelukkig lot, dat hem wachtte, dan aan de beleediging, die hij mij aandeed, wilde ik door die woorden zijn hart vermurwen, hem tot inkeer brengen en hem den tijd geven om boetvaardigheid te doen over zijne zonden, en tevens wilde ik daardoor de harten verteederen van allen, die zóó verblind zijn, dat zij meenen hardvochtig te mogen zijn jegens hunne vijanden.

Mijne liefdevolle teederheid was echter niet in staat dien ongelukkige te bewegen; zijn versteend hart was ongevoelig voor het

antwoord vol minzaamheid en goedheid, dat ik hem gaf, hij versmaadde de genade, die hem nog geschonken werd, volhardde in zijne onboetvaardigheid en slechts weinige uren later tot de uiterste wanhoop en verwijfeling gedreven, maakte hij door eigen hand een einde aan zijn leven, terwijl zijn naam aan de algemeene verachting en ver-smading blijft prijs gegeven.

Leer hieruit de onuitputtelijke barmhartigheid Gods hoogachten en waardeeren. Inderdaad, hoe zult gij kunnen wanhopen, wanneer gij ziet, dat ik zelfs een Judas, die mij verraden had, nog in vriendschap zou hebben aangenomen, zoo hij zich slechts aan mijne voeten had nedergeworpen en vol berouw en leedwezen mij de vergeving zijner schanddaad had afgesmeekt?

Leer echter tevens hieruit, dat gij geen misbruik moet maken van de genade, die God u aanbiedt: immers, wie weet of niet die genade, die thans u geschonken wordt, de laatste voor u zal wezen? Vrees daarom, dat het ongelukkig lot van Judas, zijne onboetvaardigheid en versteendheid, ook uw lot wel eens zou kunnen wezen, zoo gij de liefderijke roepstem des Heeren nog eenmaal durft versmaden en verachten.

De ziel tot Jesus.

Zoo groot de afschuw is, mijn liefderijke Verlosser! die mij bezielt voor de onwaardige daad van den ongelukkigen Judas, zoo groot ook is de bewondering, die mijn hart vervult bij het beschouwen der onuitsprekelijke goedheid en barmhartigheid, die gij jegens dien snoodaard doet blijken.

Welk eene vaderlijke teederheid en langmoedigheid, welk eene onbeschrijfelijke zachtmoedigheid ademen niet de woorden, die gij tot den verrader richt: Vriend, waartoe zijt gij gekomen? Hoe kunt gij dien ondankbare, dien trouwelooze, dien afvallige nog den liefelijken naam van vriend geven?

Hoezeer erken ik niet in deze uwe handelwijze jegens Judas de waarheid van hetgeen gij in uw H. Evangelie gezegd hebt: De Zoon des menschen is niet gekomen om zielen te verderven, maar om die zalig te maken, — en van hetgeen de H. Schrift nog elders zegt: De barmhartigheid des Heeren overtreft verre zijne rechtvaardigheid!

O lieve Jesus, barmhartige Verlosser! deze uwe goedheid en minzaamheid heb ook ik zoo menigmaal ondervonden; zoo dikwijls ik door de doodzonde u verraden heb, heb ik

in mijn binnenste diezelfde liefderijke stem vernomen, die mij tot boetvaardigheid aanspoorde, maar helaas! was ik niet even versteend als Judas?

Gij hebt mij gezocht als een teederminnend vader, als eene liefdevolle moeder, en ik, ik versmaadde uwe goedheid, ik leefde voort in mijne zonden, ik hield niet op verraad op verraad te stapelen.

• Straf mij niet, Heer, zooals ik verdien; verleen mij de genade, dat ik eindelijk mijne boosheid leere inzien en dat ik mij moge bekeeren en leven.

Verleen mij ook, dat ik op uw voorbeeld alle beleedigingen, die mij worden aangedaan, zachtmoedig en zonder bitterheid beantwoorde en mijne vijanden nimmer met hardvochtigheid behandelde.

De ziel tot zich zelve.

Zal het beschouwen der oneindige barmhartigheid van uwen Verlosser dan uw hart niet treffen en vermurwen?

Mogen ook uwe zonden ontelbaar zijn als de sterren des hemels, als de droppelen in den oceaan, als de aardkorrels over geheel de aarde verspreid, Jesus nochtans is bereid u met opene armen te ontvangen, u aan zijn hart te drukken en als zijn vriend te behandelen.

O! wees niet doof voor zijne stem vol liefde en minzaamheid, waarmede hij u uitnoodigt om boetvaardigheid te doen over uwe zonden.

Verstoot de genade niet, die u thans nog geboden wordt, opdat er niet een tijd voor u kome, dat zijne rechtvaardigheid zijne barmhartigheid zal vervangen, en geene boetvaardigheid meer mogelijk zijn zal.

Volg niet het voorbeeld, dat Judas u geeft, om u aan wanhoop en vertwijfeling over te geven op het gezicht uwer gruwelen, maar volg het voorbeeld, dat Jesus u geeft, en wees ook gij minzaam, zachtmoedig en liefderijk jegens hen, die u eenig onrecht aandoen.

Ten einde meer en meer deze gevoelens in u op te wekken, kunt gij u de volgende wenken ten nutte maken.

Middelen.

1. Bij zich zelven overwegen, hoe goed en barmhartig God ook ten onzen opzichte geweest is: hoe dikwijls wij niet reeds verdiend hadden in het diepst der hel begraven te worden; hoevelen wellicht daarin reeds zijn nedergeworpen, die minder dan wij misdreven hebben; en hem danken, dat hij zoo liefderijk jegens ons geweest is.

2. Jegens onze vijanden zachtmoedig en vergevingsgezind zijn, hun nimmer hunne ondankbaarheid verwijten, maar bij het ongelijk, dat ons wordt aangedaan, ons in het geheugen roepen, hoe Jesus ten opzichte van Judas gehandeld heeft.

3. Onze hoofddrift bestrijden, opdat wij niet daardoor tot onboetvaardigheid en versteendheid des harten gebracht worden.

4. Meermalen door den dag tot Jesus verzuchten: Barmhartige Jesus, verleen mij de genade, dat ik niet in mijne zonden sterve.

OVERWEGING VOOR DEN ACHTSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS DOOR DE SOLDATEN VASTGEGREPEN EN
GEBOEID.

Jesus tot de ziel.

Eene bende gewapende krijgslieden en gerechtsdienaren komt mij gevangen nemen, alsof ik een dief en een misdadiger ware.

Om evenwel hun te doen blijken, dat mijne macht grooter is dan die van andere menschen, heb ik hen ter aarde nederge-
worpen met geen andere wapenen, dan met
deze woorden: Wien zoekt gij?

Ik deed dit om hen en al mijne kinderen te leeren, dat ik enkel en alleen uit eigen beweging en met vrijen wil mij in hunne handen overlever en aan hunne wreedheden prijs geef.

Zij hebben mij met boeien en ketenen beladen; maar de vurige liefde, die ik u toedroeg, deed mij die boeien en ketenen dragen met geduld en zonder mij te beklagen: immers ik beschouwde mij zelven als beladen met uwe zonden en als in uwe plaats aan de gerechtigheid mijns Vaders overgeleverd, om den dood en de smarten der gevangenschap, waartoe gij veroordeeld waart, te ondergaan.

Waar is de dankbaarheid, die gij mij daarvoor bewijst? ik wil u tot mij trekken door de zachte banden mijner geboden, en gij verwerpt die, alsof ik u tot eene ongelukkige slavernij wilde brengen.

Het meerendeel der menschen is slaaf van de wereld, van het vleesch en van den duivel; zij gehoorzamen met getrouwheid aan hunne wetten, en, ongelukkige verblinden als zij zijn, hebben zij eene zoo groote voorliefde voor hunne slavernij, dat zij er niet van willen hooren, om die te verlaten en zich aan mij te onderwerpen; zij zien niet in, dat ik wel als een misdadiger heb willen vastgehouden en geboeid worden, ten einde hen daarvan te verlossen.

Zijt gij ook niet van het getal dier zondaars, en hoe zijt gij dankbaar voor die overmaat van liefde?

De ziel tot Jesus.

O mijn beminnelijke Zaligmaker! welk eene liefde, welk eene teederheid, welk eene erkentelijkheid ben ik u niet verschuldigd, wanneer ik bedenk, dat gij op deze wereld zijt gekomen, om mijne boeien te verbreken en mij van de ongelukkige slavernij der zonde te verlossen: dat gij in mijne plaats slaaf zijt geworden en u met mijne ketenen hebt beladen, op dezelfde wijze, alsof een koningszoon van zijnen troon nederdaalde en zich in slavernij begaf, om een zijner onderdanen te bevrijden van de slavernij, die hem wachtte!

Wat kan ik doen ter vergelding van zoo groot een gunstbewijs? Geef mij te kennen, o mijn beminnelijke Zaligmaker! wat gij van mij erlangt.

Gij verlangt van mij, dat ik, ter vergelding van zulk eene liefde ophoude de slaaf te zijn uwer vijanden, om de uwe te worden, en dat ik hunne beginselen bestrijde, om aan uwe wetten mij te onderwerpen. Gij biedt uwen Vader uwe boeien aan, om voor mij de kostbare vrijheid zijner kinde-

ren te verdienen, en gij wilt, dat ik hem de heilige voornemens, die ik maken moet, opdraag, als zoovele banden, die mij aan hem moeten vasthechten. Zou ik niet ten uiterste verblind moeten wezen, indien ik weigerde u iets te geven, dat zoo gering is en dat mij tot zoo groot een geluk kan leiden? Welk een troost is het voor mij de verzekering te hebben, dat gij mij zulk eene groote gunst aanbiedt!

Ach! mijn God! gedoog niet, dat ik ongelukkig genoeg zijn moge, om misbruik daarvan te maken, en dat ik het gezag van zulk een goeden meester moede worde, om opnieuw mij zelven tot een slaaf des duivels en der schepselen te maken.

Voor altijd, mijn goddelijke Verlosser! wil ik aan uwe wetten onderworpen blijven, en zoo vast wil ik mijn hart met den heiligen band uwer liefde ketenen, dat voortaan niets meer in staat zal wezen mij van u te scheiden.

De ziel tot zich zelve.

't Is evenwel niet voldoende dit besluit te nemen, gij moet door de heiligheid uwer werken toonen, dat het welgemeend is.

Hoe kunt gij zeggen, dat uw besluit ooit oprecht geweest is, terwijl gij dagelijks zoo gemakkelijk u in de rampzalige strikken der zonde laat vangen?

Uwe hartstochten en uwe slechte gewoonten zijn als zoovele ketenen, die u aan de aarde vasthechten: welke pogingeu stelt gij in het werk, om die te verbreken?

Maak daarom dikwijls goede voornemens, doch vooral, wees getrouw in die te volbrengen.

En maak nu in het bijzonder het voornemen om met ernst u zelven te onderzoeken, of gij u nog niet bevindt in de slavernij der wereld, des vleesches en des duivels, en geef u alle moeite om de heilige vrijheid der kinderen Gods te erlangen. Zie hier de middelen daartoe.

Middelen.

1. Dikwijls denken aan de geboden des Heeren en meermalen bij zich zelven overwegen, hoe men die onderhoudt en of men die met ijver en vurigheid nakomt.

2. Dikwijls en zooveel mogelijk de deugden beoefenen, die aan onze gewone ondeugden tegenovergesteld zijn, om onze slechte gewoonten uit te roeien, die de ongelukkige ketenen zijn, die ons aan de aarde vastketend houden.

3. Zorgvuldig de slechte gezelschappen vermijden en alle gelegenheden vluchten, die aanleiding geven tot zonden, en die be-

schouwen als boeien, waarmede de duivel ons aan zijne slavernij vastketent.

4. Een geregeld leven leiden en aan zijnen zielbestierder raad vragen, hoe wij al de werken van den dag hebben te verrichten.

5. Meermalen door den dag de goede voornemens vernieuwen, die men in de meditatie heeft gemaakt.

OVERWEGING VOOR DEN NEGENDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS WORDT VAN ZIJNE LEERLINGEN VERLATEN.

Jesus tot de ziel.

Ik heb leerlingen, die met mij de wereld, den duivel en het vleesch moeten bestrijden, niet door hunne lichamelijke krachten, maar door de kracht van mijnen geest en van mijne genade.

Mijne wapenen zijn de liefde en het geduld; met deze wapenen wil ik de macht mijner vijanden verdelgen, en men is verzekerd daarmede altijd overwinnaar te blijven.

Hierom gaf ik aan Petrus het bevel, van zich niet meer van zijn zwaard te bedienen om mij te verdedigen, en hierom liet ik toe, dat mijne leerlingen de vlucht namen.

Geheel alleen treed ik in het strijdperk, om den grooten strijd, dien ik zal te strijden hebben in mijn lijden, te ondernemen, en, zoo ik toelaat, dat mijne moeder en eenige andere personen mij volgen, dan doe ik dit niet, om mij tegen mijne vijanden te verdedigen, maar om hen te doen deelen in mijn lijden en om dit te vermeerderen door het gezicht hunner smarten.

De ziel tot Jesus.

Hoe leerrijk is niet uw voorbeeld voor mij, o lieve Jesus! om mij te onderrichten, hoe ik mij van de menschen moet los maken. en hoe waar het woord der H. Schrift is, dat men op een riet steunt, als men van hen zijnen steun verwacht.

Wanneer men u wil volgen en zich oprecht aan u wil overgeven, zijn de macht, de rijkdommen en de hulp der menschen altijd onnut, zoo gij u daarvan niet bedient om ons tot u te trekken. Als men op u alleen vertrouwt, wordt men nimmer in zijne verwachting teleurgesteld; als men, zelfs in de grootste noodwendigheden, van alle menschelijke hulp verstoken is, dan is men inwendig verheugd, dat men geen anderen steun heeft dan u, en vol liefde werpt men zich in uwe armen, evenals een kind zich in de armen zijner moeder werpt.

Zijn wij dan niet zeer onrechtvaardig en zeer ongelukkig, dat wij morren en klagen, zooals wij zoo dikwijls doen, omdat wij verlaten worden van de menschen? Immers juist dan, o mijn God! zijt gij meer dan ooit voor ons bezorgd!

De ziel tot zich zelve.

O! wat zijt gij toch uitzinnig, zoo gij in het vervolg uwen steun zoekt in menschelijke hulp! Deze toch is, volgens het woord van een profeet, gelijk aan een gespleten riet, dat, wel verre van iemand te steunen, slechts geschikt is om de hand te doorboren van die onverstandig genoeg wezen zou, om het te bezigen tot een steun voor zijne zwakheid.

Gezondheid, verstandelijke vermogens, rijkdommen, machtige vrienden zijn voorwerpen, waarop de kinderen der wereld gewoonlijk al hunne ondernemingen bouwen. Nochtans eene enkele ziekte, een of ander ongeval, een geringe twist is in staat dit alles in één oogenblik te doen verdwijnen, zonder dat wij nog den dood behoeven af te wachten, die ons alles voor altijd moet ontnemen. Beseft gij die groote waarheid wel? En behoort gij niet tot het getal dier verblinde kinderen dezer wereld?

Gods voorzienigheid, zijne liefde en zijne barmhartigheid, in deze alleen kan een christen met vertrouwen zijnen steun zoeken.

Rekent gij daarop alléén, als gij een of ander werk onderneemt?

Mocht gij soms tot heden toe even verblind zijn geweest als de meeste menschen, die geen vertrouwen stellen op God en al hunnen steun in de menschen zoeken, ziehier dan de middelen, om u uit die verblindheid te trekken.

Middelen.

1. In al uwe noodwendigheden moet gij onverwijld tot God uwe toevlucht nemen.

2. Met geduld en zelfs met dankbaarheid de kwellingen aannemen, die Gods hand u toezendt.

3. De goederen, die gij bezit, gebruiken, niet alsof deze de vruchten van uwen arbeid en uwe werkzaamheid zijn, maar als zuivere gaven van de milddadigheid en de goedheid uws Scheppers.

4. Dikwijls er aan denken, dat alle menschelijke hulp niets is, wanneer men door God verlaten wordt; en dat het integendeel zeer voordeelig voor ons is, wanneer wij om der wille van God door de menschen worden verlaten, omdat wij de zekerheid bezit-

ten, dat hij ons nimmer zal verlaten, zoo wij slechts hem niet het eerst verlaten.

5. Dikwijls het voornemen maken van nooit den dienst van God te verlaten, er moge ons van den kant der menschen overkomen wat wil, en zich de woorden des Heeren in het geheugen roepen: Vreest niet hen, die het lichaam dooden, de ziel echter niet kunnen dooden; vreest veel eer hem, die en lichaam en ziel kan verderven in de hel.

OVERWEGING VOOR DEN TIENDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS ALS EEN GEVANGENE DOOR DE STRATEN
VAN JÉRUSALEM GESLEURD.

Het is de liefde alleen, die mij het kruis heeft doen verkiezen, om daardoor de zaligheid der menschen te bewerken; hierom is mijn verlangen om op te gaan naar den Calvarieberg, grooter dan dat mijner vijanden om mij er heen te leiden.

Voorzeker, uwe zaligheid gaat mij zeer ter harte, en gewis kan daarover geen twijfel meer voor u overblijven, na al hetgeen ik reeds sedert drie-en-dertig jaren voor u ge-

daan heb. Nochtans, wanneer deze drijfveer niet krachtig genoeg ware om mij met verhaaste schreden naar de strafplaats te doen gaan, gelooft gij, dat de eer mijns Vaders niet eene voldoende beweegreden zou geweest zijn, om mij des noodig duizend dooden te doen ondergaan?

Zoo is dan eindelijk voor mij het gezegende tijdstip aangebroken, dat mijne vurige liefde zal bevredigen. Dit is het uur, waarop ik zeggen kan, dat mijne vreugde volmaakt is.

Komt, mijne lieve kinderen, volgt mij, en laat mijne liefde u bewegen, om mij op mijnen kruis- en lijdens-weg te vergezellen. Geeft uw hart en uw lichaam over aan de smarten en de kwellingen, die het mijn hemelschen Vader behagen zal u voor zijne eer te doen lijden, en eens zult gij het geluk hebben van met mij te heerschen.

De ziel tot Jesus.

Welk een geheim! Hoe wonderbaar en aanbiddelijk tevens!

Terzelfder ure, mijn goddelijke Verlosser! dat de soldaten u wegvoeren, om u den kruisdood te doen ondergaan, sleept uwe liefde onze harten mede om die te doen heerschen.

Terwijl gij een voorwerp van verachting en haat zijt voor de menschen, die er hun genoegen in vinden u als een snooden boosdoener naar de strafplaats te leiden of u in het openbaar daarheen te zien sleuren, wordt gij bewonderd en aanbeden door de Engelen, die u als een Koning, die als overwinnaar uit den strijd terug keert, beschouwen en vergezellen.

Moge ik in uwe leerschool leeren, hoe wij het lijden behooren te beschouwen, dat het gewone middel is, dat gij bezigt om ons tot u te trekken, wanneer wij ons door de zoetheid uwer genade niet genoegzaam bewogen gevoelen om tot u te komen.

De ziel tot zich zelve.

Verzet u dus niet meer tegen het lijden, en vermoei uwen geest niet langer met de middelen te zoeken, die u daarvan kunnen bevrijden, gelijk zoo dikwijls gebeurt.

Uw goddelijke Zaligmaker behoefde slechts zijne Engelen te gebieden, om hem tegen zijne vijanden te komen verdedigen en uit hunne handen te verlossen. Had hij zelfs niet de macht om hen in een oogwenk te verdelgen of hen ter aarde neder te werpen, gelijk hij dit met een enkel woord te spreken in den hof der Olijven deed?

Hij geeft zich vrijwillig aan hunne woede over, hij laat zich wegvoeren zonder een enkel woord te spreken; want hij weet, dat met zich zelve aldus aan hunne wreedheden prijs te geven, hij zijnen Vader verheerlijkt en de zaligheid der menschen bewerkt, daar hij voor onze zonden aan de gerechtigheid des Vaders voldoet.

Zijt gij eveneens gesteld in uwe kwellingen, in uwe ziekten en in uwe tegenheden? Onderwerpt gij u vrijwillig aan Gods wil?

Helaas! behoort gij niet tot het getal dier ongelukkigen, die zich door hunne hartstochten in den modderpoel der zonde laten medeslepen, terwijl Jesus, om hen daarvan te verlossen, zich van zijne beulen door de straten van Jerusalem laat sleuren?

Maak dan op dit oogenblik een vast voornemen, om een goed gebruik te maken van uwe tegenheden.

En om met kracht alles te bestrijden, wat u tot zonde zou kunnen brengen.

Middelen.

1. De tegenspoeden beschouwen als middelen in Gods hand, om ons van de aarde te onthechten en tot hem te trekken.

2. Dikwijls het woord des Zaligmakers bij zich zelve overwegen: Eng is de weg,

die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden.

3. Zijne zonden beschouwen en zich wel overtuigd houden, dat het een voorrecht is in dit leven gekastijd te worden voor de zonden, voor welke wij verdienden streng gestraft te worden in het andere leven, daar de kwellingen dezer wereld niets zijn in vergelijking met de pijnen der hel.

OVERWEGING VOOR DEN ELFDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS VOOR CAIPHAS GEBRACHT ONTVANGT EENEN
KAAKSLAG.

Jesus tot de ziel.

Leert van mij, dat ik zachtmoedig en ootmoedig van harte ben. en gij zult rust vinden voor uwe zielen.

Zoo ooit dan zeker mag ik thans die woorden tot u richten, op het oogenblik, dat ik mij voor den hooge priester Caiphas bevind, die mij over mijne leerlingen en mijne leer ondervraagt.

Daar toch moest ik, om te boeten voor uwe opvliegendheden en om u een voorbeeld

van zachtmoedigheid te geven, de grofste en gevoeligste belediging ondergaan.

Eendienaar des hoogepriesters vermeet zich zijne hand tegen mij op te heffen en mij, alsof ik aan den eerbied had te kort gedaan, dien ik den hoogepriester verschuldigd was, eenen kaakslag toe te brengen.

Wat zoudt gij in mijne plaats gedaan hebben? Zoudt gij evenals ik u tevreden gesteld hebben hem met eenvoudige en zachtmoedige woorden zijn ongelijk onder het oog te brengen? Of zoudt gij niet veeleer vol bitterheid hem dien bloedigen hoon verweten hebben en eene gevoelige straf over hem hebben afgeroepen?

Zoo verschillend zijn mijne wegen van die dezer wereld: zoozeer zijn mijne beginselen in strijd met die, welke helaas! maar al te zeer door de menschen worden geprezen en in beoefening gebracht!

Wat zult gij na de overweging van dien schandelijken en diepvernederenden hoon, mij in het huis van Caiphas aangedaan, en van de wijze, waarop ik dien beantwoordde, dan voortaan doen?

Zult gij u nog scharen aan de zijde dier verblinden, die nimmer eenig ongelijk willen vergeven, die bij elke belediging in toorn en gramschap ontsteken, die niet rusten vóórdát de smaad, die hun aangedaan

werd, gewroken is, en die aldus den kaakslag vernieuwen mij door den dienaar des hooge priesters toegebracht.

Of zal de liefde, die mij dien gruwelijken kaakslag om uwentwille deed ontvangen, in staat zijn uw hart te treffen en te bewegen, om ook, uit liefde tot mij, elk ongelijk, hoe groot het ook wezen moge, met zachtmoedigheid te verdragen?

De ziel tot Jesus.

Duld, lieve Jesus! dat ik u mijnen diepgevoelden afschuw uitdrukke van de laaghartige en eerlooze daad van dien snooden dienaar des hooge priesters.

O hoe grievend, hoe vernederend, hoe bloedig was niet de beleediging, die gij hier uit liefde voor mij, ter boeting mijner zonden, hebt willen ondergaan!

Is dan uwe liefde nimmer verzadigd van vernederingen en smarten? Is u dan niets te veel voor mij, wien helaas! zelfs het geringste te veel is, als het er op aan komt mijne liefde tot u te toonen?

Vol schaamte werp ik mij voor uwe voeten neder: ik durf het niet wagen mijne oogen tot u op te heffen, schuldig als ik ben aan zoovele oploopheden, zooverre verwijderd van de lijdzaamheid en zachtmoed-

digheid, die gij van mij verlangt en waarvan gij mij hier een zoo schoon en treffend voorbeeld hebt gegeven.

Van ganscher harte, mijn zachtmoedige Verlosser! vraag ik u vergeving voor de verbitterdheid en de wraakzucht, die zoo vaak mijn hart jegens mijne vijanden vervulden: handel niet met mij, gelijk ik maar al te wel verdiend heb: maar wees ook jegens mij een God vol goedheid en zachtmoedigheid; verleen mij de krachtdadige hulp uwer genade, opdat ik mijne bedorven natuur met goed gevolg moge bestrijden en steeds mijne ziel in lijdzaamheid moge bezitten, ten einde eens van u de belooning, die aan de zachtmoedigen is toegezegd, te erlangen.

De ziel tot zich zelve.

Welke gevoelens moet niet deze beschouwing van uwen liefderijken Verlosser in u opwekken?

Vraag hier u zelve af: Wie is het, die dien bloedigen hoon ontvangt?... Waarom ontvangt hij dien?... En hoe wordt deze door Jesus beantwoord?

Het is de Zoon Gods, de eeuwige Koning der heerlijkheid, die, geheel onschuldig en zonder de minste reden, van een gering dieenaar, in tegenwoordigheid van eene aanzien-

lijke schare, eenen kaakslag ontvangt: en hij beantwoordt dien diepen en bloedigen hoon met de grootste zachtmoedigheid.

Waar zult gij dan nog houdbare voorwendsels kunnen vinden, om uwen wraakzucht, uwe oplopendheid, uwen haat jegens hen, die u soms eenig gering ongelijk aandoen, te rechtvaardigen?

Een God, de heiligheid, de onschuld zelve, ontvangt eenen kaakslag, en wel verre van daarover in toorn of gramschap uit te barsten of zijnen vijand het eigen oogenblik te straffen, gelijk hij dit verdiend had, antwoordt hij hem vol zachtmoedigheid.

En gij, die u aan zoovele zonden moet schuldig erkennen, gij, die zoo dikwijls uwen hemelschen Vader hebt durven beledigen, gij zoudt het recht meenen te hebben u gevoelig te toonen en uwe gramschap bot te vieren, zoo uw evennaaste soms zich aan eenig vergriep tegen u schuldig maakt?

Maak dan van heden af het vaste voorneemen, om het voorbeeld van Jesus te volgen en, evenals hij, voortaan zachtmoedig te zijn ook jegens die u verongelijken. Ziehier eenige middelen, die u dienstig kunnen zijn om u die deugd eigen te maken.

Middelen.

1. Meermalen overwegen , hoe dikwijls wij God beleedigd en Jesus als met kaakslagen verwond hebben , en daaruit besluiten , dat het niet meer dan billijk is , zoo wij met geduld en lijdzaamheid een of ander ongelijk verdragen , dat ons van den kant der menschen wordt aangedaan.

2. Dikwijls in het gebed dien geest van liefde en zachtmoedigheid vragen , die het ware kenteeken is van den christen.

3. Ons zelven verbeelden , dat Jesus ook ons diezelfde woorden toespreekt , die hij tot den dienaar des hooge priesters richtte : Waarom slaat gij mij ? zoo dikwijls wij ons aan eenige zonde tegen de deugd van zachtmoedigheid schuldig gemaakt hebben.

OVERWEGING VOOR DEN TWÁÁLFDEN DAG
VAN DE VASTEN.

JESUS BIJ CAIPHAS ALS EEN GODSLASTERAAR
UITGEKRETEN.

Jesus tot de ziel.

De grootste euveldaad , waaraan de mensch

zich kan schuldig maken, bestaat daarin, dat hij de plaats van God wil innemen en zich als God wil erkend zien: van deze euvel-daad word ik door mijne vijanden beschuldigd, daar zij mij een godslasteraar noemen.

Ik ben op deze wereld gekomen, om aan de menschen den waren God te leeren kennen, en zij beschouwen mij als den vijand van God.

Adam had de logen aangenomen voor waarheid; en zijne kinderen, niet minder verblind dan hij, zien de waarheid aan voor logen; zij geven den God van waarheid den schandelijken naam van godslasteraar; zij verwijten hem, dat hij zich ten onrechte de goddelijke natuur aanmatigt.

Welk eene smart was het niet voor mij, die op de wereld ben gekomen, om de weg te zijn, die ten hemel moet leiden, te moeten zien, dat ik door de boosheid der menschen een steen des aanstoots en tot erger-nis ben geworden!

Ook heden ten dage zijn er nog tallooze christenen, die mijne vijanden en mijne beulen navolgen: door hunne handelingen geven zij mij den naam van godslasteraar, hoezeer zij ook met woorden mij als den waren God erkennen.

Het zijn diegenen, die leven, alsof zij mij voor een blinden, een onrechtvaardigen God,

in een woord, voor een valschen God aanzien, en die alles doen, niet alleen zonder liefde, maar zelfs zonder eenige vrees.

De ziel tot Jesus.

O mijn beminnelijke Zaligmaker! de waarheid, die gij mij daar zoo even leert, moest mij met eene diepgevoelde smart vervullen, indien ik slechts eenigermate gevoelig was voor uwe eer.

Helaas! hoeveel dergelijke godslasteraars zijn er onder de christenen! Hoevelen zijn er niet, die u door hun slecht levensgedrag honen en beleedigen!

Zij dragen uwen verheven naam en leiden nochtans een geheel heidensch leven, dat wil zeggen, een leven zonder vrees, zonder liefde, zonder deugd en zonder moed.

In deze gesteltenis treden zij onze tempelgebouwen binnen: zij leven te midden uwer kinderen; zij stellen er hunne eer in met hen in gemeenschap te zijn en denzelfden naam te dragen; zij naderen zelfs tot uwe Sacramenten en onteeren zelfs het heiligste, door het misbruik, dat zij er van maken.

De ziel tot z'ich zelve.

Zijt gij ook niet zoo ongelukkig, dat gij

tot dit getal behoort, en erkent gij u zelve niet plichtig aan deze heiligschennis?

Is uw leven in overeenstemming met den naam, dien gij draagt, en met de woorden, die gij spreekt?

Gij zijt christen: hoe verheven is niet die naam? Gij meent, dat hij u in gemeenschap doet treden met Jesus Christus: hoe heerlijk is niet dit voorrecht! Gij verhoopt de gelukzaligheid, die is toegezegd aan diegenen, die leven op eene wijze, die dien doorluchtigen naam waardig is: zijt gij zoo gelukkig van hen na te volgen?

Treed in u zelve en onderzoek u zelve nauwkeurig en zorgvuldig, en maak de volgende voornemens:

1. Dikwijls te denken aan het gedrag der goede christenen, om die na te volgen; en aan dat der slechte christenen, om hunne boosheid te vermijden.

2. De slechte gezelschappen te vermijden en met zorg de goede te zoeken.

3. Waarlijk christen te zijn, niet slechts met woorden, maar ook met daden, doordat men deze gelijkvormig doet wezen aan die van Jesus Christus.

Middelen.

1. Met veel geduld en zachtmoedigheid,

op het voorbeeld van Jesus, de kwaadsprekerijen en de lastertaal verdragen, en zelf nimmer kwaad spreken van zijnen naaste.

2. Wanneer anderen in onze tegenwoordigheid zondigen, daarvan aan God vergeving vragen en alzoo eenigermate het ongelijk trachten te herstellen, dat God wordt aangedaan.

OVERWEGING VOOR DEN DERTIENDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS, DEN GEHEELEN NACHT DOOR DE SOLDATEN
MISHANDELD.

Jesus tot de ziel.

Ik bevind mij hier als een lam in het midden der wolven, onder eene bende krijgslieden, die men tegen mij heeft opgehitst en die in woede tegen mij zijn ontstoken.

Zij vinden er een helsch genoeg in mij te mishandelen, en zij ontzien niets om mij te folteren.

Eenigen hunner geven mij kaakslagen of spuwen mij in het aangezicht; anderen overladden mij met smaadwoorden en beschimpingen; en zoo houdt dit den ganschen nacht aan.

Om mij te bespotten bindt men mij eenen blinddoek voor de oogen, men slaat mij, en om te weten te komen, of ik een profeet ben, vraagt men mij, wie mij geslagen heeft; ik lijd dat alles, zonder eene enkele klacht te uiten en zonder een enkel woord ter mijner verdediging te spreken.

O hoe gruwelijk moet deze handelwijze der soldaten u niet toeschijnen, indien gij overweegt, dat ik uw Vader, uw Koning en uw God ben! En hoe gevoelig moet gij daardoor niet getroffen worden, indien gij beseft, dat het de liefde is, die ik u toedraag, die mij daaraan heeft prijs gegeven!

Wie echter zou zich durven vrijspreken van rouw en droefheid over de zonden der menschen en van eene vurige begeerte om aan hunne bekeering te arbeiden, indien men ernstiglijk overwoog, dat dit alles de gelijkenis en het getrouwe afbeeldsel wedergeeft van den smaad, dien ik nog elken dag te verduren heb van den kant van al de zondaars, die mijne wetten verachten, die mijne Sacramenten onteeren, die mijne leerlingen vervolgen, en die onbeschaamd genoeg zijn, om het heiligste, wat mijne Kerk bezit, te bespotten en te beschimpen.

Ik duld ben nochtans, die ondankbare kinderen, die trouwelooze en ongelukkige christenen; en ik houd de rechtmatige straf,

die zij verdienen, tegen, om hun den tijd te geven tot bekeering en ware boetvaardigheid.

Van den anderen kant evenwel, zoo zij daarvan geen ander gebruik maken, dan om hardnekkig te volharden in hunne boosheid en om het getal hunner misdaden te doen toenemen, eens zal de dag mijner wrake aanbreken, op een oogenblik, dat zij het minst daaraan denken, om den loop hunner ongerechtigheden en hunner misdaden te stuiten en om hen eene eeuwigdurende en vreeselijke straf te doen ondergaan.

Hebt gij geene reden om te vreezen, dat dit ongeluk ook u zal overkomen? En welk gebruik maakt gij van den tijd, dien ik u schenk, om de fouten van uw voorgaand leven te herstellen en de vergeving uwer zonden te erlangen?

De ziel tot Jesus.

O mijn beminnelijke Verlosser! wat is uwe liefde tot ons onbegrijpelijk groot, daar zij u in den deerniswaardigen toestand heeft gebracht, waarin ik u thans beschouw!

Moest dan uw heilig aangezicht, dat door zijne schoonheid het geheele hemelsche hof verblijdt, aldus door die helsche monden bespuwd worden, om daardoor ons van die

eeuwige schande te verlossen, die wij maar al te zeer verdienden?

Gij duldt, o goddelijke Zaligmaker! dat ellendige soldaten meester zijn over uw lichaam en dat zij het als eene speelpop gebruiken, terwijl de Engelen u de hulde hunner aanbidding aanbieden en u als hun Koning erkennen.

Gij duldt, dat zij aldus dit uw gezegend lichaam mishandelen, om voor de zonden van zoovele ongelukkige christenen te voldoen, die zich op eene schandelijke manier aan alle soorten van wellusten en vermaken overgeven.

Maar doet gij nog dagelijks niet hetzelfde, als gij toelaat, dat zoovele verblinde zondaars, zonder hun misdadig leven te verzuken, u door de heilige Communie in onze kerken ontvangen?

Gij geeft uw gezegend lichaam, uw aanbiddelijk bloed in hunne handen over, hoezeer ook de bedorvenheid en de boosheid hunner harten u bekend zij.

Gij doorziet hunne vreeselijke en geheime plannen, hun ongelukkig en diep in het hart verborgen voornemen om aanstonds na hunne Communie die misdadige gewoonten te hernemen, die zij nooit oprecht wilden verlaten, hoe dikwijls ook zij u dit beloofd hadden.

't Is u eveneens bekend, dat zij tot uwe heilige Tafel naderen, alléén om aan de menschen te behagen of om niet den schijn van goddeloosheid op zich te laden; en nochtans, o onbegrijpelijke goedheid! geeft gij u zelve aan hen door de handen der priesters, alsof zij uwe beste vrienden waren, en op niet minder liefdevolle wijze, dan gij eertijds u zelve aan Judas en aan de andere Apostelen gaaft.

Wanneer ik overdenk, dat men u doet binnengaan in die goddelooze monden, die nog zoo kort te voren zoovele schandelijke en verderfelijke gesprekken voerden, dan schijnt het mij toe, dat al de gruwelijke beledigingen en mishandelingen vernieuwd worden, die men u een geheelen nacht lang deed verduren in het huis van Caiphas, waar gij door een opgewonden en opgehitsten troep soldaten werdt gehoond, beledigd, bespuwd en geslagen. O mijn beminnelijke Zaligmaker! laat nimmer toe, dat ik mij aan eene zoo schromelijke misdaad schuldig make!

Wanneer ik mij voorstel, dat eene tong, nog bezoedeld met zoovele verwenschingen, godslasteringen en kwaadsprekerijen, dit hoogheilig Sacrament ontvangt, om den God van alle zuiverheid binnen te brengen in een lichaam, besmeurd met misdaden en vol schan-

delijke genegenheden: o hoe goed begrijp ik dan, welk een vreeselijk misdrijf eene onwaardige Communie is!

De ziel tot zich zelve.

Hoe waart gij tot dusverre bezorgd, om u behoorlijk tot de heilige Communie voor te bereiden? Hebt gij geen misbruik van dit H. Sacrament gemaakt; hetzij uit boosheid, als gij niet oprecht besloten waart uwe zonden te verlaten, hetzij uit nalatigheid, wanneer gij verzuimdet uw geweten door eene goede biecht van elke doodzonde te reinigen?

Welke was de beweegreden, die u dit H. Sacrament deed ontvangen? Was het niet uit gewoonte, uit menschelijk opzicht en omdat gij voor opspraak bevreesd waart?

Welke vruchten hebt gij uit uwe Communien getrokken? Zijt gij minder opvliegend en meer geduldig in de kwellingen en tegenheden dezes levens?

Zijt gij minder gehecht aan wereldsche zaken? Verheft gij dikwijlder uwe gedachten en uwe begeerten naar den hemel?

Biedt gij krachtiger wederstand aan uwe hartstochten en aan de bekoringen van den helschen vijand?

Is uwe eigenliefde verminderd? Is uwe liefde voor den naaste vermeerderd?

Zijt gij inniger vereenigd met Jesus Christus? Is uwe godsvrucht vuriger? Eindelijk, is uwe liefde tot God vuriger en volmaakter?

Ziedaar de vruchten, die men uit dit hoogheilig Sacrament kan trekken, mits men het op eene waardige wijze ontvange. Maak dan ook een vast voornemen om voortaan een beter gebruik daarvan te maken, dan gij tot dusverre deedt, en om liever duizendmaal te sterven, dan het door heiligschennende Communiën te onteeren.

Middelen.

1. Nooit tot de heilige Tafel naderen, dan met eene zuivere en oprechte meening om God te verheerlijken, ons zelven te heiligen, op eene meer volmaakte wijze met Jesus vereenigd te worden, ons te onthechten van al hetgeen hem kan mishagen, ons te voeden en te versterken, ten einde met moed de vijanden onzer zaligheid te bestrijden.

2. Zijn hart beschouwen als het levend tabernakel, waarin de Koning des hemels wil komen rusten, en zich beijveren om het geheel en al van alle vlekken te zuiveren door eene nederige en oprechte belijdenis zijner zonden.

3. Zich blindelings aan den biechtvader

onderwerpen, hoe dikwijls en wanneer men tot de H. Tafel behoort te naderen.

Het zou ook zeer goed wezen van tijd tot tijd deze overweging of die van den eersten dag van de Vasten te lezen, vooral op den dag vóórdat men de H. Communie wil ontvangen, ten einde zich zelve op te wekken, om die niet dan met veel liefde en eerbied te ontvangen.

OVERWEGING VOOR DEN VEERTIENDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS DOOR PETRUS VERLOOCHEND.

Jesus tot de ziel.

Van alle kanten omringen mij smarten, vernederingen en lijden.

Niet alleen dat mijne dierbaarste vrienden mij aan mijn lot overlaten, maar zelfs schijnen zij het met mijne wreedste vijanden eens te zijn.

Een mijner Apostelen heeft mij verraden; mijne leerlingen hebben mij verlaten; en hij, die hun hoofd zijn moet, komt mijn hart kruisigen, op hetzelfde oogenblik, dat men aanstalten maakt om mijn lichaam te kruisigen.

Tot drie verschillende reizen toe verloochent hij mij schandelijk, en die drievoudige verloochening is als een drievoudig zwaard, dat mijn hart doorboort.

De zucht voor de eer mijns Vaders, die mij bezielt, en de teedere liefde, die ik dezen mijnen leerling toedraag, zijn de oorzaak mijner smarten.

Ik zie mijnen Vader grootelijks beleedigd door den eersten mijner Apostelen; ik zie dezen beminden leerling door zijne ongetrouwheid zijn eigen vijand en ook de mijne worden; ik zie hem in één oogenblik de groote genaden, die hem geschonken zijn, prijs geven: welk eene reden van droefheid en smart is dit niet voor mij!

De ziel tot Jesus.

Hier, mijn goddelijke Meester! moeten wij leeren, waartoe onze zwakheid ons kan brengen, en dat wij alleen op u moeten vertrouwen.

Die Apostel, die u eene zoo teedere liefde toedroeg; hij, dien gij verkoren hadt om de grondsteen te zijn, waarop gij uwe Kerk wilt bouwen; die met zoo grooten ijver zich aanbood om met u den dood te ondergaan; — hij wordt zoo zwak, dat hij zelfs de stem eener dienstmaagd niet wederstaat.

Dit schrikkelijk voorbeeld doet ons zien, hoezeer wij de gelegenheden tot zonde moeten vreezen, en het leert ons, dat wij onverwijld tot u onze toevlucht behooren te nemen, wanneer wij ons daarin bevinden; en hieraan dacht deze Apostel niet.

Helaas! ongelukkigen als wij zijn! dagelijks volgen wij hem na in zijne zwakheid, zonder dat wij daarop acht geven,

Dagelijks betuigen wij u, in onze gebeden, dat wij bereid zijn liever duizendmaal te sterven, dan u te beleedigen, en voor een genoeg, dat slechts een oogenblik duurt, voor een gering voordeel, voor eenen niet, om aan een onwaardigen vriend te behagen, verbreken wij al onze beloften; en wij zijn uitzinnig en verblind genoeg, om geheel in strijd met onze ware belangen te handelen en in de zonde toe te stemmen.

De ziel tot zich zelve.

Geefst de handelwijze der zondaren geen reden om te denken, dat ieder hunner in zijn hart zegt wat Petrus met den mond zegde: Ik ken dien mensch niet van wien gij spreekt; en leven zij niet als of zij Jesus Christus niet kenden? Behoort ook gij niet tot dit getal?

Dikwerf volgt men dezen Apostel na: men

maakt vele goede voornemens; maar zeer spoedig vergeet men die, en als het er op aan komt, om die in beoefening te brengen, denkt men alleen aan zijn eigen belang. Zijt gij niet plichtig aan deze lafhartigheid?

Men volgt dezen Apostel nog na, door dien men er zelfs niet eens aan denkt, om onverwijld door het gebed zijne toevlucht tot God te nemen, op het oogenblik, dat men zich bekoord gevoelt: en dit is de reden, waarom men gewoonlijk eene droevige ondervinding van zijne zwakheid opdoet. Inderdaad, gebeurt u dit niet menigwerf? Neem daarom van af heden het vaste besluit de volgende middelen te onderhouden.

Middelen.

1. De gevaarlijke gelegenheden vluchten, en, zoo gij u daarin bevindt, terstond en met vurigheid Gods hulp afsmeeken, wiens oogen altijd op u gevestigd zijn.

2. Getrouw zijn in het nakomen der voornemens, die het zijne barmhartigheid behaagt u voor uwe eigen zaligheid in te geven.

3. Grootelijks u zelve mistrouwen en nimmer die kinderlijke en liefdevolle vrees verliezen, die het volmaakte vertrouwen, dat men op God moet hebben, doet toenemen, en die uit ons hart elk vermetel vertrouwen verbant.

Ziedaar de echte middelen, die ons altijd in de genade en liefde van Jesus Christus zullen staande houden, en die ons zullen beletten ooit tot het getal dier ongelukkigen te behooren, van welke de H. Paulus spreekt, die met hunnen mond belijden, dat zij God kennen, maar die hem door hunne daden verloochenen.

OVERWEGING VOOR DEN VIJFTIENDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS ZIET PETRUS AAN EN DOET HEM TOT
INKEER KOMEN.

Jesus tot de ziel.

Twee mijner leerlingen, Judas en Petrus, hebben mij, hunnen heer en meester, hunnen vader en weldoener, op de schandelijkste wijze beleedigd; beiden heeft mijne onuitputtelijke barmhartigheid tot boetvaardigheid trachten te bewegen; niettegenstaande hunne trouweloosheid was ik bereid beiden in genade en vriendschap weder aan te nemen en aan mijn hart te drukken, evenals een teederminnend vader den verloren zoon weder in zijne armen opneemt;

doch, hoe verschillend is niet de wijze, waarop beiden aan mijne goedheid en liefde beantwoorden!

Judas, de ongelukkige Judas, geeft zich aan wanhoop en vertwijfeling over: hij brengt de zilverlingen terug, die hem als den prijs van zijn verraad waren toegeteld, en in plaats van zijne zonde te beweenen en boetvaardigheid te doen, eindigt hij zijn leven door eenen zelfmoord. Welk een schrikkelijk uiteinde! Welk een allerbeklagenswaardigst afsterven!

Petrus daarentegen, op wien ik een blik vol liefde en goedheid wierp, terwijl ik tevens door mijne krachtige genade zijn hart verteederde, Petrus komt tot inkeer: hij verlaat het slechte gezelschap, dat hem eene gelegenheid tot zonde geweest was, hij stort bittere tranen over de misdaad, waartoe het menschelijk opzicht zijne zwakheid had weten te verleiden, en zijn geheel leven lang houdt hij niet op boetvaardigheid te doen over zijn misdrijf, totdat hij door zijn bloed den smaad uitwischt, mij door zijne verloochening aangedaan. O gelukkige boetvaardigheid! O gezegende tranen van berouw en leedwezen! O zaligen marteldood!

Hebt ook gij niet beiden gevolgd in hunne zonde? Hebt ook gij met Judas mij niet verraden, met Petrus mij niet verloochend?...

Wien van beiden echter zult gij thans navolgen? Zult gij met Judas mij door uwe onboetvaardigheid nog meer doen lijden, dan ik reeds door uwen val heb geleden? Of zult gij met Petrus aan mijne genade gehoor geven en mijn hart eenigzins ten minste schadeloos stellen voor de snoode ondankbaarheid van zoovelen onder de christenen, die ook thans nog den ongelukkigen Judas navolgen en mijn lijden voor hen vruchteloos doen blijven?

De ziel tot Jesus.

O mijn liefdevolle Verlosser! hoezeer bewonder ik ook hier weder uwe teedere liefde voor de menschen, uwe onuitputtelijke barmhartigheid jegens de zondaren!

Evenals gij Judas met de uiterste minzaamheid hebt behandeld, zoo beantwoordt gij ook de drievoudige verloochening van Petrus slechts met een oogslag vol liefde en teederheid.

O hoe leerrijk is dit alles niet voor mij! Hoezeer begrijp ik uit het lot dier twee Apostelen de waarheid van het woord, door u in het Evangelie gesproken: De een zal worden opgenomen, de ander zal worden achtergelaten! Judas eindigt zijn leven in wanhoop en versteendheid;

Petrus daarentegen doet boete en zijn naam wordt met eere genoemd door al de eeuwen der Kerk heen, die hem als haren eersten opperherder huldigt.

O mocht ook ik Petrus in zijne boetvaardigheid navolgen! Mocht ook ik bittere tranen van berouw en leedwezen storten over de veelvuldige beleedigingen, die ik u aandeed! Mocht ook ik zoo gelukkig wezen van mijn bloed met het uwe te vereenigen, om de onboetvaardigheid uit te wisschen, waarin ik tot dusverre voortleefde, en om het ongelukkig lot van Judas te vermijden.

Werp ook op mij dien oogslag van liefde en goedheid, waarmede gij Petrus hebt gezien; verteeder door uwe almogende genade mijn zoo versteend hart, en laat niet toe, dat ik uit deze wereld scheide, vóórdat ik door tranen van berouw en leedwezen mijne al te menigvuldige ongerechtigheden zal hebben uitgewischt.

De ziel tot zich zelve.

Het voorbeeld, dat Petrus u hier geeft, moet u leeren, hoe ook gij aan Gods genade moet beantwoorden.

Petrus aarzelt nu niet langer, na den oogslag vol liefde, dien Jesus op hem vestigt, om zijn behoud in de vlucht te zoeken

en de gevaarlijke gelegenheid, die hem tot zonde bracht te verlaten; hij gaat naar buiten en weent bitterlijk.

Handelt ook gij aldus, als gij door de biecht tot God wilt terugkeeren en vergiffenis van uwe zonden wilt verwerven? Bereidt gij u daartoe voor met eerst die personen, die plaatsen, die voorwerpen te verlaten of van u te verwijderen, die u eene aanleiding tot zonde waren? Denkt gij er wel aan, dat uwe bekeering, uwe boetvaardigheid, uw berouw weinig of niets beteekenen, van geene de minste waarde voor u zijn, wanneer zij niet vergezeld gaan van het vermijden der naaste gelegenheden?

Stel eens een onderzoek in, hoedanig uwe biechten tot dusverre geweest zijn, en zoo gij u daaromtrent geen geruststellend antwoord kunt geven, gebruik dan de noodige middelen, om uw geweten gerust te stellen.

Middelen.

1. Wel overtuigd zijn, dat een berouw of leedwezen, zonder het vaste besluit van voortaan niet meer te zondigen, geen waar berouw is; en dat men niet zeggen kan, dit vaste besluit, van niet meer in de zonden toe te stemmen, te hebben, zoo men vrijwillig de naaste gelegenheden tot zonde blijft aanhouden.

2. Bij zich zelven nagaan, als men in zonde hervallen is, wat daartoe aanleiding heeft gegeven, om dit voortaan, zooveel mogelijk, met zorg te vluchten.

3. Niet tevreden zijn met zijne zonden te belijden en daarover een berouw te verwekken, maar dagelijks, en vooral als men het H. Sacrament van boetvaardigheid ontvangt, aan God de vergiffenis vragen van al de zonden, die men in zijn voorgaand leven heeft bedreven.

4. Meermalen met den koninklijken profeet tot God verzuchten: Wasch mij, o Heer! meer en meer van mijne ongerechtigheid en reinig mij van mijne zonde.

OVERWEGING VOOR DEN ZESTIENDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS VOOR PILATUS GEBRACHT EN BESCHULDIGD.

Jesus tot de ziel.

Ik ben gekomen om u tot mij te trekken en tot mijnen Vader te geleiden; maar dewijl niets, dat besmet is, voor zijne oogen mag verschijnen, wil ik mijn bloed voor u

vergieten, ten einde u van uwe smetten te zuiveren en aldus waardig te doen worden, om u in zijne tegenwoordigheid te vertoonen.

Daar ik mij vrijwillig Leb beladen met uwe zonden, daarom laat ik toe, dat men mij, als een ongelukkigen boosdoener, voor de rechtbank van een heidensch, van een goddeloozen rechter brengt, om daar het vonnis te ondergaan, dat gij verdiend hadt.

Mijne onschuld en mijne heiligheid beletten niet, dat men mij beschuldigt en veroordeelt. Het is een onrecht, dat mij wordt aangedaan, als ik bedenk wat ik ben; maar als ik in aanmerking neem in wiens plaats ik mij bevind, in uwe plaats namelijk, in de plaats van den zondaar, dan onderwerp ik mij aan de uitspraak van den rechter, voor wien ik gebracht word, alsof men naar recht en billijkheid met mij handelde.

De zonde kan niet ongestraft blijven en de rechtvaardigheid mijns Vaders moet bevredigd worden; zonder mij waart gij niet in staat dit te doen, en daarom ga ik het thans voor u doen.

De ziel tot Jesus.

Hoe meer ik uw lijden overweeg, o mijn Verlosser! des te meer ontwaar ik, hoe overgroot uwe liefde jegens mij is.

Ik zoude gewis zeer ondankbaar en zeer ongevoelig moeten zijn, indien ik niet uit wederliefde u geheel mijn hart schonk, vooral daar ik zie, dat gij u in dien treurigen toestand geplaatst hebt, om mijne plaats in te nemen en mij in de uwe te stellen.

Geboeid als een schuldige wordt gij weggevoerd; maar, mijn Verlosser! gij zijt aan geene enkele persoonlijke misdaad plichtig, gij hebt u slechts met de onze beladen.

Ach! is het mogelijk u naar behooren te beminnen en u in dien toestand, waarin ik u gebracht zie, te beschouwen, zonder eene levendige smart te gevoelen! Ik ben de plichtige, onschuldige Jesus! ik, ik verdiende, dat de duivelen mij voor den rechterstoel van uwen Vader sleurden, om er het rechtvaardige vonnis te hooren uitspreken, dat mij tot de helsche straffen moest veroordeelen.

Helaas! ontzaglijke Rechter! nimmer zal ik dit vonnis ontwijken, zoo ik niet een goed gebruik maak van de kostbare genaden, die het uwe barmhartigheid behaagt mij te schenken, zoo ik niet ophoud de zonde te beminnen en slaaf te zijn mijner hartstochten, en zoo ik u niet dien met de getrouwheid, die gij van mij verlangt.

De ziel tot zich zelve.

Wat staat u te doen om niet in dit vreeselijk ongeluk te vallen? Gij moet een grooten en voortdurenden afschrik van de zonde hebben; en als gij moet bekennen, dat gij ongelukkig genoeg waart om daarin toe te stemmen, moet gij onverwijld uwe toevlucht nemen tot het Sacrament van boetvaardigheid; gij moet u beschouwen, terwijl gij u naar den biechtstoel begeeft, als een arm misdadiger, die voor zijn rechter gaat verschijnen, maar die geheel anders zal behandeld worden dan Jesus Christus in zijn lijden.

Jesus is onschuldig en hij wordt beschouwd als de grootste booswicht. Hij bracht zijn gansche leven door met wel te doen aan iedereen, en men beticht hem van de vreeselijkste misdaden. Hij heeft niemand geoordeeld, ofschoon hij door zijnen Vader is aangesteld als rechter van levenden en dooden, en hij wordt door de meest verwoede zondaars veroordeeld.

Wij daarentegen, wij naderen tot den heiligen rechterstoel der boetvaardigheid, niet om veroordeeld, maar om gerechtvaardigd te worden; niet om de rechtmatige straf onzer misdrijven te ontvangen, maar om vergiffenis daarvan te verkrijgen,

De zondaar bekend zijne fouten vol leed-

wezen en belijdt die vol schaamte, en door den priester, zijnen dienaar, schenkt God in zijne barmhartigheid hem vergiffenis en heiligt hij hem door zijne genade.

Moesten de liefde en de inschikkelijkheid van dezen Vader der barmhartigheden geene beweegredenen zijn, om uw hart met berouw en leedwezen te vervullen, u met liefde tot hem te doen terugkeeren en u aan te sporen, om dikwijls tot het sacrament der boetvaardigheid te naderen, dat u zoo wonderbare voordeelen aanbiedt? Ziedaar het eerste voornemen, dat gij behoort te maken. Het tweede is: het te ontvangen met eene diepe nederigheid, met een waar berouw en met een volmaakt vertrouwen.

Ziehier de middelen daartoe:

Middelen.

1. Zeer bezorgd zijn van niet te biechten te gaan enkel en alleen uit gewoonte, of omdat een groote feestdag ophanden is, maar altijd met het inzicht om zich te beteren, beter te leven en den geest van ware boetvaardigheid te omhelzen.

2. Als men zich voor de voeten des priesters gaat nederwerpen, niet tevreden zijn met een oppervlakkig en vluchtig overzicht van de zonden, die men wil belijden; maar

men moet ernstiglijk in zich zelven keeren en in het algemeen zijn oog laten gaan over het groote aantal zonden, die men gedurende zijn geheel leven heeft bedreven: zie daar het middel om zich tot eene diepe nederigheid op te wekken en een waar berouw te erlangen.

3. Geheel onderworpen en onderdanig luisteren naar de vermaningen en de raadgevingen, die de priester ons zal geven, en deze getrouw in beoefening brengen.

OVERWEGING VOOR DEN ZEVENTIENDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS DOOR HERODES BESCHIMPT EN BESPOT.

Jesus tot de ziel.

Herodes is verlangend mij te zien, niet om mij te erkennen en te vereeren als den waren Koning van Israël, maar om zijne nieuwsgierigheid te voldoen en mij een of ander wonder te zien verrichten.

In deze verwachting betuigt hij aan Pilatus zijne tevredenheid, dat deze hem de gelegenheid verschaft heeft om mij te zien; maar hoe groot is zijne teleurstelling, nu

hij ziet, dat ik geene enkele zijner vragen beantwoord.

Hij versmaadt mij, en mij als een zinnelooze beschouwende, omhangt hij mij met een wit kleed en zendt hij mij aldus terug, om mij aan de bespotting mijner vijanden prijs te geven.

Leer hieruit, dat gij soms uitzinnig moet schijnen voor de oogen der menschen, ten einde voor God als wijs beschouwd te worden, en dat gij dikwijls zwijgen moet, als men u het meest tot spreken dwingt.

Het was mij niet moeielijk te antwoorden en een wonder te verrichten, om Herodes tevreden te stellen; en hadde ik dit gedaan, wellicht zou hij mij geëerd hebben.

Ik sprak nochtans geen enkel woord ter mijner verdediging, noch om mij te doen eeren, en ik verdroeg met geduld den smaad, dien mijn stilzwijgen mij bezorgde. Ziedaar het voorbeeld, dat ik u gegeven heb: hoe volgt gij het na?

De ziel tot Jesus.

O mijn God! 't is juist in zulke omstandigheden, dat men uwe ware kinderen leert kennen, dat wil zeggen: wanneer het erop aan komt uwe belangen voor te staan met offering zijner eer en zijner tijdelijke goederen

Zij hebben geene woorden ter hunner verdediging, evenmin als zij de noodige krachten bezitten om hunne zaak te handhaven, maar gij zijt hun beschermer, als zij hunne eigene belangen vergeten om de uwe te behartigen.

O mijn goddelijke Meester! wat is het getal der getrouwe christenen, die uwen dienst, den godsdienst en hunne zaligheid hooger achten dan alle andere belangen, gering en onbeduidend! Verleen mij de genade, goddelijke Jesus! dat ik behoore tot het geringe getal uwer ware en meest trouwe vrienden.

Hoevelen vindt men er niet, die de heiligste zaken bezigen om hunne hartstochten te voldoen en om aan de menschen te behagen! Mijn goddelijke Verlosser! laat niet toe, dat ik ooit in eene zoo treurige en schrikkelijke verblindheid vervalle.

Schenk mij, mijn beminnelijke Zaligmaaker! sterkte en moed, om de valsche wijsheid dezer wereld oprecht te verachten en altijd mijne eer, mijn leven en al wat ik bezit, des gevorderd, op te offeren voor uwe eer en uwe belangen.

De ziel tot zich zelve.

Wij zijn dwazen om Christus' wil zegt de H. Paulus; dit kunnen alle goede

christenen zeggen, die de dwaasheid des kruises hebben omhelsd. Zijt gij zoo gelukkig van tot dit getal te behooren?

Onmogelijk is het aan Jesus Christus te behagen en aan de menschen. Indien ik den menschen behaagde, spreekt de Apostel, zou ik geen leerling van Jesus Christus zijn. Wien zoekt gij te behagen in al wat gij verricht?

Is het niet veel verkieselijker uitzinnig te schijnen in het oog der verblinde en bedorven stervelingen, dan het werkelijk te zijn in het oog van God, van de Engelen en van alle heiligen? Beseft gij deze gewichtige waarheid wel?

Behoort gij niet tot het getal dier verblinde christenen, die het kruis en de deugd eene ware dwaasheid noemen en die alleen de valsche wijsheid dezer wereld liefhebben en hoogachten?

Hoe dikwijls hebt gij u niet onbehaaglijk gemaakt aan uwen God, om behaaglijk te zijn aan de menschen?

Keer dan ernstig in u zelven en neem het vaste besluit, om nooit uw werk er van te maken van aan de menschen te behagen, als de eer van God daardoor wordt bena-deeld, maar van integendeel alleen aan God behaaglijk te willen zijn. Ziehier de mid-delen daartoe.

Middelen.

1. Dikwijls denken aan den ongelukkigen toestand dergenen, die slechts aan de menschen zoeken te behagen. Zij kunnen geene ware rust genieten, zoolang zij zoovele verschillende meesters dienen, die niet zelden met elkander zóózeer in strijd zijn, dat het niet mogelijk is deze te behagen zonder tegelijkertijd gene te mishagen. Zij zijn slaaf van iedereen: elk oogenblik veranderen zij van spreekwijze en van meening, om zich te voegen naar de verschillende neigingen van diegenen, aan welke zij zich welgeval-
lig willen maken. Met de kwaadsprekers zijn zij kwaadsprekers, met de wellustigen zijn zij wellustigen; en zodoende zijn zij aan alle soorten van ondeugden en bedorvenheid prijs gegeven.

2. Men moet tegelijk het geluk overwegen van hen, die alleen aan God zoeken te behagen; dezen toch genieten altoos den waren vrede des harten en niet zelden smaken zij in het midden der kwellingen, die het hardst vallen aan de menschelijke natuur, meer zoetheid en troost, dan men in de genietingen dezer wereld smaken kan.

3. Zich verbeelden, hoe groot in het uur des doods de teleurstelling en de schrik zullen zijn van hen, die in hun leven zoozeer

bezorgd waren den menschen te behagen; zij zullen zich alsdan genoodzaakt zien hen te verlaten en van hen verlaten te worden, om voor de majesteit van eenen God te gaan verschijnen, die zij zoozeer versmaad hebben.

4. Overwegen, hoe groot daarentegen het vertrouwen, de blijdschap en de troost zijn zal der getrouwe zielen, als zij zien, dat het oogenblik voor hen aanbreekt, waarop zij van hun lichaam en van deze wereld, die zij zoo weinig liefde toedragen, gaan scheiden, om voor alle eeuwigheid in het genot te zijn van God, wien zij alleen in al hunne werken welbehaaglijk zijn wilden.

OVERWEGING VOOR DEN ACHTTTIENDEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS DOOR PILATUS ONSCHULDIG VERKLAARD.

Jesus tot de ziel.

Na door Herodes en zijn hof met allerlei heen en beschimping te zijn overladen, ga ik opnieuw voor den lafhartigen heidenschen rechter verschijnen, opdat mijne onschuld voor geheel het joodsche volk en voor al

mijne vervolgers in het helderst daglicht zou gesteld worden.

Overweeg hier het groote geheim van 's menschen verlossing, het groote geheim van mijn smartvol lijden en dood, dat Pilatus hier aan de gansche wereld verkondigt.

De mensch had gezondigd: Gods oneindige rechtvaardigheid, die door de zonde was beleedigd, moest voldoening hebben; de schuldige was niet in staat die voldoening aan Gods rechtvaardigheid te schenken, en hierom moest een onschuldige het zoenoffer zijn, dat zich met 's menschen schuld zou beladen en aldus in zijne plaats de vereischte genoegdoening aan den hemelschen Vader zou schenken.

Overweeg hier ook de goddeloosheid en de lafhartige zwakheid des rechters. Pilatus vindt zich gedwongen openlijk te erkennen, dat noch hij, noch Herodes mij aan eenig misdrijf schuldig kennen, en nochtans weigert hij mij in vrijheid te stellen, en is hij zwak genoeg om mij niet in bescherming te nemen en te vrijwaren tegen den haat en den nijd mijner verwoede vijanden.

Voorzeker, gij verfoeit, gij veroordeelt het gedrag van Pilatus, gij veracht zijne lage en wederrechtelijke handelwijze; maar zoudt ook gij wellicht niet eveneens gehandeld hebben?

Inderdaad, handelt gij ook thans niet even lafhartig, even trouweloos als Pilatus, zoo dikwijls uw gedrag in strijd is met uwe overtuiging? Gij komt er soms openlijk voor uit, dat gij mijn leerling zijt, gij legt soms de verklaring af, dat gij de rechtvaardigheid mijner wetten en geboden inziet en die hoogacht; en nochtans hoe dikwijls is uwe handelwijze geheel daarmede in strijd?

Leer ook hier de vermaning van den Apostel Petrus opvolgen: Wat roem toch is het, indien gij misdoet, en geslagen wordende dit verdraagt? Maar als gij goed doende, dit geduldig verdraagt, dat is behagelijk bij God.

De ziel tot Jesus.

O mijn onschuldige Verlosser! hoe zal ik ooit u die overmaat van liefde kunnen vergelden, die u, de onschuld, de heiligheid zelve, in mijne plaats heeft doen boeten!

Ik was de schuldige, ik erken en belijd het nogmaals: ik had den dood en erger dan den dood verdiend door mijne zonden; doch buiten staat als ik was om eene geëvenredigde genoegdoening te schenken, hebt gij u aan den hemelschen Vader aangeboden, om door uw onschuldig bloed mijne schuld uit te wischen.

O lieve Jesus! hoe meer ik deze liefde beschouw, des te meer gevoel ik mij met schaamte overdekt, wanneer ik daarna in mij zelve keer en mijne lafhartigheid, mijne zwakheid, mijne onrechtvaardigheid jegens u overweeg.

Helaas! in plaats van alles voor u op te offeren, in plaats van mijn leven in overeenstemming te brengen met de groote waarheden des geloofs, die ik het geluk heb te kennen, is mijn gedrag niet zelden het tegenovergestelde daarvan.

Dagelijks betuig ik met den mond, dat ik geloof al hetgeen God ons veropenbaard heeft en de H. Kerk ons voorhoudt te gelooven, en dagelijks zijn mijne handelingen lijnrecht in tegenspraak met uwe leer.

Ik weet en erken, dat gij een God zijt van zuiverheid, van zachtmoedigheid, van gehoorzaamheid, en ik ben overgegeven aan onzuiverheid, aan oplopendheid, aan weterspanning tegen elk gezag, dat over mij gesteld is.

Geef, mijn goddelijke Zaligmaker! dat dit voortaan anders zij; verleen mij de hulp uwer genade, opdat ik nimmer meer zoo ongelukkig zij, mijne overtuiging geweld aan te doen en uwe heilige wetten en geboden te overtreden.

De ziel tot zich zelve.

Terwijl gij hier Jesus voor de rechtbank van Pilatus beschouwt, die hem onschuldig verklaart, verbeeld u tevens, hoe ook gij eens voor den oppersten Rechter zult moeten verschijnen, en vraag dan u zelve af, of ook van u dezelfde getuigenis zal kunnen gegeven worden.

Zal ook de strenge en alwetende Rechter, wiens oog door de dikste duisternis doordringt, die harten en nieren doorschouwt en zelfs de geheimste daden der menschen als in het helderst daglicht aanschouwt, geene schuld in u vinden?

Is het niet te vreezen, dat de beschuldigingen, die door uwen vijand, door den duivel, tegen u zullen worden ingebracht, geldig zullen bevonden worden?

Werp u dan vol schaamte voor uwen onschuldigen Verlosser neder: stel niet uit u zelve te beschuldigen voor den dienaar zijner barmhartigheid, voor den rechterstoel der boetvaardigheid, om eens voor het oordeel Gods niet schuldig bevonden te worden aan de eeuwige straffen.

Ziehier de middelen, die u daartoe behulpzaam zijn zullen.

Middelen.

1. Zich niet ter ruste begeven voor al-
eer men zich afgevraagd hebbe: Wanneer ik
eens onverwacht dezen nacht moest sterven
en voor Gods oordeel verschijnen, hoeda-
nig zou dan mijn lot zijn?

2. Elken avond een oprecht leedwezen
trachten te verwekken over onze zonden en
het voornemen maken, om zonder uitstel
ons geweten aan den biechtvader bloot te
leggen en het door eene oprechte biecht te
zuiveren van alle doodzonden.

3. Ter boeting onzer zonden met liefde
alle kwellingen, alle vervolgingen, alle be-
leedigingen, die wij van den kant der men-
schen hebben te verduren, aannemen, ge-
dachtig aan Jesus, die onschuldig lijdt, ter-
wijl wij nimmer genoeg kunnen lijden, ook
al gebeurt het soms, dat wij gestraft worden,
niettegenstaande wij ons onschuldig kennen
aan de fout, waarvoor wij gestraft worden.

OVERWEGING VOOR DEN NEGENTIENDEN
DAG VAN DE VASTEN.JESUS DOOR HET VOLK ACHTER BARABBAS
GESTELD.*Jesus tot de ziel.*

Pilatus meent een uitmuntend middel te hebben gevonden, om mijne vrijlating te verkrijgen, zonder nochtans zich zelven aan eenig nadeel bloot te stellen.

Hij stelt mij op ééne lijn met Barabbas, een oproerling en een moordenaar, en verzoekt, dat een van ons beiden bij gelegenheid van het Paaschfeest in vrijheid zal gesteld worden; hij vindt zich evenwel zeer teleurgesteld, als hij ziet, dat de Joden aanstonds Barabbas vragen.

Door de knaging van zijn geweten gedrongen voegt Pilatus er bij: En wat zal ik dan met Jesus doen? En zij antwoorden met luide stem: Weg, weg, kruisig hem!

Nog spreekt Pilatus tot hen: Maar wat kwaad heeft hij dan gedaan? En die ongelukkigen schreeuwen nog luider, zonder dat zij zelfs langer naar hem willen luisteren: Weg, weg, kruisig hem!

Nu Pilatus eindelijk ziet, dat hij niets wint met zijne woorden, neemt hij eene zinnebeeldige handeling te baat, om de Joden hunne wreedheid te doen gevoelen. Hij neemt water, wascht ten aanzien van al het volk zijne handen en spreekt tot hen: Ik ben onschuldig aan het bloed van dien rechtvaardige; gij moogt toezien.

Maar die arme verblinden worden nog meer verhard in hunne boosheid, en zij nemen met vreugde de straf hunner euveldaad op zich, terwijl zij uitroepen: Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen.

De ziel tot Jesus.

Hier, mijn goddelijke Meester! wordt men duidelijk de rampzalige uitwerkselen der zonde gewaar; deze toch zijn: verblindheid des geestes, versteendheid des harten, boosheid en bedorvenheid van den wil.

Uwe vijanden zien geene schuld in u, en toch haten zij u en behandelen zij u, alsof gij schuldiger waart dan Barabbas: welk eene verblindheid!

Men vraagt hun, waarom zij hunne keus op dezen vestigen, en zij hebben geene andere beweegreden dan hunnen haat jegens u: welk eene versteendheid!

Men verlangt van hen te weten wat hunne verdere plannen zijn: Wat zal ik dan met Jesus doen? zegt Pilatus. 't Is om u den kruisdood te doen sterven, dat men u achter Barabbas stelt: welk eene boosheid en welk eene bedorvenheid, o mijn goddelijke Zaligmaker!

Ziedaar het afbeeldsel van den schrikkelijken omkeer, dien de doodzonde nog dagelijks in ons hart veroorzaakt, als zij geruimen tijd daarin rondwoelt. Zij verblindt ons, zij versteent ons, zij vervult ons met boosheid en bederft ons hart; welk eenen afschuw behoorde ik daarvan niet te hebben?

Nog ziet men onschuldigen als misdadigers behandelen, nog ziet men aan eerloozen, als Barabbas, de voorkeur geven boven rechtvaardige en ware christenen. Uwe kinderen, die de grondregels van uw Evangelie willen opvolgen en die der wereld willen bestrijden, worden gehaat en door een overgroot aantal versteende zondaars des doods schuldig verklaard.

Laat evenwel niet toe, o mijn beminnelijke Jesus! dat ik ooit zoo diep ongelukkig worde.

De ziel tot zich zelve.

O! hoe schrikkelijk is de doodzonde! daar

men zich daaraan niet kan plichtig maken, zonder op eene schandelijke wijze aan Barabbas de voorkeur te geven boven Jesus. Hebt gij nooit deze opmerking bij u zelve gemaakt?

Een verlicht christen, die het goed en de deugd kent, die achting heeft voor hen, die deze beoefenen, die weet, welke treurige gevolgen de zonde na zich sleept, en die niettegenstaande dit alles haar verkiest boven de heiligmakende genade, maakt zich aan deze euveldaad schuldig. Zijt gij daarin niet gevallen?

Jesus vertoont zich aan uw hart, reeds geruimen tijd doet hij pogingen om daarbinnen te komen, en wanneer hij eens zijnen intrek daarin genomen heeft, wil hij er blijven; van den anderen kant echter verlangen de wereld, de hartstochten en de vermaken, dat hij sterve. Hebt gij dezen met moed en volharding wederstand geboden?

Uw geweten stelt u voor hoe schoon de deugd, hoe bekoorlijk de genade en hoe groot het geluk is van Jesus te bezitten; maar uwe hartstochten antwoorden daarop: Beter is het u zelve voldoening te geven en u te schikken naar de wereld.

En toch, wanneer gij ongelukkig genoeg zijn mocht van naar deze te luisteren en hare verlangens in te willigen, dan verlaat

gij op datzelfde oogenblik uw beminnelijken Verlosser en op eene allerschandelijkste wijze geeft gij de voorkeur aan Barabbas. Kent gij u niet schuldig aan zulk eene lafhartigheid?

Behoort gij zelfs niet tot het getal dier ongelukkige christenen, die verblind zijn door de valsche grondregels der wereld, wier hart door eene langdurige gewoonte van zondigen versteend is, en die de heiligheid van hun doopsel verzaakt hebben door een leven vol boosheid en bedorvenheid?

Mecht gij nog niet zoo diep gevallen zijn, verzuim evenwel niets om u daarvoor te behoeden. Zie hier de middelen daartoe, welke tevens de stof uwer voornemens moeten zijn.

Middelen.

1. Een grooten afschuw gevoelen voor de zonde, en dikwijls denken aan de schrikkelijke gevolgen, die zij overal teweegbrengt.

2. Zich levendig het groot geluk voorstellen, dat er in gelegen is Jesus te bezitten, en hoe voordeelig het is aan de valsche genoegens dezer wereld vaarwel te zeggen om de zoetheid zijner liefde te smaken.

3. Bij alle voorkomende gelegenheden aan al hetgeen Gods eer en onze zaligheid betreft zonder aarzelen de voorkeur geven boven

130 OVERWEGING VOOR DEN NEGENTIENDEN DAG

alle wereldsche belangen en boven alles,
wat onze zinnen zou kunnen voldoen.

OVERWEGING VOOR DEN TWINTIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS MET GEESELSLAGEN GEKASTIJD.

Jesus tot de ziel.

Pilatus wil nog eens beproeven om de woede mijner vijanden te bedaren; hij bezigt daartoe echter een middel, dat zeer onmenschelijk is en dat u afgrijzen moet inboezemen.

Hij beveelt, dat men mij van mijne klederen beroove en dat men mij als een boosdoener aan den geeselpaal binde.

Hij doet mij de allerschandelijkste straf ondergaan, eene straf, die slechts uitgevonden was voor slaven, voor dieven en voor openbare boosdoeners.

Men slaat mij zoo onmenschelijk met geeselloeden, dat van alle zijden van mijn lichaam mijn bloed afdruipt en dat mijn vleesch aan flarden gescheurd wordt.

Met recht voorzeker kan ik de getuigenis afleggen, dat ik hier eene openbare en bloedige boete onderga voor uwe zonden.

't Is om u van uwe ongerechtigheden te bevrijden, dat ik aan den geeselpaal ben gebonden; 't is om de slagen van Gods rechtvaardigheid tegen te houden, dat ik zoovele geeselslagen verduur.

Ik geef aldus mijn lichaam aan de wreedheid der beulen over, en ik wil niet, dat de Engelen, die mij in dezen toestand omgeven en aanbidden, ook slechts voor een enkel oogenblik de woede en de onmenschelijkheid dier ellendelingen tegenhouden.

De ziel tot Jesus.

O mijn goddelijke Meester! welke straf zie ik u hier verduren! welke boete zie ik u hier ondergaan!

Het is mij thans meer dan duidelijk, dat gij met al onze zonden zijt beladen en dat dit de straf is, die zij verdiend hebben.

O! hoe vreeselijk komt mij de zonde voor, als ik u in dien toestand zie; immers zij is het, die u daarin gebracht heeft.

Is het echter billijk, dat gij alleen geheel de straf daarvan ondergaat, behooren ook wij in die straf niet te deelen?

Moet dan uw gezegend lichaam verscheurd worden om de wellusten, die de onze hebben genoten, zonder dat deze om hunne euvel daden gestraft worden?

O mijn Heer en mijn God! hoe kan ik uw onschuldig lichaam beschouwen, doorwond als het is door de geeselslagen en geheel bebloed als het is ten gevolge dier zoo onmenselijke foltering, en nog mijn ellendig lichaam met zooveel kieschheid en teederheid behandelen! Moest ik niet vervuld worden met schaamte en afschuw over mijne lafhartigheid en over mijne al te groote zwakheid?

Niet alleen ben ik niet edelmoedig en vurig genoeg, om mijn lichaam met die gestrengheid te kastijden, die het zou verdienen wegens zoovele zonden, die het mij deed bedrijven, en die vereischt wordt, om het vleesch onderworpen te doen blijven aan den geest: maar integendeel zoo gevoelig ben ik voor het geringste lijden, dat ik terstond in klachten uitbarst en vol onrust, kommer en droefheid van God de onmiddellijke bevrijding daarvan afsmeek.

O mijn God! heb medelijden met mijne ellende en mijne zwakheid; versterk mij, opdat ik ten minste eenige boetvaardigheid doe, om de menigvuldige ongerechtigheden uit te wisschen, waaraan ik mij plichtig erken.

De ziel tot zich zelve.

Wilt gij voordeel doen met Jesus' lijden,

dan moet gij ook met hem lijden: de Apostel zelf leert ons dit, als hij zegt: Wanneer wij deel hebben in het lijden van Jesus Christus, zullen wij ook met hem heerschen.

Maak dan een begin met die schandelijke zucht in u tegen te gaan, om al uwe harts-tochten te bevredigen en om in alles uw gemak te zoeken.

Houd u gereed om met liefde ziekten, tegenspoeden en alle kwellingen, die u mochten overkomen, te verduren.

Deze zijn de geesetroeden, die God voor u bestemt, als hij ziet, dat gij geen moed en geen ijver genoeg hebt om zelf u te kastijden.

Een zeker middel, om die altijd met liefde en zonder tegenzin te aanvaarden, hebt gij daarin, dat gij u elken dag van uw leven daartoe voorbereidt, door zelf u eenige boete op te leggen. Zoo toch leert men lijden.

Maak dan het voornemen u de volgende wenken ten nutte te maken.

Middelen.

1. Dagelijks eenig gebed verrichten of ons zelve eenige boete opleggen, om de kwijtschelding onzer zonden te verkrijgen.

2. Dikwijls er aan denken, dat God van ons ten strengste vordert, dat wij boeten

134 OVERWEGING VOOR DEN TWINTIGSTEN DAG

voor onze zonden, hetzij in dit leven, hetzij in het andere leven; en dat het in ons voordeel is, zoo wij ons van dien plicht kwijten in dit leven; immers het is zeker, dat men zeer groot gevaar loopt in de hel te vallen, wanneer men haast niets wil lijden; en dat men althans zeker de pijnen van het vagevuur niet kan ontvluchten, die onvergelykelyk veel grooter en veel schrikkelijker zijn zullen dan de strengste boetedoening, die men zich zelven vrijwillig oplegt.

Zoo gij dagelijks een kwartier uurs besteedt, om het lijden onzes Heeren te overwegen, draag dit ook als eene boete aan God op; ongetwijfeld zal deze boete hem zeer welgevallig zijn.

OVERWEGING VOOR DEN EEN EN TWINTIGSTE DAG VAN DE VASTEN.

JESUS MET DOORNEN GEKROOND, MET EEN PURPEREN MANTEL OMHANGEN EN MET EENEN RIETSTOK IN DE HAND.

Jesus tot de ziel.

Ik ben waarlijk koning; maar uit liefde tot u ontdoe ik mij van mijne koninklijke macht

en van al de eerbewijzingen, waartoe ik recht heb.

Gij ziet aan mij niets anders dan de ken-teekenen van een tooneelkoning en van een ongelukkige, met wien men den spot drijft. Ik draag eene kroon, maar zij is van doornen gevlochten; ik houd eenen schepter in de hand, maar het is een rietstok; en beiden worden mij slechts geschonken, om mijne koninklijke waardigheid te vergaizen en te beschimpen.

Zij, die de eersten onder mijne aanbidders behoorden te wezen, zijn mijne beulen geworden en bespotten mij op eene onbeschaamde wijze.

Om de hoovaardigheid van den mensch, die zich eene eer had willen aanmatigen, die hem niet toekwam, te beschamen en te vernietigen, heb ik mij beroofd van de mijne.

Ik deed het ook om te voldoen voor zoo-vele zondaars, die zich dagelijks door hunne zonden een nieuw koninkrijk stichten in hun hart, terwijl zij zich aan mij niet willen onderwerpen en aan mijne wetten niet willen gehoorzamen.

De ziel tot Jesus.

O mijn goddelijke Verlosser! hier erken ik de overmaat van liefde, die gij mij hebt

toegedragen. Wat was u dierbaarder dan uwe eer en uwe heerlijkheid, die heerlijkheid, die u krachtens zoovele titels toekwam en die niemand u kon ontrooven? En nochtans zie ik, dat uwe liefde u die geheel doet opofferen, om mij daarmede te verrijken.

Om ons waarlijk koning te maken, laat gij toe, dat men u als een tooneelkoning, als een spotkoning behandelt.

Die doornen kroon, die rieten schepter zullen voor mij het middel wezen, om de kroon der heerlijkheid te winnen, mits ik u als mijn waren Koning erkenne.

Maar, o mijn goddelijke Zaligmaker! 't is niet meer dan billijk, dat mijn hart met schaamte, met rouw en bitterheid vervuld worde, bij het bedenken, dat het mijne zonden zijn, die u die smaadvolle kroon op het hoofd drukten en u dien rietstok in de hand gaven.

Laat niet toe, o goddelijke Jesus! dat ik ooit tot het getal dier ongelukkige zondaars behoore, die aan die verstokte krijgslieden gelijk zijn en elken dag weigeren u als hun eenigen en waarachtigen Koning te erkennen. Zij komen in onze kerken en aan den voet onzer altaren, om u te aanbidden en u hunnen Koning te noemen; maar nauwelijks hebben zij zich van daar verwijderd en zich aan hunne bezigheden begeben, of

bij de eerste gelegenheid drijven zij den spot met u en uw Koningschap, door de zonden, die zij zonder moeite bedrijven.

De ziel tot zich zelve.

Beseft gij dit schromelijk uitwerksel der zonde? Van een christen maakt zij een spotter en een huichelachtigen aanbieder van Jesus Christus.

Dit is het geval met allen, die eene dood-zonde bedrijven: zij doen Jesus, dien zij in hunne harten hadden ontvangen om daarin te heerschen, in datzelfde hart den schandelijksten kruisdood ondergaan. En niet zelden gebeurt het, dat zij met Jesus Christus den spot drijven en hem alzoo schandelijk beleedigen, alléén omdat zij vreezen, dat zij zelve door de menschen zullen bespot worden.

Zijt ook gij niet een dier zulken? Mocht gij zoo ongelukkig zijn, overweeg dan, om tot inkeer te komen, met aandacht, hoe rampzalig uw lot zijn zal, daar gij voor alle eeuwigheid in de hel een voorwerp van bespottung zijn zult, tot straf, omdat gij u niet hebt willen berooven van de valsche eerbewijzingen en van den valschen luister dezer wereld, die slechts een oogwenk duurden.

Van den anderen kant echter moet gij

overwegen, zoo gij eenig deel hebt in de doornen kroon van uwen meester, dat het een groot geluk voor u is, hier een korten tijd met Jesus bespot te zijn geworden, daar gij eens voor alle eeuwigheid met hem zult heerschen.

Maak dan het voornemen van Jesus Christus te erkennen en getrouw te dienen als den eenigen en waarachtigen Koning uws harten, en van liever duizendmaal te sterven dan ooit in eene doodzonde toe te stemmen.

Middelen.

1. Zijne gebeden en al hetgeen tot de oefeningen van godsvrucht behoort met groote aandacht en oplettendheid, met een levendig geloof en met vurigheid verrichten, om tot het getal dier ware aanbidders te behooren, van welke de Zaligmaker spreekt, die zijnen Vader aanbidden in geest en in waarheid, en niet alleen met den mond en schijnbaar.

2. Overal, waar en zooveel gij daartoe in de gelegenheid zijt, de groote verhevenheid van den gekruisten Jesus verkondigen, en nooit van hem spreken dan met veel liefde en eerbied.

3. Getrouw volharden in de gewoonte om al de eer van onze goede werken tot hem

terug te brengen en vurig verlangen, dat hij altijd in ons en door ons verheerlijkt worde.

4. Verlangen en zelfs dikwijls aan Jesus vragen, dat hij ons de noodige kracht verleene, om veel voor zijne eer te lijden, ten einde aldus niet tot het getal dier gemakzuchtige ledematen te behooren, die naar de uitdrukking van een kerkleeraar, zoo slecht voegen bij een hoofd, dat met doornen gekroond is.

OVERWEGING VOOR DEN TWEE EN TWINTIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS BESCHIMPT EN GESLAGEN.

De ziel tot Jesus.

Thans kan ik met het volste recht zeggen, dat ik de smaad der menschen en de speelbal des volks ben, gelijk een mijner profeten voorspeld had.

Nimmer toch is de snoodste en de schuldigste onder de menschen met zooveel verguizing en onmenschelijkheid behandeld.

Men ondervraagt mij alsof ik een schuldige ware; men legt mij de gruwelijkste

misdaden ten laste; men wil mij veroordeeld hebben als een verleider des volks, als een godslasteraar, als een toovenaar en een goddelooze.

Men spuwt mij in het aangezicht, men geeft mij kaakslagen, en mijne vijanden vinden hun vermaak en hun genoegen in al die onmenselijke mishandelingen.

Ik lijd dit alles niet alleen zonder morren, maar zelfs met blijdschap, om u te leeren, hoezeer ik u heb liefgehad en welk eene straf de zonde verdient.

Zult gij na dit alles het van u kunnen verkrijgen, om voor mijne eer ook zelfs den grootsten smaad niet te willen lijden? En zult gij nog durven uitstellen met uwen vijand, zoo gij er een hebt, vergiffenis te schenken?

O mijn goddelijke Meester! hoezeer moet hier mijn hart niet van rouw en droefheid vervuld zijn, daar ik u in een zoo smaadvollen en deerniswaardigen toestand beschouw!

Is het wel mogelijk, dat de onschuldigste, de heiligste der menschen, die God en mensch te zamen is, zoo wreed en zoo onmenschelijk mishandeld wordt?

Ik mag er niet aan twifelen, mijn beminnelijke Zaligmaker! nu ik dit uit uw heilig Évangélie verneem.

Gij wordt beschuldigd, gij wordt onder-

vraagd, uw goddelijk aangezicht wordt met vuistslagen verwond, gij wordt behandeld als een stoorder der openbare orde en als de afschuwelijkste der stervelingen, gij, die de opperste onschuld zelve, de gerechtigheid in wezen, de heiligheid in persoon, gij, die onze Koning, onze Verlosser, onze Rechter en onze God zijt!

Hoe is het mogelijk, o mijn goddelijke Jesus! dat niet al uwe schepselen zich gewapend hebben tegen hen, die u al dien smaad en dien hoon aandeden, ware het niet, dat het vurig verlangen om te lijden, dat uwe liefde u ingaf, zich verzet had tegen hunne rechtmatige verontwaardiging!

De ziel tot zich zelve.

Wat gevoelt gij bij het beschouwen van een zoo verrassend en bedroevend schouwspel? Zult gij het thans nog van u kunnen verkrijgen, om niet uit het diepst van uw hart en uit al uwe krachten dengene te be-
minnen, die zooveel voor u wilde lijden?

Gevoelt gij u bij dit treffend voorbeeld niet met schaamte overdekt, en is dit nog niet in staat om uwe klachten te doen zwijgen, als gij versmaad en gehoond wordt, om uwen haat te verkoelen en alle verlangens naar wraak in u uit te blusschen? En

dit wel vooral, als gij bedenkt, dat gij in zonde zijt geboren en dat gij zoo menigmaal zelfs, sinds het oogenblik, dat God u het leven schonk, hem hebt beledigd.

Inderdaad, is het niet waar, dat een lichtzinnig gezegde, en soms zelfs een oogslag, dien gij aanziet als een teeken van verachting en geringschatting jegens u, eene wonde aan uw hart toebrengt en u veel kommer veroorzaakt?

Kunt gij in waarheid, zoo gevoelig en zoo kieskeurig als gij zijt, u er op beroemen een lidmaat te zijn van een hoofd, dat door de beulen is verwond en verscheurd?

Maak dan heden een vast voornemen:

1. Van naar Jesus' voorbeeld en voor zijne eer allen smaad en allen hoon te verdragen, dien men u zal aandoen; — 2. Van nimmer met de gebreken van uwen evennaaste, hetzij geestelijke, hetzij lichamelijke, den spot te drijven of die bekend te maken, en tevens van niet te dulden, zooveel ten minste in u is, dat anderen dit doen.

Middelen.

1. Dikwijls denken, dat de vernederingen en de smaad, dien de rechtvaardigen in deze wereld met geduld uit liefde voor Jesus Christus lijden, spoedig zullen voorbijgaan;

maar dat de heerlijkheid, waarmede hij hen zal beloonen, nooit zal eindigen, en dat daarentegen de valsche eerbewijzingen en de valsche heerlijkheid dezer wereld niets zijn dan een rook, die niet alleen in een oogwenk verdwijnt en vervliegt, maar die tevens door eene eeuwigdurende schande en vernedering zal worden opgevolgd.

2. Dikwijls in ons zelven keeren, om onze ellenden en onze gebreken te leeren kennen: want indien wij ons zelven recht laten wedervaren en die beschouwen, zonder ons zelven te vleien, zullen wij zooveel ongerechtigheid in ons hart gewaar worden en zoovele redenen vinden om ons zelven te verachten, dat wij noch de vermetelheid zullen hebben om de onvolmaaktheden van anderen gade te slaan, noch den moed om daarmede te spotten.

3. Wanneer anderen in onze tegenwoordigheid kwaad spreken of met iemand spotten, moeten wij, wel verre van daarin toe te stemmen, ons in den geest van liefde daartegen verzetten en ons ten opzichte van onzen evenmensch zoo gedragen, als wij zelven zouden verlangen, dat hij in dergelijke omstandigheden ten onzen opzichte handelde.

OVERWEGING VOOR DEN DRIE EN TWINTIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS AAN HET VOLK VERTOOND.

Jesus tot de ziel.

Te vergeefs beproeft Pilatus de barten mijner vijanden te vermurwen; hunne versteendheid is al te groot.

Hij brengt mij uit zijn paleis, met doornen gekroond en met een armoedigen purperen mantel omhangen, terwijl mijn lichaam als ééne wonde is en van alle zijden het bloed daarvan afdruipt; en terwijl hij mij in dien deerniswaardigen toestand vertoont, spreekt hij het volk, dat mijnen dood verlangt, toe en zegt hun: Ziedaar den mensch: ik breng hem hiertot ubuiten, ten einde gij zoudt weten, dat ik geen schuld in hem vind.

O zonderlinge versteendheid van het menschelijk hart! dit alles dient tot niets anders dan om de woede mijner vijanden te verlevendigen, zoodat zij dan ook met nog meer aandrang roepen: Weg, weg, kruisig hem!

Gij echter, die weet dat het slechts uit

liefde tot u is, dat ik tot dien deerniswaardigen toestand gebracht ben, zult gij daardoor niet getroffen worden en zult gij nimmer ophouden mij te beleedigen?

Ziedaar den mensch, die u zoozeer heeft liefgehad, en dien gij nochtans voortdurend beleedigt door uwe euvelheden!

Ziedaar den mensch, die zooveel voor u gedaan en zooveel voor u geleden heeft, en voor wien gij nog niets gedaan en nog niets geleden hebt!

Ziedaar het toonbeeld, dat mijn hemelsche Vader u gegeven heeft, en naar hetwelk gij in den oordeelsdag zult geoordeeld worden: welk eene gelijkenis zult gij daarmede hebben, zoo gij niet van leven verandert?

De ziel tot Jesus.

Ik hoor u, o mijn goddelijke Meester! ik ken uwe stem, o mijn beminnelijke Herder! en ik leer door al uwe wonden, als uit zooveel monden, hoeverre gij uwe liefde jegens mij hebt gedreven.

O wat ben ik ondankbaar! want wat heb ik tot dusverre gedaan om u te bewijzen, dat ik u werkelijk en van ganscher harte liefheb?

O mocht ik voor u gedaan hebben wat

gij voor mij gedaan hebt, en mocht mijn lichaam overdekt zijn met wonden voor uwe eer, gelijk gij met wonden overdekt waart voor mijne zaligheid!

Het is billijk ten minste, dat ik met liefde en geduld de kwellingen en de rampen van dit leven verdrage, om mij gelijkvormig te maken aan u, die uit liefde tot mij met zooveel geduld en lijdzaamheid geleden hebt voor mijne zaligheid.

De ziel tot zich zelve.

Ziedaar den man van smarten, ziedaar den goddelijken Herder, wiens schapen wij het geluk hebben te zijn.

Ziedaar dengene, dien de heilige Kerk met recht een bruidegom van bloed mag noemen, daar hij al zijn bloed heeft vergoten, om ons af te wasschen en aldus tot zijne bruiden te maken.

Ziedaar uwen Heer en uwen God, die zich zelve in dien toestand gebracht heeft, om uw hart te winnen en u tot hem te trekken.

Zie, hoe hij vol droefheid is, overladen met hoon, bedekt met wonden, overstelpt van smarten, en hoor hem deze liefdevolle woorden tot u richten: Geef mij uw hart. — Ach! kunt gij het hem wel weigeren? —

Beleedig mij voortaan niet meer. -- Zult gij nog lafhartig genoeg zijn om in uwe vorige zonden te hervallen? — Schenk mij uwe liefde en vergeet nimmer wat ik voor u gedaan heb. — Zoudt gij na dat alles nog in uwe versteendheid en uwe ondankbaarheid kunnen blijven volharden?....

Maak dan het voornemen om voortaan al uwe krachten in te spannen, ten einde een volmaakt christen te worden. Ziehier de middelen daartoe.

Middelen.

1. Dikwijls er aan denken, dat Jesus het toonbeeld is, naar hetwelk wij ons leven moeten inrichten, en dat zijn hemelsche Vader hem als dusdanig aan ons vertoont, terwijl hij ons toespreekt: Ziedaar het voorbeeld, dat gij te volgen hebt.

2. Voordat wij eenig werk aanvangen, bij ons zelve overwegen, op welke wijze Jesus zich in zulke omstandigheden zou gedragen hebben, en niets ondernemen dan met een groot verlangen om zijn gedrag na te volgen en zich geheel en gansch naar zijne voorbeelden te richten.

3. Zijne zintuigen versterven door zedigheid en matigheid.

4. Veel medelijden en liefde gevoelen voor

148 OVERWEGING VOOR DEN VIER EN TWINTIGSTEN

de armen en lijdenden, en tot zich zelven zeggen: Ziedaar het afbeeldsel van den lijdenden Jesus.

OVERWEGING VOOR DEN VIER EN TWINTIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS TER DOOD VERGOORDEELD.

Jesus tot de ziel.

Drie soorten van personen veroordeelen mij ter dood, doch om zeer verschillende beweegredenen. Mijn Vader beveelt mij den bitteren kelk mijns lijdens te drinken, om zijne eer te herstellen; zijne liefde voor zijne rechtvaardigheid en voor de zaligheid der menschen doet hem dat vonnis uitspreken.

Pilatus veroordeelt mij om aan het schandhout des kruises te sterven, zonder eenige andere reden, dan omdat hij vreest, dat men hem zal aanklagen en dat hij in ongenade zal komen, als hij den tijd en de woede mijner vijanden niet bevredigt.

De zondaars spreken insgelijks het doodvonnis over mij uit en doen mij dezelfde straf ondergaan, wanneer zij door eene onbegrijpelijke ondankbaarheid en lafhartig-

heid mij door hunne zonden het leven benemen, dat ik in hunne zielen bezat; en hunne beweegreden is geene andere, dan de zucht om zich aan hunne vermaken over te geven en hunne hartstochten te voldoen.

Het derde en laatste vonnis verschilt echter aanmerkelijk van de twee andere: het eerste ontvang ik met den diepsten eerbied en ik onderwerp mij daaraan met liefde; ik duld, dat Pilatus een tweede doodvonnis uitsprekt, zonder mij tegen zijne onrechtvaardige handelwijze te verzetten, of zelfs een enkel woord ter mijner verdediging te spreken; het derde echter, dat mij op eene wreede wijze scheidt van de zielen, die ik door het vergieten van mijn bloed had verworven, zal mij altoos zeer gevoelig zijn.

De ziel tot Jesus.

Ik besef het, Heer, dat gij met onderwerping en liefde het doodvonnis van uwen Vader aanneemt en dat gij gewillig en met liefde dat van Pilatus duldt, ten einde het werk onzer verlossing te volbrengen. Maar zoo gij thans nog in staat waart te lijden, hoe groot zou niet uwe smart wezen, als gij u veroordeeld ziet om te sterven in die ongelukkige harten, waarin gij slechts uwen intrek hadt genomen om daarin voor eeuwig

te leven en te heerschen, en voor welke gij een zoo wreeden dood hebt willen ondergaan.

Hoezeer ware het billijk, o aanbiddelijke Jesus! dat wij elken dag onzes levens onze fouten beweenden, ten einde door onze tranen het noodlottige doodvonnis uit te wischen, dat wij tegen u hebben uitgesproken, zoo dikwijls wij eene doodzonde bedreven.

Wanneer ik bijgevolg ongelukkig genoeg ben van ooit mij aan eene doodzonde te hebben schuldig gemaakt, gelijk ik alle reden heb om te gelooven of althans te vreezen, moet ik dan niet overtuigd zijn, dat ik nooit zonder droefheid behoorde te wezen?

De ziel tot zich zelve.

Dat Jesus voor altijd leve in mijn hart! dat Jesus leve in de harten aller menschen! Ziedaar het vonnis, dat gij voortaan behoort uit te spreken.

Wat zult gij doen, of liever wat moet gij niet beproeven, om hem overal te doen leven en heerschen?

Gij moet het doodvonnis uitspreken over uwe hartstochten, over uwe zondige gewoonten en in het algemeen over alles, wat hem in u zou kunnen mishagen.

Gij moet voortdurend den zinnelijken en vleeschelijken mensch in u doen ster-

ven, indien gij wilt, dat Jesus voor altijd in u leve.

Sterven wij dan aan ons zelveu, sterven wij aan de wereld, aan het vleesch en aan de zinnen: hoe echter zal dit gebeuren? Ziehier de middelen daartoe.

Middelen.

1. Zich zooveel mogelijk berooven en onthechten van de vermaken en van alles wat ons aan de wereld hecht. Dit is de ware versterving des harten.

2. Dikwijls aan den dood denken.

3. Dikwijls te biechten gaan om zich in de noodige gesteltenis te brengen, ten einde altijd met meer liefde en dikwijlder het allerheiligste Sacrament des Altaars te ontvangen: in dit allerheiligste Sacrament immers bezitten wij het voornaamste middel, om ons op eene volmaakte wijze met Jesus Christus te vereenigen en om ons van alle schepselen te onthechten.

OVERWEGING VOOR DEN VIJF EN TWINTIGSTEN
DAG VAN DE VASTEN.

JESUS AAN DE BEULEN OVERGELEVERD.

Jesus tot de ziel.

Eindelijk geeft men mij over in de handen mijner beulen, die als zoovele hongerige wolven zijn, die niets anders zoeken dan mij te verslinden.

Niets zal in staat zijn hen tegen te houden om hunne wreedheid te verzadigen, want ik ben niets minder dan een slachtoffer, dat ter dood geleverd is, en ik heb niets anders te wachten, dan dat ik voor uwe zaligheid zal geslachtofferd worden.

Zij zullen in mij niets dan zachtmoechheid gewaar worden, en ik zal noch van mijne onschuld, noch van eenig wonder gebruik maken, om mij uit hunne handen te verlossen.

Het is noodig, dat ik voor u sterve en het groote werk mijner liefde voltrekke.

Om zoovele arme verdoolde schapen terug te brengen ben ik zelf een lam geworden, en zal ik mij aan een kruis laten slachtofferen.

Maar ik weet maar al te wel, dat er nog

voortdurend vele dier arme verdwaalde schapen zullen wezen, die deze overmaat van liefde zich niet ten nutte zullen willen maken en die niet eens naar mijne stem zullen willen luisteren. Behoort gij niet tot dit getal? Hebt gij u zelve geheel en al aan mij geschonken en erkent gij mij als uwen waren herder, gelijk ik inderdaad ben?

De ziel tot Jesus.

Ja, mijn goddelijke Zaligmaker! thans geeft gij het ons duidelijk genoeg te kennen, dat gij onze liefdevolle Herder zijt. De goede herder, zoo spreekt gij, geeft zijn leven voor zijne schapen; dit doet gij thans met zooveel liefde, terwijl gij u zelve in de handen der beulen overgeeft.

Gij hebt uw leven, dat kostbaar leven, gegeven voor al die verdwaalde schapen. O hoe zeer ware het niet billijk, dat zij allen getrouw waren, om zich die groote genade ten nutte te maken door van hunnen dwaalweg terug te keeren!

Het is niettemin maar al te waar, dat de wereld vol is van die ongelukkige schapen, die noch uwe stem willen hooren, noch gebruik willen maken van de genade, die gij hun ten koste van uw bloed hebt verworven, en die zoo verblind zijn, dat zij hunne ver-

dwaaldheid en hun ongeluk hartstochtelijk liefhebben.

Helaas, mijn beminnelijke Herder! behoort ook ik nog niet tot dit getal? Of heb ik daartoe niet behoort? Geef door uwe barmhartigheid, dat ik nimmer meer in mijne vroegere verdwaaldheden hervalle.

De ziel tot zich zelve.

Wat staat u te doen om een getrouw schaap te wezen van zulk een beminnelijken Herder? Zult gij uit liefde tot hem u aan de beulen moeten overleveren, evenals hij voor u aan hen is geleverd geweest?

O hoe verschillend is uw lot! O hoe wonderbaar is de liefde! Jesus wordt in onze plaats in de handen der beulen overgeleverd; wij hadden dit verdiend; thans echter, nu wij uit hunne wreede handen verlost zijn, behooren wij onze harten in de handen van dienzelfden Jesus over te geven.

Waarom stelt gij nog uit, ongelukkige die gij zijt! met u zelven geheel en gansch aan dien beminnelijken Herder te schenken, ten einde hij door zijne genade u kome bevrijden van de woede uwer hartstochten, die als zoovele beulen zijn, die u tot den eeuwigen dood voeren?

Neem dan het besluit van met kracht deze

of gene hartstocht te bestrijden, die u het meest doet vallen en die u zoo ongelukkiglijk van uwen goddelijken Verlosser aftrekt.

Middelen.

1. Dikwijls aan de hartstochten denken, die in ons heerschen en, zoo dikwijls men daartoe in de gelegenheid is, zich in de tegenovergestelde deugden oefenen.

2. Indachtig zijn, dat alleen diegenen, welke zich zelven geweld aandoen, de overwinning zullen behalen en de eeuwige belooning in dien zoo gewichtigen strijd zullen verwerven.

3. Onze hartstochten vreezen als onze gevaarlijkste vijanden en die dikwijls beschouwen als de beulen, die ons aan den duivel overleveren.

4. Met aandrang God smeeken, dat hij nimmer moge toelaten, dat wij ons aan de woede onzer hartstochten overgeven, maar dat hij ons veeleer de noodige kracht moge verleenen, om die onder bedwang te houden en ons aan het zoete juk zijner goddelijke wet te onderwerpen.

OVERWEGING VOOR DEN ZES EN TWINTIG-
STEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS ZIJN KRUIS DRAGEND.

Jesus tot de ziel.

Ik ben tot zulk een staat van uitputting en verzwakking gebracht ten gevolge van de schrikkelijke smarten, die ik eenen dag en eenen nacht lang heb geleden, en van het bloedverlies, dat ik onderging, dat het wel mogelijk ware, zoo mijne liefde mij niet ondersteunde, dat ik de doodstraf, die men mij toedenkt, ontging en mijn leven eindigde onder den zwaren last van den kruisbalk, waaraan men mij wil vastnagelen.

Zoo buitengewoon is de verwoedheid mijner vijanden, dat, niettegenstaande de kruisdood de pijnlijkste doodstraf is, die men een booswicht kan doen lijden, zij nochtans van meening zijn, dat deze straf voor mij nog te gering is.

Zij beladen mij met dien zwaren en schrikkelijken kruisbalk en dwingen mij dien van uit Jerusalem tot op den Calvarieberg te dragen; en toch heeft men doorgaans medelijden zelfs met de snoodste booswichten, en men verbergt zooveel mogelijk het werktuig hunner straf aan hunne oogen.

Leer hieruit, dat het minder de last van het kruishout is, die mij drukt, dan wel de last uwer zonden, dien ik vrijwillig op mij nam.

Houd dan ook op mij te beleedigen, en wees indachtig, dat zoo iemand na mij wil komen; hij zich zelve moet verloochenen, elken dag zijn kruis moet dragen en mij moet volgen.

De ziel tot Jesus.

O mijn goddelijke Meester! waarheen zouden wij gaan, zoo wij het geluk niet hadden den weg te bewandelen, dien gij gaat, en zoo wij ongelukkig genoeg waren, dat wij u niet wilden volgen.

Zijt gij niet de weg, de waarheid en het leven? Een ieder bijgevolg, die zich van u verwijderd, vervalt terstond in verdooldheid, in dwaling en in den dood.

O opperste waarheid, die alleen den weg aanwijst, die ten leven leidt, geef, dat ik u voorfaan getrouw volge, waarheen ook het u believen zal mij te geleiden, maar overwin alvorens door de almogende kracht uwer genade en uwer liefde mijne zwakheid en mijne lafhartigheid

Ik beken, o mijn God! dat ik niet zonder weêrzin het kruis draag, dat uwe goedheid mij op de schouderen heeft gelegd, hoe

licht dit ook zij, vergeleken bij het zware kruis, dat gij zelf hebt gedragen; en dat ik zelfs dikwijls het in het geheel niet draag, maar het integendeel ontvlied, en dat, wanneer ik het soms draag, ik niet spoedig genoeg mij daarvan kan ontlasten.

Wanneer zal de dag aanbreken, o lieve Jesus! dat mijn hart zoozeer zal ontvlamd zijn van het heilig vuur uwer liefde, die u zooveel moed en sterkte schonk om uw kruis, het werktuig van uw smartvollen dood, te dragen, dat ik welgemoed het kruis aanneeme, dat gij mij zult aanbieden, dat ik het u achterna drage, dat ik mij gewillig daaraan doe vastnagelen, en dat niets meer in staat zij mij te doen verlangen om daarvan bevrijd te worden, maar integendeel dat ik er mijne eer en mijn geluk in stelle om daaraan te sterven.

De ziel tot zich zelve.

Uwe kruisen zijn de ziekten, de tegenspoeden, de kwellingen en de ellenden dezes levens; de tijdelijke zorgen voor uw gezin; de moeielijke bezigheden aan uwen staat verbonden; die lastige persoon, in wier dienst gij u bevindt of die zich in uwen dienst bevindt; die misbedeeldheid van den kant der natuur; in een woord al de ongevallen,

waaraan gij dagelijks blootstaat. Al die zaken in het bijzonder of te zamen genomen maken het kruis uit, dat gij verplicht zijt te dragen.

Wees gedachtig, dat de boozen hun kruis hebben zoowel als de goeden; niemand toch is van alle lijden vrij; en het verschillend gebruik, dat beiden er van maken, maakt het eenig verschil uit, dat er in hunne kruisen bestaat.

De duivel heeft zijne kruisdragers, gelijk Jesus Christus de zijne heeft. De kruisdragers van Jesus dragen hun kruis, niet alleen zonder morren, maar zelfs met blijdschap, omdat zij zich daardoor gelijkvormig zien worden aan hun goddelijken Zaligmaker en omdat zij zich gesterkt voelen door de gelukzaligheid, die zij daarvan verhoplen. De kruisdragers des duivels daarentegen slepen hun kruis voort, zonder eenig voordeel daarvan te verhoplen, en met de voortdurende vrees vervuld, dat zij nimmer daarvan zullen bevrijd worden, dan alleen om gebukt te moeten gaan onder een ander, dat eeuwig zal duren en in alle eeuwigheid hunne wanhoop zal uitmaken.

Neem dus het besluit om met moed en met liefde het kruis te dragen, dat God u op de schouderen gelegd heeft of dat hij daarop zal willen leggen. Ziehier eenige middelen daartoe.

Middelen.

1. Zich blindelings in alles aan de beschikkingen der goddelijke Voorzienigheid onderwerpen.

2. Dikwijls denken aan de groote boosheid onzer zonden en aan de overgroote straffen, die zij verdienen.

3. Niet zoo zeer de zwaarte van ons kruis en onze eigen zwakheid beschouwen, als wel de zoetheid, die Jesus daaraan heeft verbonden, en de veelvermogende kracht, die hij in zijne genade altijd mededeelt aan allen, die met eerbied zijn kruis aannemen en het met liefde wenschen te dragen.

4. Dikwijls denken aan de belofte, die hij ons doet door den mond van zijnen Apostel, dat, zoo wij deel hebben aan zijn lijden en aan zijn kruis, wij ook deel zullen hebben aan zijne vertroosting en aan zijne heerlijkheid.

OVERWEGING VOOR DEN ZEVEN EN TWINTIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS MET ZIJN KRUIS BELADEN ONTMOET ZIJNE
MOEDER.*Jesus tot de ziel.*

Op den smartvollen lijdensweg naar den Calvarieberg, daar behooren mijne ware vrienden mij te zoeken, en daar ook zullen zij mij met alle zekerheid vinden: ziedaar de les, die gij behoort te trekken uit het voorbeeld mijner moeder.

Terwijl zij mij zoekt op den weg, die naar den Calvarieberg geleidt, kom ik haar beladen met mijn kruis te gemoet; vol smart en droefheid over den deerniswaardigen toestand, waarin zij mij gebracht ziet, volgt zij mij, terwijl zij inwendig den zwaren last gevoelt, die op mijne schouderen drukt.

Dit leert u, dat mijne beste vrienden diegenen zijn, die het meest deel hebben aan mijn kruis en die mij het meest nabij zijn op mijnen weg naar den Calvarieberg.

Begrijp hieruit tevens, hoeverre diegenen van mijne wegen zijn verwijderd, die op aarde niets anders zoeken, dan het bevredigen hunner zinnen, en die van niets anders

willen hooren dan van vrede en van genoegens. Dezen bevinden zich op een zeer gevaarlijken weg; immers in het oog van het meerendeel der menschen schijnt hij recht en zeker, hoewel hij tot het eeuwig ongeluk leidt.

Zoo iemand met mij wil deelen in de zege des kruises en mij in de plaats mijner heerlijkheid wil vinden, hij moet met getrouwheid mij zoeken op mijnen kruis en lijdensweg.

De ziel tot Jesus.

Ik besef zeer goed, mijn beminnelijke Zaligmaker! dat het niet in de genoegens, in de ijdelheden of in de grootheden dezer wereld is, dat men u zal vinden, maar in het midden der smarten, der vernederingen en der bitterheden dezes levens.

Helaas! zoo ik van die gewichtige waarheid ten volle overtuigd was, zou mijn gedrag geheel anders zijn, wanneer ik verplicht ben te lijden.

Ik behoorde dan mijn hart tot u op te heffen en vol liefde uit te roepen: Ik heb Jesus ontmoet met zijn kruis beladen, gaarne wil ik het met hem dragen: zoo handelen al uwe ware kinderen.

De ziel tot zich zelve.

Ziet gij niet, hoeveel goede christenen, die even zwak en teer zijn als gij, aldus handelen en met vreugde en liefde lijden? Hebt gij dit niet herhaalde keeren bewonderd in het leven van zoovele martelaars, van zoovele heilige belijders en van zoovele onschuldige maagden, die zoo wreede folteringën leden en die zich zelve eene zoo strenge boete oplegden?

Geruimen tijd bereidden zij zich daartoe voor door het bestrijden hunner hartstochten, door het gebruik der sacramenten en door het gebed; ook gij moest u met getrouwheid van die hulpmiddelen bedienen.

Hoezeer verschilt uw gedrag niet van het hunne! Gij beklaagt u, gij mort en gij gevoelt de grootste smart om eene geringe kwelling, in plaats dat gij een goed gebruik daarvan maakt.

Het komt daarvandaan, dat gij niet het allerm minst bezorgd zijt om u tot tegenspoed voor te bereiden, maar u gedraagt, alsof gij daarmede niets te stellen hadt. Hoe groot is evenwel uwe verblindheid? Weet gij dan niet, dat lijden en tegenspoed het deel is van alle menschen en vooral van de vrienden van Jesus? Inderdaad, wanneer God soms de zondaars laat leven in rijkdommen, in

grootheid en in vermaken, dan gebeurt dit niet zelden om hen te straffen voor hunne ongeregeldheden, daar hij hen aldus overlaat aan hunne goddeloosheid, die zij anders wellicht zouden vaarwel gezegd hebben, indien hij hen in zijn lijden had doen deelen.

Altijd zal uw kruis u ondragelijk toeschijnen, wanneer gij niet bezorgd zijt om uwe toevlucht te nemen tot Jesus en u met hem te vereenigen, ten einde kracht en sterkte te verkrijgen om het met vrucht te dragen.

Wees gedachtig, dat zonder Jesus de geringste kwelling in staat is u ter neder te slaan; maar gelijk de Apostel zegt, met zijne genade kunt gij alles door hem, die u versterkt.

Maak dus het voornemen: 1. Van dikwijls tot dien liefdevollen Zaligmaker uwe toevlucht te nemen in al de kwellingen, die gij ondervindt; dit is het beste middel om die te verzachten en die voor u voordeel en heilzaam te doen zijn. — 2. Van u zoo veel mogelijk te berooven van de ijdele genoegens dezes levens en van altijd de gelegenheid te zoeken, om iets voor Jesus te kunnen lijden, opdat gij in het uur des doods u met hem op den weg naar den Calvarieberg moogt bevinden.

Middelen.

1. Dikwijls aan Jesus denken, ten einde zich de gelukkige gewoonte eigen te maken van onverwijld in al onze noodwendigheden tot hem onze toeylucht te nemen.

2. Wanneer men in de noodzakelijkheid is om aan eenig vermaak, hoe onschuldig het ook wezen moge, deel te nemen, zich wachten zijn hart daaraan te zeer te hechten.

3. Geenen dag laten voorbijgaan zonder zich zelve eenig geweld aan te doen en eenige versterving te ondergaan, hetzij in zijne oogslagen, hetzij in zijne woorden, hetzij in zijne werken; aldus immers bevindt men zich voortdurend op den weg naar den Calvarieberg en kan men de hoop voeden, dat men Jesus in zijne kruisdraging zal ontmoeten.

OVERWEGING VOOR DEN ACHT EN TWINTIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS VAN ZIJNE KLEEDEREN BEROOFD EN OP
HET KRUIS UITGESTREKT.

Jesus tot de ziel.

Nu gaat het woord in vervulling, dat ik door den mond van een mijner profeten had voorspeld; Ik ben een aardworm en geen mensch; de smaad der menschen en een voorwerp van verachting voor mijn volk.

Ik ben op deze wereld gekomen om voor allen geslachtosferd te worden en om mij zelven voor de zaligheid van alle menschen te slachtofferen.

Hierom laat ik toe, dat men mij losrukke van mijne bloedverwanten, van mijne leerlingen en van mijne vrienden, en dat men mij beroove van mijne goederen, van mijne eer en van mijne kleederen.

Niets blijft mij meer over dan mijn leven, dat men mij weldra zal ontnemen, en dat ik van ganscher bereid ben ten offer te brengen, om u van den dood te bevrijden.

Ik ga of liever ik ijl met vreugde en vol vurigheid den dood te gemoet; hoe groot

evenwel mijne liefde ook zij, niet dan met den uitersten weerzin laat ik toe, dat men mij van mijne kleederen berooft en mij ontkleed aan de blikken van iedereen blootstelt.

De vreeselijke schaamte, die ik daarover gevoel, pijnigt mij meer dan de wreedheid der beulen mij doet lijden, en treft mij meer dan het kruis, waaraan zij mij zullen vastnagelen.

De ziet tot Jesus.

O mijn goddelijke Zaligmaker! tot welk een deerniswaardigen toestand zie ik u thans gebracht? De Koning van hemel en aarde, de oorsprong aller goederen en de eenige meester daarvan, is van alles beroofd en geheel ontkleed op een kruis uitgestrekt.

Ik besef, o Heer, dat het de zonde is, die dezen smartvollen toestand voor u heeft doen geboren worden, en dat deze nog dagelijks in ons dezelfde gevolgen teweegbrengt, die zij hier aan uw gezegend lichaam heeft veroorzaakt; immers zij brengt ook ons tot een staat van schandelijke naaktheid, die ons onwaardig maakt in uwe tegenwoordigheid te verschijnen; zij toch berooft ons van de heiligmakende genade, van uwe liefde, van de deugd en van alle wezenlijke goederen.

Deze uitwendige ontkleeding zou ons ge-

wis met de uiterste schaamte en smart overladen, o goddelijke Jesus! indien wij daartoe veroordeeld werden, evenals gij het geweest zijt; en nochtans is zij slechts eene schaduw en een afbeeldsel van die ontkleeding en berooving, die onze ziel ondergaat door de zonde, en aan welke wij ons zoo lichtvaardig blootstellen.

Helaas! mijn God, hoe groot is onze verblindheid niet! Indien eenig onvoorzien ongeval of eenig tijdelijk nadeel ons berooft van een klein gedeelte onzer bezittingen of onzen goeden naam eenigzins verkleint, zijn wij er zoo gevoelig over, dat wij zelfs ontroostbaar worden; en indien de duivel ons den schat der heiligmakende genade ontrooft door ons tot zonde te brengen, zijn wij zoo ongevoelig over dit zwaar verlies, alsof het ons niet overkomen ware.

De ziel tot zich zelve.

Behoort gij niet tot het getal dier zielen, die ongevoelig zijn voor alles wat hunne zaligheid betreft, en die, ingewikkeld en begraven als zij zijn in de tijdelijke en aardse goederen, hunne gedachte in het geheel niet vestigen op de hemelsche en geestelijke goederen, ten einde zich daarmede te verrijken?

Die ongelukkige zielen bevinden zich in de uiterste ellende en verdienen ten zeerste medelijden, niettegenstaande zij zich zeer rijk en zeer gelukkig wanen in de valsche en bedriegelijke rust, die zij zich door het genot van de goederen dezer wereld weten te verschaffen. Zijt ook gij niet tot zulk eene verblindheid vervallen?

De dood zal haar leeren, doch ongelukkiglijk als het te laat is, dat al die goederen niet in staat waren de ziel te verrijken of haar gelukkig te maken, gelijk zij zich vleide te zijn; immers zij zullen zich in eene schandelijke en vreeselijke naaktheid voor God bevinden. Hebt gij geene reden om voor zulk eene ramp bevreesd te zijn?

De hoovaardigen zullen eveneens leeren begrijpen, maar tot hunne uiterste verbazing, dat zij met al hunne zorg, om hun lichaam met die prachtige kleeding op te schikken, ten bewijze hunner weelde en hunne ijdelheid, niets hebben gewonnen, dan dat zij hunne ziel met ongerechtigheden en vervloekingen hebben beladen. Zijt gij aan dat misdrijf niet plichtig?

Wilt gij niet behooren tot het getal dier ongelukkigen, dan moet gij voortaan ernstiger aan denken, om u te onthechten aan al de goederen dezer aarde, en onophoudelijk uw werk er van maken, om u met een

schat van genade en deugden te verkrijken.

Ziedaar het voornemen, dat gij behoort te maken, van eene groote hoogachting te koesteren voor de geestelijke goederen, van die met ijver te zoeken en u geheel los te maken van de tijdelijke goederen. Ziehier de middelen daartoe.

Middelen.

1. De rijkdommen beschouwen als een kleed dat men eens, en wellicht spoedig, gedwongen zal zijn af te leggen; elken avond vooral, als men zich ontkleedt, behoort men die gedachte in zich te verlevendigen.

2. Meer bezorgd zijn voor zijne ziel dan voor zijn lichaam, en in elk geval de geestelijke goederen verkiezen boven de tijdelijke.

3. Dikwijls aan het oordeel denken.

4. Dringend van God de genade afsmeeken, dat hij onze ziel geheel en al onthechte aan al de goederen dezer wereld.

OVERWEGINO VOOR DEN NEGEN EN TWINTIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS AAN HET KRUIS GENAGELD.

Jesus tot de ziel.

De Calvarieberg is de plaats, die ik heb uitgekozen ter bestrijding uwer vijanden; wreede nagelen en een afschuwelijk kruis, ziedaar de wapenen, die ik gebezigd heb om hen te overwinnen en u uit hunne gevangenschap te verlossen.

Tot zooverre heeft mijne liefde mij gebracht om de uwe te verwerven. Kunt gij mij die na dat alles weigeren?

Ik heb dit kruis verkozen boven alle koningstronen; vurig heb ik daarnaar verlangd; met ongeduld heb ik het gezocht en met blijdschap omhelsd, in de hoop, dat, na mijn leven daaraan voor u te hebben geslachtofferd, gij niet zoudt weigeren u geheel voor mij te slachtofferen. Hoe beantwoordt gij daaraan?

Dit kruis is het smartenleger, waarop ik alle christenen heb gebaard; het is de verheven leerstoel, van welken ik hun de leer des heils onderwijs; het is het kostbaar erfgoed, dat ik hun achterlaat; het is als het

geheime spreekvertrek, waarin ik hun geheel mijn hart openleg; het is de heilige ladder, langs welke zij tot het verblijf der heerlijkheid kunnen opklimmen. Welke aching hebt gij daarvoor? En welke is de vrucht, die gij daarvan trekt? Denkt gij dikwijls aan mijne smarten? Beijvert gij u om die na te volgen?

Bedenk, dat ik mijne handen en voeten heb laten doorboren, enkel en alleen opdat zij als zoovele bronnen van zegeningen en genaden voor u zouden worden. Waarom houdt gij er u dan van verwijderd door uwe zonden? Waarom toont gij niet de minste vurigheid om u aan den voet van mijn kruis te plaatsen, om uwe tranen met mijn bloed te vermengen, ten einde in dat bad u te reinigen?

De ziel tot Jesus.

Op dezen troon, o mijn goddelijke Zaligmaker! erken ik u voor mijn waarachtigen en eenigen koning; daar hebt gij vol heerlijkheid uwe zegepraal bevochten en daar heerscht gij nog alle dagen.

Daarheen moet men opklimmen, om tot u te komen en tot uwe heerlijkheid verheven te worden: ja, mijn God! met dat heilig kruis hebt gij den weg afgebakend, die

ten leven leidt; maar helaas! hoe verre ben ik van dien gelukkigen weg verwijderd, daar het geringste lijden mij met schrik vervult en mijne rust beneemt.

Dat kruis, dat gij zooveel zoetheid hebt ingestort door uw heilig bloed, waarmede gij het besproeid hebt, schijnt mij nog een wreed strafwerktuig toe; van daar dat ik, wel verre van het aan te nemen en te omhelzen als het kostbaarst onderpand uwer liefde, als gij mij de gunst bewijst van het mij aan te bieden, het weiger en het ontvlucht, evenals een schuldige zijne straf ontvlucht.

Ik erken, mijn Zaligmaker! en ten uiterste beschaamd belijd ik voor u mijne vreesachtigheid en mijne zwakheid; wees, smeeik u, mijne sterkte; trek mij tot u door uwe genade, hecht mij door uwe liefde aan uw heilig kruis, opdat ik mij nooit daarvan moge losmaken, maar het geluk moge hebben daaraan met u te sterven.

De ziel tot zich zelve.

Open de oogen des geloofs om die op te heffen naar Jesus, dien de eeuwige Vader op den heiligen Calvarieberg aan alle christenen als hun toonbeeld gesteld heeft, dat gij bijgevolg getrouw behoort na te volgen, in-

dien gij verlangt te behooren tot het getal dier gelukzalige schepselen, die hij tot zijne heerlijkheid bestemt, zooals de Apostel uitdrukkelijk zegt: God heeft hen te voren bestemd om gelijkvormig te worden aan het beeld van zijnen Zoon.

Er is geen andere weg ten hemel dan het kruis van Jesus Christus; zijt gij werkelijk gezind om het te omhelzen en het te bezigen als het eenig middel om uwe zaligheid te bewerken?

Met Jesus moet gij u daaraan vasthechten: het geloof, de hoop en de liefde zijn als het ware de geheimzinnige nagelen, die u voor altijd daaraan moeten vastnagelen.

Maak dus het voornemen van met alle kracht u te beijveren, om den weerzin te overwinnen, dien gij voor het kruis gevoelt. Ziehier de middelen daartoe.

Middelen.

1. Dikwijls God bidden, dat hij ons hart tot het lijden voorbereide en ons kracht en sterkte schenke, om een heilig gebruik daarvan te maken.

2. Denken, dat voor zondaars, als wij zijn, het lijden eene onvermijdelijke noodzakelijkheid is, en dat het veel verkieslijker is in dit leven te lijden dan wel in het andere.

3. Ons lijden vergelijken met dat van onzen beminnelijken Verlosser.

4. Den grooten loon overwegen, die bestemd is voor allen, die met liefde lijden.

OVERWEGING VOOR DEN DERTIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS AAN HET KRUIS OPGEHEVEN.

Jesus tot de ziel.

O hoe verschillend zijn mijne wegen van die der menschen! Mijne beulen richten mijn kruis op, om aan de geheele wereld den smaad kenbaar te maken, waarmede zij mij hebben overladen; maar het is juist daarvoor, dat zij mijne ware heerlijkheid verkondigen, die ik daarin doe bestaan, dat ik de harten overwin door de overmaat mijner smarten.

Zij stellen mij aldus ten toon, ten einde mij aan den haat en aan de verachting van alle menschen prijs te geven, en ik wachtte slechts totdat ik aan het kruis zou zijn opgeheven, om hen tot mij te trekken: want, evenals de arend van het Nieuwe Verbond, wil ik al mijne kinderen opheffen ten hemel.

Weet dat het de liefde is, veeleer dan de hand mijner beulen, die mij aan dit kruis heeft opgeheven, om geene andere reden dan om van daar alle menschen uit te noodigen, om tot mij te komen, en om aan zoo vele arme verdwaalde schapen mijne stem te doen hooren.

Op deze plaats leeren mijne leerlingen van mij, hoe weinig achting zij behooren te hebben voor de grootheden en de heerlijkheden dezer wereld, en hoezeer zij moeten verlangen om aan die van mijn kruis deel te nemen.

't Is door mijn kruis, dat ik op aarde heb willen heerschen; 't is door mijn kruis, dat ik mijne vijanden heb overwonnen; 't is door mijn kruis, dat ik de gramschap van mijnen Vader heb gestild; 't is eindelijk uit mijn kruis, dat ik mijne glorie put.

Het kruis is ook het deel van al mijne beminde kinderen. 't is aan dit kruis en door dit kruis, dat zij altijd hunne vijanden zullen overwinnen en dat zij in waarheid zullen heerschen. Zijt gij zoo gelukkig van tot hun getal te behooren en verlangt gij naar geene andere verheffing dan naar die van mijn kruis?

De ziel tot Jesus.

Wel te recht, mijn beminnelijke Verlosser! mag ik u in dezen toestand een goddelijken zeilsteen noemen, die in staat is ook de meest versteende harten tot zich te trekken. Zal ik ongevoelig genoeg wezen om u weêrstand te bieden?

Het hangt slechts van ons af u in deze uwe verheffing te volgen: gij verlangt zulks; gij noodigt ons daartoe uit en gij zult ons de noodige kracht daartoe verleenen, indien wij het geluk hebben het te willen ondernemen. Waarom heb ik zoo lang gewacht met dit geluk te genieten?

Helaas! mijn goddelijke Meester! wanneer zal ik met uwen Apostel kunnen spreken: Van mij toch zij het verre te roemen dan op het kruis van onzen Heer Jesus Christus.

Ik besef maar al te wel, dat wij schromelijk verblind zijn, wanneer wij al onze eer en al onze waardigheid doen bestaan in zoo nietige en zoo vergankelijke dingen als de ijdele eerbewijzingen der wereld zijn, terwijl wij ons geene moeite aandoen om aan uwe glorie, die nimmer zal eindigen, deel te hebben.

Trek mij door uwe liefde tot u, Heer! onthecht mij door de kracht uwer genade

aan alle schepselen, opdat ik met u aan uw kruis moge opgeheven worden.

De ziel tot zich zelve.

Gewis de eenige ware verheffing voor een christen hart bestaat daarin, dat men aan het kruis van Jesus Christus is vastgehecht.

Hoe meer gij aan verachting, aan armoede en lijden zult zijn prijs gegeven, des te hooger zult gij bij God verheven worden.

O hoe voordeelig is het u niet onder de menschen gering en vernederd te schijnen, om eens voor alle eeuwigheid groot en verheven te worden onder de Engelen in den hemel!

O hoe ijdel is alle grootheid, zij moge nog zoo buitengewoon wezen, wanneer zij ons meer verachtelijk maakt voor God!

Zijt gij niet vol van zucht naar eigen verheffing, en hebt gij geene overdreven vrees voor alles wat in staat is u te vernederen?

Het is het onderscheidingsteeken van de kinderen dezer wereld, dat zij immer en altijd trachten naar de middelen, die hen kunnen verheffen en grooter doen worden in het oog der menschen, zelfs al moesten zij daarvoor hunne zaligheid in de weeg-schaal stellen.

Het onderscheidingsteeken daarentegen van

de kinderen van Jesus Christus vindt men daarin, dat zij zich in alle dingen vernederen en met zorg al die ijdele grootheden vermijden.

De grondregels van Jesus zijn alzoo geheel en al verschillend van die der wereld, en de leerlingen, die beiden vormen staan lijnrecht tegenover elkander. Wilt gij die grondregels van Jesus niet omhelzen en die met getrouwheid onderhouden tot aan het laatste oogenblik uws levens?

Maak dan het voornemen: 1. Van altijd groote hoogachting te koesteren voor het lijden en de kruisen, die het God zal behagen u over te zenden om u tot hem op te heffen.

2. Van uw hart geheel en gansch te onthechten aan de ijdele eerbewijzingen der wereld.

3. Van niet meer zoo gevoelig te zijn voor smaad en verachting. Ziehier de middelen daartoe.

Middelen.

1. Zich de vreeselijke vernedering en de eenwigdurende verwijten voorstellen, die de verdoemden zullen te lijden hebben als eene straf voor de ijdele eerbewijzingen, die slechts een oogenblik geduurd hebben.

2. Dikwijls denken aan de groote heerlijk-

heid, die is weggelegd voor hen, die om der wille van Jesus Christus smaad en verachting zullen geleden hebben.

3. Wel overtuigd zijn, dat niets meer in staat is ons van de schepselen te onthechten en ons op de innigste wijze met God te vereenigen, dan lijden en vernedering.

4. Vurig van God de genade afsmeeken, dat wij wel mogen overtuigd en doordrongen wezen van die gewichtige waarheid, die aan het meerendeel der menschen haast onbekend is.

OVERWEGING VOOR DEN EEN EN DERTIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS AAN HET KRUIS DOOR VELEN NIET GEKEND.

Jesus tot de ziel.

De rechtvaardige sterft en niemand is er, die zijne gedachten daarop vestigt, zegt een mijner Profeten, om aan te duiden, hoe weinigen er gevonden worden, die met ernst aan mijn lijden en aan mijnen kruisdood denken.

Wanneer ik van af dit kruis, waaraan mijne liefde mij heeft vast genageld, mijne ge-

dachten laat gaan over het gedrag van verreweg de meeste christenen, dan mag ik met recht zeggen, dat zij gelijk zijn aan de Joden, voor wie mijn kruis een steen des aanstoots en eene ergernis is, en dat hunne werken bewijzen, dat zij niets beter zijn dan de heidenen, die het als eene dwaasheid beschouwen.

Hoevele christenen zijn er niet, die handelen, evenals velen ten tijde mijner kruisiging handelden, die zich niet eens de moeite gaven om zich naar den Calvarieberg, de heilige plek, waar het grootste aller geheimen volbracht werd, te begeven!

Hoevele lafhartige Christenen vindt men niet, die slechts voor hunne vermaken schijnen te leven en die, welverre van dikwerf de oogen van hun verstand op mij en op mijn kruis te vestigen, niet eens zelfs daarvan willen hooren, omdat zij bevreesd zijn te zullen moeten vaarwel zeggen aan hetgeen zij beminnen, om mijne armoede, mijn lijden en mijn kruis te omhelzen.

Vele anderen zijn er, die zich zoozeer in de zorgen dezes levens en in de tijdelijke beslommeringen verdiepen, dat zij geenen tijd of geene gelegenheid kunnen vinden om aan mij te denken, dat zij mij schandelijk vergeten en het groote en eenig noodzakelijke werk hunner zaligheid verwaarloozen, om

zich met niets anders bezig te houden dan met de zaken van dit ellendig leven, dat zoo spoedig zal eindigen.

Nog anderen denken wel is waar nu en dan aan het lijden, dat ik voor hen aan het kruis heb ondergaan, maar zij doen dit met zoo weinig aandacht en volharding, dat zij slechts zeer weinig voordeel daarmede doen en zij in het geheel niet getroffen worden door het gezicht mijner smarten.

Alleen mijne ware kinderen bevinden zich met mijne H. Moeder, met den H. Joannes en met de boetvaardige Magdalena onder mijn kruis, en alleen zij, die in waarheid mijne leerlingen zijn willen, zullen hun vermaak vinden in het beschouwen van de smarten, die ik hangend aan het kruis voor de zaligheid der wereld heb geleden. Zij alleen dan ook zijn zoo gelukkig van mij te kennen.

Wilt ook gij niet tot dit getal behooren? Het hangt slechts van u af. Is het u te veel dagelijks eenige oogenblikken van uwe bezigheden af te zonderen, om met ernst aan mijn kruis te denken, gedachtig als gij zijn moet, dat het mij niet te veel was uit liefde tot u den kelk mijns lijdens tot den bodem toe te ledigen?

De ziel tot Jesus.

Ik beken, Heer, maar met schaamte en droefheid, dat ik behoor tot het getal diergenen, die ongelukkiglijk zoo schrikkelijk verblind zijn, dat zij haast niet aan U denken en als het ware geheel en al schijnen vergeten te hebben, wat gij voor onze zaligheid heb geleden.

Voortaan echter, o mijn God! wil ik immer en altijd mij in den geest althans naar den Calvarieberg begeven; ik wil met getrouwheid luisteren naar hetgeen gij mij van af dit kruis toespreekt; ik zal het beschouwen als een heilig leergestoelte, dat uwe liefde u heeft doen beklimmen, en van af hetwelk gij aan alle menschen de lessen des heils verkondigt.

Daar, o mijn goddelijke Meester! leert men wat gij zijt en wat wij zijn; daar leert men de boosheid der zonde, hare schrikkelijke uitwerkselen, de waarde der genade, de grootheid der eeuwige heerlijkheid en de gestrengheid der goddelijke gerechtigheid kennen.

Uw kruis, o mijn Verlosser! is de ware leerschool van den christen en het geheimzinnige boek, dat in zich de geheele wetenschap des heils bevat.

Het is de troon der goddelijke liefde, de

steun der zwakken, de troost der bedrukten, het geneesmiddel der zondaars, de sterkte der rechtvaardigen en het middenpunt, waarheen de heilige zielen zich getrokken gevoelen.

De ziel tot zich zelve.

Laat ons dan elken dag eenige oogenblikken gaan doorbrengen aan de heilige voeten van Jesus Christus op den Calvarieberg; maar laat ons ook daarheen gaan met een hart vol liefde en teederheid: dit is het zekerst middel om niet zonder vrucht van daar weg te gaan.

Maar wat zeg ik? Laat ons daarheen gaan, met ons hart aan dat van Jesus vastgehecht, of ten minste laat ons daarvan niet terugkeeren, zonder het voornemen gemaakt te hebben van in ons de kostbare merkteekenen van zijn lijden en kruis te dragen, als daar zijn: armoede, nederigheid, versterking en geduld.

Wanneer gij die getrouw bewaart, dat wil zeggen, wanneer gij getrouw al die groote waarheden in beoefening brengt, waarvan Jesus aan het kruis u het voorbeeld geeft, dan ook zal hij niet weigeren zich geheel en al aan u te geven; dit toch is zijne vurigste begeerte en het hoogst geluk, naar hetwelk gij moet en kunt trachten.

Maak dan ook een vast voornemen van dagelijks eenige oogenblikken af te zonderen en die aan de overweging van Jesus' lijden te besteden.

Middelen.

1. Ten einde meermalen aan Jesus te denken, gelijk hij voor onze zaligheid aan het kruis hangt, moeten wij zorg dragen steeds in ons slaap- en woonvertrek de beeltenis te hebben van den gekruisten Jesus.

2. Wanneer wij een kruisbeeld zien een of ander kort schietgebed verrichten tot Jesus.

3. Ons het voorbeeld van die getrouwe leerlingen van Jesus, die zich onder het kruis bevonden, en vooral van de H. Maagd voor oogen stellen en meermalen ook de smarten overwegen, die de gezegende Moeder des Heeren onder het kruis van haar goddelijk Kind heeft geleden.

OVERWEGING VOOR DEN TWEE EN DER-
TIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS AAN HET KRUIS BESPOT EN GELASTERD.

Jesus tot de ziel.

Bij al de wonden, waarmede men mij overdekt heeft, en bij al het lijden, dat ik moet verduren, voegt men nog smaad en hoon.

Men heeft mij gekruisigd tusschen twee misdadigers, en een van hen zelfs braakt godslasteringen tegen mij uit en is onbeschaamd genoeg om mij te zeggen: Indien gij de Christus zijt, red dan u zelve en ook ons.

De soldaten en het volk verheugen zich er over, dat ik in dien toestand gebracht ben, en eenige voorbijgangers richten deze smaadvolle woorden tot mij: Gij, die den tempel Gods afbreekt en in drie dagen weder opbouwt, red u zelve. Indien gij de Zoon Gods zijt, kom af van het kruis.

De oversten der priesters, de wetgeleerden en de ouderlingen beschimpen mij eveneens en zeggen tot elkander: Anderen heeft hij gered, zich zelve kan hij niet redden; indien hij de koning

van Israël is, dat hij van het kruis afkome, en wij zullen hem gelooven. Hij heeft op God vertrouwd dat die hem nu redde, indien hij in hem behagen heeft. Immers heeft hij gezegd: Ik ben de Zoon Gods.

Ziedaar den troost, die men mij schenkt te midden van zooveel bitterheid. Ik mag thans met recht getuigen, dat ik den kelk mijns lijdens ledig, dien kelk geheel gevuld met de bittere gal uwer zonden.

Wilt gij als een waar christen leven en iets ter eere van mijnen Vader doen, het zal u niet ontbreken aan tegenstrevers, aan menschen, die uw gedrag zullen bevitten en den spot met u zullen drijven; wees in weerwil daarvan echter getrouw, en al die smaad zal geen indruk in u achterlaten en slechts dienen om uwe verdiensten te vermeerderen.

De ziel tot Jesus.

O mijn goddelijke Meester! hoe is het mogelijk, dat menschelijke harten zoo verstaend zijn!

Terwijl uwe heilige Moeder, de H. Joannes en anderen, die u volgden, uit medelijden met uwe smarten stroomen van tranen storten, zijn uwe beulen vol vreugde en drijven zij nog den spot met u.

Er is evenwel iets, dat nog schrikkelijker is, mijn beminnelijke Verlosser! te moeten zien namelijk, hoevele ongelukkige zondaars er gevonden worden, die er hun vermaak en al hun geluk in vinden, om voortdurend de noodlottige oorzaak uwer smarten te vernieuwen.

Hoe vele christenen zijn er niet, wier hart versteend en aan de zonde gehecht is, die ongevoelig zijn voor uwe genade, die reeds sinds geruimen tijd in de ondeugd en in de ongerechtigheid voortleven, en die in weerwil van dat alles zich aan de vermaken en aan vroolijkheid overgeven en onbeschaamd genoeg zijn, om den spot te drijven met de ware geloovigen, die aan uw kruis zijn vastgehecht! O lieve Jesus! gedooft niet, dat ik ooit tot eene zoo schrikkelijke verblindheid kome.

De ziel tot zich zelve.

Zoo gij geen deel wilt uitmaken van die ongelukkigen, prent dan diep in uw hart die schoone woorden van het Evangelie: Zalig zijn zij, die weenen, die vervolging lijden en die in dit leven met Jesus Christus zijn gekruisigd; want het oogenblik is nabij, dat zij van hunne rampen zullen bevrijd

worden, om eene eeuwige belooning te ontvangen.

Wee daarentegen aan diegenen, die nu lachen en die hun leven doorbrengen in vermaken en genoegens; want zij zullen eene gansche eeuwigheid tranen storten.

Zoo spreekt onze goddelijke Verlosser: hoort gij die taal en begrijpt gij die? Zijt gij zoo gelukkig van het daarmede eens te zijn en uw leven daarnaar in te richten?

Geheel anders spreekt de wereld, die aan Jesus Christus vijandig is. Ongelukkig, zoo spreekt deze, zijn zij, die weenen, die arm zijn en wie het aan middelen ontbreekt om hunne zinnen te voldoen, hunne rust te nemen en vermaken te genieten hier beneden.

Zoo beschouwt en behandelt deze de leerlingen van Jesus, evenals hij zelf is behandeld geworden en evenals hij hun voorspeld heeft, dat zij behandeld zouden worden, toen hij tot hen sprak: Zalig zult gij wezen, als de menschen u zullen hebben gehaat, en u om mij nent wille zullen hebben uitgeworpen.

Maak dan heden het vaste voornemen:

1. Van u geheel en al te onthechten aan de aardse genoegens en vertroosting en de liefde tot het lijden en de versterving in u aan te kweeken. — 2. Van altijd veel

deelneming en medelijden te betoonen aan lijdenden en bedrukten, hen met liefde te bezoeken, hen te troosten, en hen, wanneer zij gebrek lijden, door aalmoezen te ondersteunen.

Middelen.

1. Dikwijls en met vurigheid God smee-ken, dat hij ons deze tweevoudige groote genade gelieve te verleen: van onthecht te zijn aan de vermaken en van veel medelijden te gevoelen met het lijden van onzen evenmensch.

2. Dikwijls denken aan de armoede en aan het lijden van Jesus Christus en van zijne Heiligen.

3. Soms tijds de rijkdommen dezer wereld vergelijken met die des hemels, en indachtig zijn, dat het leven van den mensch slechts van korten duur is.

4. Zich de verrassing en de allerschrikkelijke teleurstelling voorstellen, die het deel zal zijn der grooten en rijken dezer wereld in het uur van hunnen dood, als zij zich genoodzaakt zien zullen al die heerlijkheid en pracht te verlaten, waaraan zij zoozeer gehecht waren.

OVERWEGING VOOR DEN DRIE EN DER-
TIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS AAN HET KRUIS BEVEELT ZIJNE MOEDER
AAN DEN H. JOANNES EN DEN H. JOANNES
AAN ZIJNE MOEDER.

Jesus tot de ziel.

Hoezeer ook door de meesten niet gekend, door velen verlaten, door niet weinigen beschimpt en bespot, zijn er nochtans enkele getrouwe zielen, die mij tot zelfs onder mijn kruis volgen en daar in mijn lijden deelen.

In weerwil van al de verguizingen en beschimpingen, in weerwil van de diepe vernedering en schande, waaraan ik ben prijs gegeven, is hunne liefde voor mij niet verminderd, is hun geloof aan mijne Godheid onwrikbaar gebleven. Verdient niet deze moed al uwe bewondering?

Waar vooral zal men eene moeder vinden, die heldhaftig genoeg is, om de doodstraf van haar eenig geboren teeder geliefd kind bij te wonen? Waar eene moeder te vinden, die haar moederhart als het ware doet verdwijnen, om zelve haren veelgeliefden zoon aan de rechtvaardigheid des hemelschen Vaders ten offer te brengen?

Dit schouwspel biedt u thans de Calvarieberg te aanschouwen.

O hoezeer moet hier uw hart niet met de rechtmatigste bewondering vervuld worden voor mijne gezegende Moeder! Was het niet daar, dat het woord van den grijzen Simeon in vervulling ging: dat het zwaard van droefheid haar hart zou doorboren!

Het is u evenwel niet genoeg hier de smarten en de overgroote droefheid mijner Moeder te overwegen, ik wil u tevens wijzen op het voor u zoo troostvolle en zoo heilzaam geheim, dat zich onder mijn kruis openbaart.

Daar namelijk, onder het kruis, waaraan ik stervend hing om uwe zaligheid te bewerken, daar is mijne Moeder, daar is Maria ook uwe Moeder geworden. Voor den éénen Zoon, dien zij daar heeft geofferd, heb ik Haar al mijne leerlingen, alle ware christenen tot kinderen geschonken: en 't is onder de hevigste en gevoeligste smarten, die haar moederhart, aan den voet van mijn kruis op den Calvarieberg, hebben gefolterd, dat zij u en allen, die in mij zullen gelooven, geëerd heeft.

Ziedaar den diepen zin en de hooge beteekenis dier schijnbaar eenvoudige woorden, die ik aan het kruis hangend heb gesproken: Vrouw, zie uw zoon; — zoon, zie uwe Moeder.

O mocht dat woord, dat mijn stervende mond voor uw welzijn sprak, steeds levendig in uw geheugen geprent zijn! O mocht ook gij voor mijne en uwe moeder steeds een waar en rechtgeaard kind zijn en blijven, gelijk zij steeds voor u eene teederminnende, eene zorgvuldige, eene liefdevolle moeder geweest is en immer blijven zal!

De ziel tot Jesus.

O mijn beminnelijke Verlosser! hoe leerrijk en troostend tevens is niet elk woord, dat gij mij van af het verheven leergestoelte van uw kruis doet hooren!

Gij bidt voor uwe beulen, zeggende: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen, om ons uwe overgrootte liefde voor de zondaars te doen blijken en tevens ons te leeren, hoe wij niet alleen ons niet over onze vijanden moeten wreken, maar hun tevens goed moeten doen en voor hen bidden.

Tot den goeden moordenaar zegt gij: Heden zult gij met mij zijn in het Paradijs, om ons te leeren, dat wij nimmer aan Gods barmhertigheid moeten wanhopen en dat zelfs de grootste zondaar kan zalig worden, zoo hij slechts berouwvol tot u terugkeert.

Liefelijker evenwel en troostender nog is voor mij het woord, dat gij tot uwe gezegende Moeder richt: Vrouw, ziedaar uw Zoon, en dat gij tot den H. Joannes spreekt: Zoon, ziedaar uwe Moeder.

Ja, lieve Jesus! woorden ontbreken mij, om u mijnen verschuldigden dank uit te drukken voor de nimmer genoeg te waardeeren gunst, die uwe liefde mij hier schenkt. 't Was u niet genoeg ons in u een Middelaar en Voorspreker te geven bij den hemelschen Vader, gij wildet tevens uwe gezegende Moeder ons tot Moeder geven, ten einde zij bij u voor ons eene Middelaress, eene Voorsprekeres zijn zoude, wanneer het gezicht onzer zonden ons soms met vrees zou bevangen, om tot u te naderen.

Dank, lieve Jesus! duizendmaal dank voor dat onverdiend en onovertreffelijk bewijs uwer onuitputtelijke liefde en goedheid! O moge ik mij dit grøote voorrecht, van een kind te zijn uwer Moeder, nooit onwaardig toonen! Neen, gedoog niet, dat ik ooit dien eerenaam verzake; verleen mij de hulp uwer genade, opdat ik nimmer de wreede smarten, waaronder Maria op den Calvarieberg mij heeft gebaard, en die haar moederhart zoo hevig folterden, vernieuwe, door mij aan de zonde over te geven, mijne ziel van de heiligmakende genade te berooven en aldus

uw kostbaar bloed voor mij te doen verloren gaan.

De ziel tot zich zelve.

Hoe hebt gij altijd de groote genade, het schitterend en kostbaar voorrecht gewaardeerd van een kind te zijn van Maria, die zoo goede Moeder?

Het II. Evangelie zegt ons van den H. Johannes: Van dien stond af heeft de leerling haar tot zich genomen, dat wil zeggen: heeft hij jegens haar al de plichten vervuld, die een goed en rechtgeaard kind jegens zijne moeder te vervullen heeft.

Kunt gij deze getuigenis ook van u zelve afleggen? Waar is de eerbied, dien gij jegens Maria aan den dag legt? Hoe gaat hare eer u ter harte? Overweegt gij ooit hare grootheid, hare verhevenheid?

Waar is uwe liefde jegens Maria? Laat gij geen enkelen dag voorbij gaan zonder haar eenig blijk daarvan te geven? Hoe viert gij hare feestdagen? Zijt gij lid van eene of andere vereeniging, ter harer eere opgericht?

Welk vertrouwen stelt gij op hare onmetelijke liefde en hare overgroote macht bij God? Neemt gij steeds uwe toevlucht tot haar in al uwe noodwendigheden, gelijk alle Heiligen altijd gedaan hebben? Stelt gij u

dagelijks onder hare moederlijke bescherming?

Zijt gij haar gehoorzaam, gelijk het een goed kind betaamt? Overtreedt gij nimmer de wetten en geboden van haar goddelijk Kind, die ook de hare zijn?

Volgt gij hare deugden, haren heiligen levenswandel na? Zijt gij, evenals zij was, godvruchtig, arbeidzaam, zuiver, nederig en zachtmoedig?

Onderzoek eens u zelve of uw gedrag jegens Maria niets te wenschen overlaat, en maak dan ook van heden af het voornemen, om uwe nalatigheid te herstellen en met ijver en liefde u van de plichten te kwijten, die gij als kind eener zoo liefdevolle moeder hebt te vervullen. Ziehier eenige wenken en raadgevingen, die gij vooral hebt te onderhouden.

Middelen.

1. Ons wel overtuigd houden, dat eene ware en teedere godsvrucht tot Maria, de Moeder van Jesus en ook onze Moeder, volgens de eenparige getuigenis van alle Heiligen, een zeker middel ter zaligheid is.

2. Onze godsvrucht tot Maria niet enkel laten bestaan in eenige gebeden ter harer eere te verrichten en lid te zijn van eene of andere vereeniging ter harer eere opge-

richt, maar ook en wel vooral in het navolgen harer deugden en van haren vlekkeloozen levenswandel.

3. Geen dag laten voorbijgaan, zonder op het voorbeeld van zoovele Heiligen aan Maria eenig bewijs van liefde en vereering te hebben gegeven.

4. Dikwijls hare smarten overwegen en wel vooral die, welke zij onder het kruis van haar goddelijk Kind heeft verduurd, waar zij onze moeder geworden is.

OVERWEGING VOOR DEN VIER EN DER- TIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS MET GAL EN AZIJN GELAAFD.

Jesus tot de ziel.

De hevigheid en de lange duur mijner folteringen veroorzaken mij een grooten dorst en doen deze woorden mijnen mond ontvloeien: Sitio, ik heb dorst. Deze gelegenheid willen mijne beulen niet onbenuttigd laten om mijne pijnen te vermeerderen, en zij haasten zich daarom om mij met gal en azijn te laven.

Reeds hadden mijne oogen door het ge-

zicht van mijn bloed, reeds hadden mijne ooren door het hooren van zooveel godslasteringen, reeds had mijn geheel lichaam door zoovele wonden, die het ontving, voor de zonden geboet, die gij door het gezicht, het gehoor en het gevoel hadt bedreven; maar ook mijne tong en mijn smaak moesten gestraft worden voor al de misdrijven, waaraan de menschen door hunnen mond en door hunne zinnelijkheid zich hadden plichtig gemaakt.

't Is ter boeting van zooveel overdaad in spijs en drank, van zooveel verwenschingen, vloeken en godslasteringen, van zooveel kwaadsprekerij en lastertaal, van zooveel ergerlijke en zedenkwetsende gesprekken, dat ik met gal en azijn word gelaafd.

Jesus tot de ziel.

Is het mogelijk, mijn beminnelijke Zaligmaker! dat uwe gezegende tong, dat uw goddelijke mond, die zooveel godspraken had doen hooren en zooveel genaden en zegeningen om zich heen had verspreid, als gij dien opendet om tot ons te spreken, slechts weinige oogenblikken voor uwen dood met gal en azijn moet gelaafd worden!

Maar moet er ook thans nog een zoo groot aantal christenen gevonden worden, die deze smart vernieuwen; moeten er ook thans nog

zoo vele helsche tongen zijn, die uwen heiligen naam lasteren en die slechts logentaa! en kwaadsprekerij doen hooren; zoovele christenen, die van hunnen buik eenen god maken en die zich niets ontzeggen, wat slechts hunnen smaak kan bevredigen!

Helaas! mijn goddelijke Meester! spreek ik hier niet mijn eigen vonnis uit? Behoor ik zelf niet tot dit getal?

De ziel tot zich zelve.

Wie is er, zegt de Wijze Man, die niet met zijne tong zondigt? De ondeugden der tong zijn de kwaadsprekendheid, de scheldwoorden, de verwenschingen, de onnutte gezegden en de logentaa!. Zijt gij aan geen dezer fouten onderhevig?

Wilt gij thans niet met David zeggen, maar uit het diepst uws harten: O mijn God! moge mijne tong liever aan mijn gehemelte vastkleven, dan dat ik die zou bezigen om u te vergrammen,

Vermijd zorgvuldig het gezelschap van kwaadsprekers, van vloekers en van al diegenen, die misbruik maken van hunne tong, indien gij de uwe voor zonde wilt bewaren. Dit is de raad, dien de Profeet u geeft.

Zeg nu met den Wijzen Man: O mijn God! ik heb wel de macht om mijnen geest voor

te bereiden door een goed voornemen van u niet meer te beleedigen; maar het is aan u om mijne tong te bestieren.

Hierom moet gij herhaalde malen bidden, ten einde het voornemen, dat gij thans maken moet, ten uitvoer te brengen, van niet meer uwe tong te gebruiken om uwen God te vergrammen; maar om integendeel die te bezigen om hem, meer dan gij tot dusverre hebt gedaan, te loven en te verheerlijken. Ziehier de middelen daartoe.

Middelen.

1. Dikwijls zijn geweten onderzoeken, of men zich aan eenige zonde schuldig kent, die met de tong of met het zintuig van den smaak wordt bedreven.

2. Nu en dan in zijne gesprekken zich het stilzwijgen van Jesus in zijn lijden herinneren, en onder zijne maaltijden er aan denken, dat Jesus ter boeting van onzen overdaad en onze zinnelijkheid met gal en azijn is gelaafd geworden.

3. Zich de gewoonte eigen maken om, als men alleen is, een of ander schietgebed, bijvoorbeeld: Leve Jesus! uit te spreken en dit te doen met eerbied.

OVERWEGING VOOR DEN VIJF EN DER-
TIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS VAN ZIJNEN VADER VERLATEN.

Jesus tot de ziel.

Ik ben thans het toppunt van mijn lijden genaderd: mijne beulen hebben hunne boosheid uitgeput en hunne wreedheid voldaan, en de aarde heeft niets meer om mijne smarten te vermeerderen; de strenge rechtvaardigheid evenwel van mijnen Vader werpt mij nog in een nieuwen afgrond van treurigheid en smart neder, door mij te berooven van zijne goddelijke vertroosting.

Mijn Vader heeft mij overgelaten in de handen van menschen, nog wreeder dan leeuwen, die met smaad en lijden mij verzadigd hebben.

Vraagt gij mij, waarom ik tot zulk een deerniswaardigen toestand gebracht ben, weet dan, dat dit geschied is, omdat ik uwe zonden, die zulk eene straf verdienden, op mij heb genomen.

Omdat gij mijnen Vader hadt verlaten en u door uwe euvelheden van hem hadt verwijderd, daarom word ik thans verlaten.

Opdat hij u niet voor eene gansche eeuwig-

heid in de hel zou verlaten, daarom laat ik toe, dat ik te midden der grootste folteringen van mijn lijden verlaten word.

De ziel tot Jesus.

O mijn goddelijke Zaligmaker! thans zie ik in, dat de zonde iets zeer verschrikkelijks is, daar zij het noodig maakt, dat uw Vader u te midden van zooveel pijnen en folteringen verlaat, niettegenstaande gij steeds zijn welbeminde en het voorwerp van zijn welbehagen zijt.

Wat heb ik groot ongelijk, mijn beminnelijke Meester! dat ik mij beklaag en mor, als ik van de menschen word verlaten en als gij mij aan eene of andere droefheid ter prooi laat.

Het is niets meer dan billijk, o mijn God! dat ik soms eenige droefheid onderga voor mijne zonden en dat gij mij elken troost ontzegt; ik geef mijn hart aan u over, mijn beminnelijke Vader! doe er mede wat u behaagt.

De ziel tot zich zelve.

Leer hieruit, dat het dikwijls een geluk is, verlaten te zijn in droefheid en smarten en voor een tijd beroofd te zijn van den

troost, die de strengheid en de bitterheid er van verzacht; dit toch was het deel van Jesus en van alle Heiligen.

In den regel bezigt God deze soort van verlatenheid om de zonden uit te wisschen, de zielen te zuiveren en die met kracht tot zich te trekken.

Wees daarom niet zoo eer bevreesd van voor eenigen tijd verlaten te worden, maar wees zeer bevreesd van door God voor eene gansche eeuwigheid verlaten te worden.

Wees gedachtig, dat, indien gij God verlaat, al is het slechts voor eene enkele doodzonde, bij u misschien voor altijd zal verlaten.

Neem dus een vast besluit:

1. Van u geheel aan God te onderwerpen in al uwe kwellingen en van niet meer met zulk eene angstige zorg de vertroostingen van dit leven na te jagen; — 2. Van liever van alle schepselen verlaten te willen zijn, dan zelve God te verlaten door eene doodzonde.

Middelen.

1. Wel overtuigd zijn, dat die kwellingen, welke door geene enkele vertroosting verzoet worden, in Gods hand een uitstekend middel zijn om onze ziel van al hare onvolmaaktheden te zuiveren, en om haar in kor-

ten tijd snellen vooruitgang te doen maken in de ware deugd: welk middel God altijd heeft gebezigd ten opzichte zijner meest trouwe dienaren.

2. Bedenken, dat de troost, dien wij met zooveel vurigheid najagen, als wij in droefheid zijn, misschien slechts ten gevolge zal hebben, dat hij, door onze smarten te verzachten, onze verdiensten zal verminderen.

3. Wel overtuigd zijn, dat hoe meer men verlaten is van de menschen, des te meer men dikwijls door God vertroost en bezocht wordt.

OVERWEGING VOOR DEN ZES EN DER- TIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS STERVENDE AAN HET KRUIS.

Jesus tot de ziel.

Staat hier stil, gij allen, die, door uw geloof en uwe liefde gedreven, de plaatsen voorbijgaat, die het tooneel waren van mijn smartvol lijden, en ziet, of er wel eene smart is, die aan de mijne gelijk is.

Beschouwt mijn hoofd, dat met doornen is gekroond en dat in al zijn lijden niets

vindt, waarop het kan rusten. Beschouwt mijne handen en voeten, die met nagelen doorboord zijn, mijn lichaam, dat geheel verscheurd en met bloed en wonden overdekt is, en uit de hevigheid van al die verschillende smarten zult gij leeren, hoe overmatig groot het lijden is, dat mijn doodstrijd mij veroorzaakt.

Wanneer de stonde, die de ziel van het lichaam scheidt en die den mensch als het ware zoo mededoogenloos vaneenrijt, daar zij twee zoo innig met elkander verbonden deelen van elkander rukt, voor iedereen zoo wreed is, hoe wreed moet deze dan niet wezen voor mij, die sterf te midden van zoovele folteringen.

Verbeeld u al de martelingen, die de Martelaars hebben ondergaan, en al hetgeen de wreedheid der dwingelanden en der beulen in staat is uit te vinden; en wees overtuigd niettemin, dat al wat gij u daarvan kunt voorstellen, slechts een flauw afbeeldsel zijn zal van hetgeen ik lijd.

Gij zoudt moeten doordringen tot in het diepst mijner ziel en tot in de geheimste plooien mijns harten, om de hevigheid daarvan te begrijpen,

De ziel tot Jesus.

O mijn goddelijke Zaligmaker! wanneer

het niet mogelijk is, hoe weinig menschelijk gevoel men ook hebbe, zonder medelijden en zonder deelneming een boosdoener, zelfs den snoodsten, aan eene galg of op een rad te zien sterven; welke gevoelens moeten dan thans mijn hart niet vervullen, nu ik u, mijnen Vader, mijnen Koning en mijnen God, voor mij den geest zie geven op een kruis en een zoo schandelijken en wreeden dood zie ondergaan?

Ik zie, o mijn goddelijke Verlosser! uw kruis van geheel verschillende personen omgeven; aan de eene zijde zie ik uwe heilige Moeder, uwen welbeminden leerling en enkele anderen, die u kennen en liefhebben, van diepe smart doordrongen; ik zie, hoe dezen, buiten staat als zij zich bevinden om u dat leven te behouden, dat de hevigheid der smarten u weldra zal ontnemen, bezorgd zijn om ten minste u dat kostbaar en goddelijk leven te bewaren, dat gij in hunne harten bezit.

Tegelijkertijd zie ik krijgsvolk, beulen en eene verblinde menigte, die, na u als een eerloos misdadiger aan een kruis te hebben doen sterven, wreed genoeg zijn om u te weigeren, dat gij in hun hart het leven hernemet, dat gij daarin hadt verbeurd.

De zon wordt verduisterd, de steenrotsen scheuren, de graven openen zich, de dooden

staan op, en nochtans de harten dezer menschen blijven versteend en ongevoelig.

De ziel tot zich zelve.

De wereld is vol van die versteende harten, die met eene vreeselijke hardvochtigheid weerstand bieden aan alle werkingen der genade, en die met de uiterste verachting alle middelen van zich afwijzen, die God bezigt om hen tot zich te trekken.

Behoort gij niet tot dit getal? Zijt gij getrouw om te beantwoorden aan Gods ingevingen en om uw voordeel te doen met den dood van uwen beminnelijken Verlosser?

Leeft hij nog door zijne genade in uw hart? En kunt gij de hoop koesteren, dat gij deel uitmaakt van die heilige zielen, die niet tevreden zijn met hem in haar eigen hart te doen leven, maar die ook, zooveel in haar vermogen is, zich beijveren hem te doen leven in aller harten?

Gevoelt gij u niet levendig getroffen bij het gezicht van uwen Jesus, die uit liefde tot u in de hevigste smarten zijnen geest geeft? En hebt gij den wil om voortaan al het overige van uw leven voor zijne eer te benuttigen en om u tot eenen goeden dood voor te bereiden? Dit is het besluit, dat gij nemen moet. Ziehier de middelen, die gij daartoe in het werk moet stellen.

Middelen.

1. Willen wij met Jesus aan het kruis sterven, dat wil zeggen, sterven als ware christenen, dan behooren wij ook te leven als christenen, die waarlijk met Jesus gekruist zijn, en met den Apostel te zeggen: Ik ben aan het kruis van Jesus genageld door het onderhouden zijner geboden.

2. Dikwijls een punt van overweging er van maken, dat wij werkelijk elken dag van ons leven sterven, daar wij elken dag een gedeelte van dit tijdelijk en aardsche leven verliezen, en dat wij gelukkig zouden zijn, indien wij ook daarenboven elken dag van ons leven inwendig aan ons zelven en aan de wereld stierven, door ons te onthechten aan alle schepselen, ten einde alleen voor God te leven.

3. Dikwijls en vuriglijk God bidden, dat hij ons dezen geestelijken dood doe sterven en daartoe medewerken door de versterking onzer zintuigen.

OVERWEGING VOOR DEN ZEVEN EN DER-
TIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS' ZIJDE NA ZIJNEN DOOD MET EENE LANS
DOORBOORD.

Jesus tot de ziel.

Van mijnen kant is alles volbracht; ik heb gegeven al hetgeen ik bezat, mijn bloed, mijn leven, en mijn lichaam laat ik over.

De wreedheid mijner beulen is evenwel nog niet verzadigd; zij vervolgen mij nog na mijnen dood: zij openen mijne zijde om den laatsten druppel bloed, die daarin nog overig is, te doen vloeien en dien met voeten te treden.

Alles is volbracht en thans is het oogenblik daar, dat de rechtvaardigheid mijns Vaders voldaan is, dat zijn toorn is gestild en dat de menschen ten koste van mijn leven zijn vrijgekocht.

Komt, mijne lieve kinderen! komt dit bloed, dat ik na mijnen dood heb vergoten, opzamelen; het hangt slechts van u af om daarmee uw voordeel te doen; alleen dit zou aan mijn lijden ontbreken, zoo gij er geen voordeel mede deedt.

Druk uwen mond op deze doorboorde zijde,

treed er binnen om daarin te blijven door mijne Sacramenten, die ook thans nog de vrucht en de verdiensten van mijn bloed mededeelen.

De ziel tot Jesus.

O mijn goddelijke Zaligmaker! geef dat dit aanbiddeijk bloed over ons worde uitgestort, want van dit bloed alleen hebben wij onze zaligheid te verhopē.

In uwe heilige zijde wil ik mijne woonstede vestigen en mijne rust vinden. Gelukkig zij, die in dit toevluchtsoord zich verschuilen en het nimmer verlaten.

Dit is het vereenigingspunt van alle rechtvaardigen en waarheen alle harten zich behoorden te begeven.

Wat moet ik doen, goddelijke Jesus! om het geluk te verwerven van aldus met u vereenigd en onafscheidbaar vereenigd te blijven?

Mij dunkt, gij zegt mij, dat ik u moet liefhebben, maar u liefhebben uit geheel mijn hart; dat ik mij geheel en gansch aan uwe liefde moet overgeven, en dat ik mij van alles, wat gij niet zijt, geheel behoort te onthechten.

Doorboor, mijn beminnelijke Zaligmaker! doorboor mijne zijde en mijn hart met de goddelijke lans uwer heilige liefde; gij zult daar binnen komen en den schat uwer ge-

naden medebrengen; gij zult in mij blijven en ik zal in u blijven; zoo zult gij van mij ontvaugen al wat gij mij vraagt, en ik zal bezitten al wat ik begeer.

De ziel tot zich zelve.

Wanneer zult gij dit groot geluk in al zijne volmaaktheid genieten? Dan, wanneer gij aan uwen Verlosser een hart zult hebben aangeboden, dat vermorzeld en verootmoedigd is, een hart, dat gestorven is aan de wereld en doorstoken en doordrongen van eene levendige droefheid over uwe zonden.

Maar helaas! wat zult gij doen om tot eene zoo heilige gesteltenis te geraken? Gij moet elken dag u moeite geven om die eigenliefde in u te doen sterven, die liefde tot de aardsche dingen, die gij tot dusverre voedsel gegeven heeft, met al hare bewegingen te volgen en u aan hare neigingen te onderwerpen.

Welke bijzondere middelen evenwel staan u ten dienste om hierin te slagen? Gij moet u voor altijd die vermaken ontzeggen, die zondig en verboden zijn, en soms zelfs, die geoorloofd zijn.

Gij moet u een heilig geweld aandoen en trachten u te gewennen aan en zelfs uw vermaak te vinden in die zaken, die het

meest tegenstrijdig zijn aan de natuur, en nimmer u er op toeleggen om die te bevredigen.

Aldus sterft men ongevoelig aan de wereld; aldus bereikt men dit groote geluk van alleen te leven in Jesus en ter liefde van Jesus.

Maak dus thans het voornemen om met kracht aan dit groote werk te arbeiden; en ten einde dit met goed gevolg te doen, moet gij dikwijls aan deze groote waarheden denken.

Middelen.

1. Het opperst geluk van een christen in dit leven is, van geheel gestorven te zijn aan de wereld en aan zich zelve; want dan eerst kan men met den Apostel zeggen: Ik ben gekruisigd met Jesus Christus, en ik leef niet meer, maar Jesus Christus leeft in mij.

2. Zeker is het, dat men niet in één oogenblik dit groot geluk bereikt, maar men behoort standvastig te volharden in de beoefening der christelijke deugden en den verwoeden strijd volhouden, dien de wereld, het vleesch en de duivel onvermijdelijk ons zullen aandoen, zoodra wij met ernst begonnen hebben aan onze zaligheid te arbeiden.

3. Niets is er nochtans, dat met de genade moeielijk valt aan eene getrouwe ziel, die zich oprecht aan God schenkt, en de aanvallen harer vijanden die de oprechtheid harer liefde beproeven, dienen alleen om hare verdiensten te vermeerderen en hare kroon luisterrijker te doen worden.

OVERWEGING VOOR DEN ACHT EN DER- TIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS IN HET GRAF GELEGD.

Jesus tot de ziel.

Het was aan mijne liefde niet genoeg geheel ontbloot van alles op een kruis te sterven, ik heb daarenboven gewild, dat de armoede mij vergezelde tot in het graf, dat mij slechts ter leen en uit liefde is gegeven.

Alsof het voor de zonde nog niet genoeg was mij het leven te hebben benomen, heeft zij nog pogingen gedaan om mij als het ware te vernietigen, door mij aan het graf over te geven.

De zondaars hadden zich zelven begraven in de ondeugd, en ten einde hen daaruit

te trekken, laat ik toe, dat men mij in een graf nederlegge.

Aldus veroordeel ik nog na mijnen dood uw zondig leven; uw hoogmoed had u het plan ingegeven om u tot aan den hemel te verheffen, en ik, die uw Verlosser ben, ik laat toe, dat men mij opsluite in den schoot der aarde.

Omdat de mensch misbruik gemaakt had van al de zintuigen zijns lichaams, daarom is nu het mijne beroofd van elke levensverrichting. Het heeft oogen, maar zij zien niet; ooren, maar zij hooren niet; eenen mond, maar deze spreekt niet meer; handen, maar zij bewegen zich niet meer; voeten, maar zij dienen tot niets meer. 't Is alleen de liefde, die ik u toedraag, die er mij in doet toestemmen om mij aldus van alles te berooven,

De ziel tot Jesus.

Wanneer ik zie, mijn goddelijke Verlosser! dat eene enkele zonde den vorst der Engelen van uit het hoogst der hemelen in het diepst der helle nederwerpt, dan leer ik uit dien schrikkelijken val, hoe groot de boosheid der zonde is en hoezeer zij een schepsel vernedert, terwijl zij den schijn aanneemt het te verheffen.

Wanneer ik daarenboven zie, dat een God, mensch geworden voor mij, in het graf nederdaalt, omdat hij onze zonden op zich heeft genomen, dan mag ik er niet langer aan twifelen, dat hare boosheid oneindig is.

Ik ben er niet langer meer verwonderd over, o mijn God! als ik u in het verblijf der verrotting en der vernietiging beschouw, hoezeer ook uwe onschuld en heiligheid u daartegen vrijwaart, dat een uwer Profeten, die tot zonde was vervallen, door het licht uwer goddelijke genade verlicht, heeft gezegd: Ik was in het niet teruggezonden, en ik wist het niet.

Laat niet toe, o Heer! dat ik ooit het ongeluk hebbe van tot dien rampzaligen staat van vernietiging te vervallen, waartoe de zonde diegenen brengt, die zij van den verheven staat der heiligmakende genade doet nedervallen.

De ziel tot zich zelve.

O hoe vernederend is de zonde! Hebt gij dit ooit genoeg beseft? Omdat de Heiligen het aldus begrepen, waren zij altijd, op het gezicht ook van hunne geringste fouten, als weggezonden en vernietigd voor God.

Hoezeer moest gij u dan ook vernederen,

bij het beschouwen uwer zoo menigvuldige en schrikkelijke zonden?

Waar evenwel zult gij eene plek vinden, die gering en nederig genoeg voor u is, nu Jesus, die uwe zonden op zich heeft genomen, tot in den schoot der aarde zich heeft willen verlagen?

Daal dan in den geest neder tot in den afgrond der helle, als tot de plaats waar, zoo gij u zelve recht wilt laten wedervaren, uwe woonstede, gelijk gij weet, is bereid, tenzij uw Verlosser zich over u ontferme.

Eveneens dachten de Heiligen, dat hunne plaats was onder de duivelen en de verdoemden, als zij hun oog vestigden op hunne fouten.

Dat vonnis, dat zij tegen zich zelven uitspraken, sloeg nochtans hun hart niet ter neder en maakte hen niet bevreesd; maar met het oog op de verdiensten, die Jesus Christus ons door zijnen dood en zijne verrijzenis heeft verworven, bleven zij vol vertrouwen hunne zaligheid van zijne barmhertigheid afwachten.

Maak daarom het voornemen om deze diepe nederigheid na te volgen, en ten einde dit met goed gevolg te kunnen doen, vergeet nimmer, dat gij uit u zelve niets verdient dan de hel.

Schep evenwel weder moed door de hoop

in u op te wekken, dat Jesus medelijden met u zal hebben, dat hij vol liefde de hand tot u zal uitstrekken, opdat gij niet in dien afgrond zoudt vallen, en dat hij u met hem tot den hemel zal opheffen, indien gij slechts besloten zijt hem te volgen en u er op toelegt om hem na te volgen. Ziehier de middelen daartoe.

Middelen.

1. Zich met Jesus Christus en in Jesus Christus begraven door eene oprechte en ware nederigheid en door de onthechting aan de ijdele eer dezer wereld.

2. Het verborgen leven beminnen en zijne zintuigen gebruiken, alsof men daarvan beroofd was, dat wil zeggen, zonder gehechtheid aan de onschuldigste vermaken zelfs, die zij kunnen opleveren.

3. Dikwijls en met ernst aan den rampzaligen toestand denken, waartoe men in het graf zal gebracht worden, en aan hetgeen er van de ziel zal geworden, als zij eens van dit lichaam zal gescheiden wezen.

OVERWEGING VOOR DEN NEGEN EN DER-
TIGSTEN DAG VAN DE VASTEN.

JESUS' LIJDEN EN KRUISDOOD ELKEN DAG DOOR
DE ZONDAARS VERNIEUWD.

Jesus tot de ziel.

Na mijne verrijzenis ben ik niet langer onderhevig aan het lijden en aan den dood; het ontbreekt mij evenwel niet aan beulen, noch aan liefde van mijnen kant.

Een overgroot aantal zondaars kruisigen mij nog dagelijks, zooveel in hunne macht is, en doen mij een wreeder en schandelijker dood ondergaan, dan de Joden mij in de dagen van mijn sterfelijk leven aangedaan hebben.

Ja, ook heden nog zijn er lafhartige leerlingen, die mij verlaten; ook heden nog zijn er Judassen, die mij verraden; ook heden nog zijn er Herodessen, die mij als een zinnelooze behandelen; ook heden nog zijn er beulen, die mijne pijnen vernieuwen; ook heden nog zijn er Pilatussen, die mij ter dood veroordeelen; ook heden nog zijn er goddeloozen, die mij met smaad en hoon bejegenen en godslasteringen tegen mij uitbraken.

Die trouweloozen doen hun hart een nieuwen Calvarieberg worden; hunne ledematen, die zij dienstbaar maken aan hunne ongerechtigheden, zijn het schandelijke kruis, waaraan zij mij vastnagelen, en hunne hartstochten de wreede nagelen, waarmede zij mijne handen en voeten doorboren.

De ziel tot Jesus.

O goddelijke Zaligmaker! Hoe weinig gekend en tevens hoe verschrikkelijk is deze waarheid! O welk een indruk zou zij niet maken, indien zij goed begrepen werd, met welk eene vrees zou zij diegenen niet doordringen, die u liefhebben, en met welk een ijver zou zij hen bezielen, om aan de bekeering der zondaren te arbeiden.

Wie is in staat te beseffen, o aanbidde-lijke Jesus! hoe groot ook thans nog uwe smart zou wezen bij het beschouwen van zooveel euvel daden, zoo uw hart nog lijden kon!

Ongetwijfeld, nu gij de Heer der heerlijkheid zijt, zou deze nieuwe kruisdood veel gevoeliger en pijnlijker voor u wezen, dan dien gij eertijds hebt geleden.

Toen men u kruisigde in den tijd van uw sterfelijk leven, toen was het, omdat gij het aldus wildet en omdat het de wil uws Va-

ders was; en zoo iets in staat was u te bedroeven te midden uwer pijnen en folteringen, dan was het te moeten zien, hoe uwe beulen en allen, die eens uw bloed met voeten zouden vertreden, zich aan zonden schuldig maakten.

Nu echter, o mijn God! is al uwe liefde niet bij machte u in die nieuwe kruisiging te doen toestemmen.

Wel hoe! is het mogelijk, dat alles wat gij voor ons hebt gedaan, ons zoo weinig treft, dat het niet in staat is ons te weerhouden van uw lijden te vernieuwen, en door onze zonden u het leven te benemen dat de genade u in ons hart deed vinden!

De enkele gedachte aan de misdaad uwer eerste beulen bevangt ons met schrik en huivering. Zeker is het nochtans, dat hunne blindheid de boosheid daarvan verminderde.

Zij wisten niet, dat gij de Messias en waarlijk God waart. Uw Apostel geeft ons de verzekering, dat, als zij geweten hadden, dat gij het waart, zij nooit het ongeluk zouden gehad hebben dien zoo verfoeilijken Godsmoord te bedrijven.

Hierom bidt gij uwen Vader voor hen om vergeving, en gij smeekt zijne barmhartigheid af met te zeggen, dat zij niet weten wat zij doen.

Maar wanneer ik zie, hoe dikwijls en hoe

verschrikkelijk gij beleedigd wordt door christenen, die u erkennen als hun God, die u aanbidden als hun Koning, die in uwe geheimen zijn onderwezen, die uwe Apostelen en dezer opvolgers tot leermeesters hadden, wier godsdienst gestaafd is door zooveel wonderen en door het bloed van zooveel Martelaars, en die in weerwil van dit alles door hun ongeregeld leven misbruik maken van de verdiensten van uwen dood; dan zie ik in, dat zij onverschoonbaar zijn zullen, dat hunne ondankbaarheid alle palen te buiten gaat, en dat zij eene schrikbarende straf verdienen.

Eindelijk, mijn beminnelijke Verlosser! slechts eenmaal en op eene enkele plaats heeft men u lichamelijk gekruisigd; thans echter wordt gij door zoovele zondaars overal en voortdurend gekruisigd in hunne harten.

De ziel tot zich zelve.

O hoezeer moest deze schrikkelijke waarheid u met smart vervullen en u afgrijzen voor de zonde inboezemen!

Is het u mogelijk overtuigd te zijn, dat Jesus nog elken dag en herhaaldelijk wordt gekruisigd door uwe eigene broeders, door de christenen, die zijne dienaren, zijne vrienden, zijne kinderen zijn, zonder u daardoor

levendig getroffen te gevoelen en zonder een groot verlangen in u op te wekken om dit ongeluk, zooveel in u is, te voorkomen, door aan de bekeering der zondaars te arbeiden.

Ziedaar het voornemen, dat gij behoort te maken.

Middelen.

1. Dikwijls en vuriglijk bidden voor de bekeering der zondaars.

2. Hen bezoeken en hun spreken over het groote belang hunner eeuwige zaligheid, over den dood, over den afschuw van de zonde, over de hel, over het paradijs en over de eeuwigheid; maar altijd met veel liefde en voorzichtigheid.

3. De vijanden verzoenen.

4. De ergernisgevers berispen en hen door goede voorbeelden tot God terugbrengen; eindelijk, zich nooit geraakt toonen over de gebreken van zijnen evenmensch, maar die verdragen met veel geduld en zachtmoedigheid.

OVERWEGING VOOR DEN VEERTIGSTEN
DAG VAN DE VASTEN.DE ZEGEPRAAL VAN JESUS' KRUIS IN HET HART
DER RECHTVAARDIGEN.*Jesus tot de ziel.*

Terwijl de wereldlingen en de zondaars mij door hunne misdaden beleedigen en voortgaan met, zooveel in hen is, den smaad en de pijnen van mijn lijden en kruisdood te vernieuwen, bezit ik echter ook getrouwe leerlingen, kinderen vol liefde en dankbaarheid, die mij in hun hart doen leven en heerschen, en die er zich op toeleggen om voortdurend mijne smarten te vereeren en na te volgen. Kunt gij vertrouwen tot hun getal te behooren?

Zij beschouwen mijn kruis als de bron van alle waar geluk, als den rijkdom en den schat hunner ziel; zij behandelen het met eerbied, zij aanbidden het, zij beminnen het en hebben een allervurigst verlangen om weldra daaraan te worden vastgehecht, door veel uit liefde tot mij te lijden. Bevindt gij u in deze heilige gesteltenis?

Die getrouwe dienaren maken er onophoudelijk hun werk van om aan mij gelijk-

vormig te worden. Zij bidden, waken, lijden en bestrijden met getrouwheid hunne hartstochten en de aanloksele eener bedorven natuur. Zij zijn edelmoedig genoeg om zich de genoegens van dit leven te ontfeggen; zij verzaken geheel en al hunne eigene eer, om in alles niets dan de mijne te zoeken; zij achten niets hooger dan vernederingen en lijden, en zij hebben niets dan verachting over voor eerbewijzingen en vermaken. Zijt ook gij met diezelfde gevoelens bezielde?

Met kracht verzetten zij zich tegen de valsche grondregels der wereld, die slechts van ijdelheden en vermaken spreken, en zij leggen zich van ganscher harte toe op de beoefening eener altijd durende versterving en bezitten geene andere eerezucht, dan dat zij eens ware gekruisigden wenschen te zijn. Wat doet gij om tot dit geluk te geraken?

Wanneer deze ware leerlingen van mijn kruis bedenken, dat hun lijden de maatstaf zal wezen der heerlijkheid, die ik voor hen bestem, dan zijn zij ten volle overtuigd, dat alles, wat zij in deze wereld kunnen lijden, niets is in vergelijking met eene zoo schitterende belooning.

Het beschouwen der groote waarheden, die zij door de overweging van mijn lijden leeren inzien, boezemt hun eene zoo groote begeerte in om uit liefde tot mij te lijden,

dat zij, wel verre van de gelegenheden daartoe te vluchten of die te vreezen, veeleer blijde zijn die aan te treffen en dikwijls hun best doen om die te doen voorkomen.

Zonder moeite vergeven zij aan die hen vervolgen; zij zijn altoos bereid om hen te omhelzen; en zij beschouwen hen niet anders dan als de dienaars mijner gerechtigheid of als de werktuigen, waarvan ik mij bedien om de oprechtheid hunner liefde te beproeven.

Te midden hunner kwellingen smaken zij een waren en diepen vrede, dien de werelddingen niet kunnen smaken noch begrijpen; en mogen zij soms schijnbaar eenige onrust en kommer gevoelen, dan is dit slechts, omdat zij vreezen niet genoeg aan mij gehecht te zijn.

Ziedaar de afbeelding van hen, die mijn kruis in hun hart doen zegevieren. In die harten vind ik mijn welbehagen; in die harten leef en heersch ik in waarheid. Niets vind ik daarin, dat mijnen wil wederstreeft: altoos zijn zij genegen mijne inspraken te volgen en nimmer houden zij op mij lief te hebben.

Wilt gij tot dit getal behooren? Wilt gij tot dit geluk geraken? Denk dan dikwijls aan mijne smarten; overweeg dikwijls mijn lijden en beijver u al de dagen uws levens om de voorbeelden te volgen, die ik u daarin heb gegeven.

De ziel tot Jesus.

O minnelijke Verlosser! ik ben overtuigd, hoe waar het is, dat gij door uw kruis hebt gezegevierd over uwe vijanden, en dat gij nog dagelijks door datzelfde kruis zegepraalt in de harten der rechtvaardigen.

Door de liefde, die zij uwe smarten toedragen, en door hunne vurige begeerte om u in uw lijden na te volgen kruisigen zij zonder ophouden den aardschen en vleesche-lijken mensch, en gehoorzamen zij met getrouwheid aan al de ingevingen van den nieuwen en geestelijken mensch.

Gij, goddelijke Jesus! gij zijt die nieuwe mensch, die door de liefde heerscht in de harten der rechtvaardigen, en die hen met u doet heerschen, daar gij hen door de kracht uwer genade doet heerschen en zegevieren over hunne hartstochten.

Helaas! zal ik nimmer zoo gelukkig wezen van aldus met u te heerschen? Zal ik altijd de slaaf mijner hartstochten blijven? Zal ik altijd aan de slavernij der wereld onderhevig zijn? Zal ik nimmer geheel kunnen weêrstaan aan de bedorven neigingen van vleesch en bloed, om alleen aan uwe goddelijke ingevingen gehoor te geven?

O minnelijke Verlosser! hoeverre zie ik

mij verwijderd van de heilige gesteltenissen dier gelukkige harten, die het lijden be-
minnen; die slechts verachting koesteren
voor de eerbewijzingen en de genoegens van
dit leven; die de grondstellingen der wereld
bestrijden; die aan niets anders denken,
dan aan u te behagen, en die alleen voor
u leven!

Wat zal ik doen om hun geluk deelach-
tig te worden? Welke is de bron, waaruit
zij zooveel genaden putten? 't Is ongetwij-
feld in het overwegen uwer smarten, dat zij
dien schat van deugden vinden: 't is het
beschouwen uwer armoede, dat hen aanspoort
om zich van alles te berooven; 't is het be-
schouwen van uw geduld en van uw zacht-
moedigheid, dat alle klachten en elk gemor
tegenhoudt, die de natuur wellicht hun zou
ontwringen te midden hunner kwellingen;
't is het beschouwen uwer nederigheid en
uwer vernederingen, die gij in uw lijden
hadt te ondergaan, dat hen de verplichting
oplegt zich zoo diep te vernederen; 't is
het beschouwen dier verbazende liefde, die
gij in uw lijden doet blijken, dat hen dwingt
alles te ondernemen en alles te doen, om
uw kruis in hun hart te doen zegepralen.

Verleen mij de genade, goddelijke Zalig-
maker! dat ik getrouw blijve om elken dag
van mijn leven mij te dompelen in die hei-

lige bron van uw bloed, door ernstig uwe smarten te overwegen.

De ziel tot zich zelve.

Is dit niet het voornemen, dat gij wilt maken, van uwe eer er in te stellen van tot het getal dier getrouwe aanbidders van den gekruisten Jesus te behooren, die elken dag eenige oogenblikken besteden aan het overwegen zijner smarten? Met behulp dezer oefening zult gij u volkomen kunnen overtuigen van de groote waarheden van het Evangelie, en zult gij een begin maken met ernstig aan uwe bekeering te arbeiden.

Zoo gij getrouw in deze oefening volhardt, zult gij spoedig overtuigd zijn, dat er voor u in dit leven geen grooter geluk mogelijk is, dan dat gij aan het kruis van Jesus Christus zijt vastgehecht.

Hoe gelukkig zoudt gij wezen, als gij in uw stervensuur met den Apostel kondet zeggen: Ik ben gekruist met Jesus Christus! Ziehier de middelen daartoe.

Middelen.

1, Vurig verlangen om aan alles te sterven, ten einde alleen in en voor Jesus

Christus te leven , en dikwerf hem die groote genade afsmeeken.

2. Dagelijks zich beijveren om zich geheel en al aan eene of andere zaak in het bijzonder te onthechten en zich die te ontzeggen ter liefde van Jesus Christus.

3. Zich altijd meer en meer aan Jesus Christus hechten door eene groote getrouwheid in het onderhouden der oefeningen, die men naar den raad van zijnen biechtvader heeft gekozen om den dag christelijk door te brengen.

4. Dikwijls zijn hart tot den gekruisten Jesus opheffen en tot zich zelven zeggen: Ziedaar het toonbeeld, waarnaar gij uw leven behoort in te richten, en tot Jesus zeggen: Goddelijke Jesus! wanneer zal ik zoo gelukkig wezen van u te gelijken?

OVERWEGINGEN VOOR EEN KRUISBEELD.

TOT DEN ZONDAAR, BIJ HET AFBEELDSEL VAN DEN
GEKRUISTEN JESUS.

Beschouw, o zondaar! hier, uw God met bloed
en wonden

Bedekt, aan 't schandlijk kruis, waaraan hij
stervend hing.

Was 't Joodsche volk zijn beul?... Neen, 't
waren uwe zonden!

't Is door uw snoode hand, dat hij den dood
ontving!

O! kniel rouwmoedig neêr en kom uw tranen
mengen

Met 't kostbaar bloed, dat hij voor u ten
offer biedt;

Wasch met die tranen, die ge uit boete hier
komt plengen,

De sporen af van 't bloed, dat ge op zijn
leden ziet!

Om des te beter u tot medelijden en deel-
neming op te wekken in het lijden van
uwen gekruisten Verlosser, moet gij met ge-
voel de volgende uitboezemingen tot hem

richten, terwijl gij eenige oogenblikken bij die plaatsen, die uwe godsvrucht u zal ingeven, moet ophouden met lezen, om alleen uw gevoel en uw medelijden te laten spreken.

VERZUCHTINGEN EN UITBOEZEMINGEN BIJ HET
AANSCHOUWEN VAN HET KRUISBEELD.

I. Zoo is dan mijn Jesus gestorven? Hij is gestorven, die nimmer moest sterven! Hij is gestorven, wiens leven oneindig meer waarde had dan het leven van alle andere menschen te zamen genomen! Hij is gestorven, die aan de geheele wereld het leven schonk! De Zoon Gods is gestorven voor de kinderen der menschen! Het lam is gestorven voor de wolven! De Heer voor den slaaf! De onschuldige voor de schuldigen!

II. O mijn Jesus! moet ik u dan stervende aan dit kruis zien uitgestrekt? Zijt gij het dan, o mijn Jesus? Gij, die niets dan liefde en goedheid voor alle schepselen ademt, dien ik van het leven beroofd zie?... O! hoe koud, gevoelloos en ontzield gij ook zijn moogt, ik bemin u nochtans, ik zegen en aanbid u uit geheel mijn hart.

III. O aanbiddelijk hoofd! dat in den hemel door al de gelukzalige geesten wordt aanbeden; dat zoo menigmaal in uw leven op aarde niets had, waarop gij u kondet

nederleggen; dat zoo dikwijls van den regen doorweekt en door den wind geteisterd werd, hoe zie ik thans u op alle plaatsen doorboord, met bloed bedekt en voorover gebogen zonder ademtocht of gevoel! Ach! ik verneder mij voor u, nog meer met het hart dan met het lichaam, tot in den afgrond van mijnen niet, en in deze houding vereer ik u, zegen ik u en aanbid ik u uit geheel mijn hart.

IV. O aanbiddelijk aangezicht! duizendmaal schooner dan de zon, dat de Engelen nimmer verzadigd zijn te aanschouwen, hoe zie ik u thans verontreinigd door afzichtelijke uitwerpselen, doorwond met slagen en geheel rood geverwd door de stroomen bloeds, die uit de wonden van uw met doornen gekroond hoofd vloeien. Ik aanbid u met oogen vol mededoogen en eerbied en ik aanbid u uit geheel mijn hart.

V. O liefelijke oogen van mijnen Zaligmaker! die zooveel tranen voor ons gestort hebt, die uit liefde tot ons met vreugde uw kruis en uwe pijnen hebt aanschouwd, en die ook ons met zooveel deernis en medelijken hebt aangezien, hoe zie ik u thans vol bloed en onreinheid en zonder leven of beweging! Ach! mocht ik mijne oogen voortaan niet meer openen, dan alleen om de uwe te beschouwen, gelijk zij thans door den

dood zijn gesloten, en u uit geheel mijn hart aanbidden!

VI. O gezegende mond! die zoovele wonderen voor de menschen hebt verricht, die ons zoo schoone onderrichtingen hebt gegeven, om wel te leven en om in den hemel te komen, hoe zie ik u thans in uw schrikkelijken dorst met gal en azijn gelaafd! O! ware het mij geoorloofd mijnen mond op u te drukken, ik zou die vermetelheid niet hebben, maar ten minste zegen ik u, loof ik u en aanbid ik u uit geheel mijn hart.

VII. O almogende handen! die hemel en aarde hebt geschapen, die zooveel wonderen hebt verricht, en die ook nu nog ons op den weg des levens ondersteunt, hoe zie ik u thans bewegeloos en aan het kruishout vastgenageld, omdat gij het zoo gewild hebt! O gezegende handen! goddelijke handen, die zoo milddadig en weldoend waart! ik kus en aanbid u uit geheel mijn hart.

VIII. O aanbiddelijke voeten! die zoovele voetstappen voor mij hebt gezet en zooveel reizen en tochten voor mij hebt ondernomen, hoe zie ik u thans aan het kruis gehecht en vastgenageld! Ik buig mijne knieën en werp mij voor u neder, en, zoo het mij vergund is, kus ik u en wensch ik u te kussen met hetzelfde hart en dezelfde liefde. als waarmede de H. Magdalena u gekust heeft.

IX. Eindelijk, o allerheiligst hart van mijnen Jesus! hetwelk alle schatten der godheid in zich besluit en dat zooveel liefde voor mij gehad hebt, hoe zie ik u thans met eene lans doorstoken! Gij stort tot zelfs uwen laatsten druppel bloed voor mij; ik aanbid u met alle harten van den hemel, van deze aarde en van het vagevuur, die gij met uwe liefde hebt vervuld.

O mijn Jesus! mocht door deze wonde uwer zijde uw hart in mij komen of het mijne tot u gaan, om geheel in u veranderd te worden!

O allerheiligst hart! o aanbiddelijk hart! bronader van al de liefde, die zoovele harten heeft gereinigd en geheilgd, reinig en heilig ook het mijne, opdat ik geheel liefde voor u zij, gelijk gij dit geweest zijt, en gelijk gij nog geheel liefde voor mij zijt.

X. Maar, mijn Jesus! waarom en door wie zijt gij aldus behandeld geworden? Wie heeft u aan dit kruis gehecht?

Helaas! het waren niet de Turken of barbaren, het waren zelfs niet enkel de Joden. Wie dan, mijn Verlosser? Wie? Ach! welk een verschrikkelijk antwoord, maar dat nietemin waarheid in zich besluit! Ik ben het, o mijn God! Ja, ik zelf heb u in het aangezicht gespuwd, ik zelf heb met geeselslagen uw vleesch verscheurd, ik zelf heb u met doornen gekroond, ik zelf heb u, toen

gij door een vreeselijken dorst werdt gefolterd, gal en azijn aangeboden, ik zelf heb uwe voeten, uwe handen en uwe zijde doorboord; ik was uw moordenaar en uw beul: ik beken het, mijn Verlosser! ik belijd het ten aanhoore van hemel en aarde, tot uwe eer en tot mijne schande.

XI. Maar, o mijn Jesus! hoe zal ik ooit uwe liefde en goedheid naar waarde prijzen, daar gij, na al de wreede mishandelingen, die ik u aandeed, noch thans mij in het leven behoudt en nog uwe genaden aanbiedt! Ach! ik neem die van ganscher harte aan, en ik betuig u, dat ik in het vervolg nimmer meer uw moordenaar of uw beul zal wezen, door mij aan nieuwe zonden plichtig te maken; ik leg thans de belofte af, dat ik nimmer meer voor u die harde en ongevoelige steenrots zijn zal, die ik geweest ben: want zelfs de rotsen scheurden bij uw verscheiden, om aldus u hare gevoeligheid te betuigen.

XII. Zal ik, van wien en voor wien gij zooveel hebt geleden, zal ik niets voor u doen? Ach! ik zou wenschen in mijn hart al de teederste gevoelens van medelijden te vereenigen, die ooit de harten vervuld hebben van allen, die het meest voor u bezielde waren van teedere liefde en mededoogen, ten einde die allen te bezigen om mijn medelijden met uwe smarten te betuigen.

H. Joannes, H. Magdalena, vurige minnaars en minnaressen van Jesus, maar gij vooral, o H. Maagd! die in den hemel, waar gij woont, geene smart kent, stort in mijn hart al de smart over, die gij gevoeldet, toen gij uwen Zoon zaagt lijden en sterven, en toen gij hem eindelijk dood in uwe armen aanschouwdet. Ach! wanneer mijn Verlosser voor mij heeft geleden en gestorven is, laat ook mij dan sterven, ja, laat ook mij lijden en sterven voor hem!

XIII. Maar, o mijn Jesus! daar het uw verlangen is, dat ik nog blijve leven, werp ik mij aan uwe voeten neder, als uw moordeenaar en nu beul, en ik vraag u vergeving van al mijne euvel daden, met al de schaamte, al het leedwezen en al de droefheid, waartoe ik in staat ben.

Ik wenschte, o mijn Jesus! bloedige tranen te kunnen storten om die te beweenen; ik wenschte, dat mijn hart vaneenscheurde en verbrijzeld werd door de hevigheid der smart, gelijk dit aan eenigen uwer dienaren is overkomen.

XIV. Maar, daar het uw verlangen niet is, dat het medelijden met uwe smarten of dat de droefheid over mijne zonden mij het leven beneme, daarom durf ik u nederig smeecken mij de kwijschelding mijner fouten te verleen; ik ben deze niet waardig; neen,

ik verdien niets dan de hel, die ik duizend en duizendmaal heb verdiend; maar, o mijn Zaligmaker! de vergiffenis, die gij aan zoo vele anderen hebt geschonken, doet mij vertrouwen, dat gij die ook mij niet zult weigeren; gij hebt vergiffenis geschonken aan Petrus, uwen Apostel, die na zoovele gunsten, die hij van uwe goedheid had ontvangen, u zoo lafhartig had verloochend; gij hebt vergiffenis beloofd en geschonken aan den moordenaar, op hetzelfde oogenblik, dat hij u daarom bad; gij hebt gebeden voor uwe beulen, op het eigen oogenblik, dat zij u mishandelden en den spot met u dreven.

Uw gebed, o mijn Verlosser! betreft mij zoowel als hen, omdat ook ik een uwer beulen was; en, zoo ik u om vergeving daarvan vraag, dan is dit, omdat gij zelf mij aanspoort dit te doen. En de bede, die ik tot u richt, is een gevolg der bede, die gij voor mij verricht hebt, ongetwijfeld zet gij mij niet daartoe aan, om die en bijgevolg ook de uwe, te verwerpen en aldus nnteloos te doen zijn; want evenmin als mijn gebed zou ook uw gebed verhoord worden, zoo ik geene vergiffenis mijner zonden erlangde.

XV. Daarenboven, mijn aanbiddelijke Zaligmaker! die bede, die gij voor mij tot uwen Vader hebt gericht, hangt nu van u af, want hij heeft u al zijne macht in handen gege-

ven en u aangesteld als den opperrechter over levenden en dooden.

Verleen ons dan, smeeik ik u, o mijn liefdevolle Verlosser! verleen ons de kwijtschelding, die gij niet alleen voor ons verlangd maar ook afgebeden hebt, en die thans van u afhangt.

XVI. Wij smeeken u daarom voor elkan- der, en voor allen, jegens wie wij de meeste verplichting hebben en in het bijzonder voor diegenen, die wij, op welke wijze dan ook, tot zonde gebracht hebben.

Wij smeeken u daarom door uwe heilige wonden, en door uw kostbaar bloed, door u in zeven verschillende omstandigheden vergoten: bij uwe besnijdenis. in uwen doodstrijd in den hof der Olijven, bij uwe wreede geeseling, bij uwe kroning met doornen, bij uwe ontkleeding, toen uwe kleederen, die aan uw lichaam door het bloed waren vastgekleefd, u werden afgerukt, bij uwe kruisiging, en toen men uwe zijde met eene lans doorstak.

Wij smeeken u daarom door dit bloed, dat niet alleen door ons, maar ook voor ons is vergoten.

Wij smeeken u daarom door dit bloed, dat roept, niet om wraak over ons, maar om genade voor ons.

Eindelijk, wij smeeken u daarom door dit

bloed, welks verdiensten al onze misdaden oneindig overtreffen.

Met dit bloed en door door dit bloed roepen wij tot u om barmhartigheid. Barmhartigheid! o lieve Jesus! barmhartigheid! Stort in elk onzer harten een enkelen druppel daarvan, om onze zonden uit te wischen.

XVII. De kwijschelding evenwel, die wij van u verhoplen, zal slechts onze dankbaarheid en ons leedwezen doen toenemen, als wij zien, dat gij na zoo vele beleedigingen nog zoo goed voor ons zijt van ons te willen vergeven.

Ach! lieve Jesus! welk eene overmaat van wreedheid van onze zijde, en welk eene overmaat van goedheid van uwe zijde!

Ach! mijn Jesus! ik kan niet meer: het leedwezen over mijne zonden, de erkentelijkheid voor uwe goedheden jegens mij, het medelijden met uwe smarten en de overmaat uwer liefde ontnemen mij de spraak; zoo hevig is het zuchten en snikken van mijn hart, dat ik als verstik; mijn hart scheurt in mijn binnenste en de smart, die het aangrijpt, belet mij het spreken.

En daar ik niet meer in staat ben te spreken, o mijn aanbiddelijke Jesus! duld daarom, dat ik mij in de eenzaamheid afzonderende en daar mij aan uwe voeten nederwerpe, om

240 OVERWEGINGEN VOOR EEN KRUISBEELD.

mijn hart de gelegengeid te geven tot u te
zeggen wat mijne tong niet bij machte is
uit te spreken: O Jesus! O zonde! O wreed-
heid! O goedheid! O liefde! liefde! liefde!
liefde!

LITANIE

VAN HET

LIJDEN ONZES HEEREN.

VOOR ELKEN VRIJDAG VAN HET JAAR EN OP HET
EINDE VAN ELKE OVERWEGING.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Jesus, hoor ons.

Jesus, verhoor ons.

God, hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God de Zoon, Verlosser der wereld,

God de Heilige Geest,

H. Drievuldigheid, één God,

Jesus, oneindig goede koning, die in Jerusaleem uwen intocht deed, om daar voor ons te gaan lijden,

Jesus, die U vol nederigheid voor uwe Apostelen hebt nedergeworpen, om hun de voeten te wassen,

Jesus, vol leven, die op eene geestelijke wijze ons versterkt door de H. Communie,

ontferm U onzer.

Jesus, ware laafdrank onzer zielen en die
haar verkwikt, ontfarm U onzer.

Jesus, die, nadat gij het Avondmaal met
uwe Apostelen hadt gehouden, met
grootte vurigheid en onwrikbaren moed
zijt uitgegaan, om voor ons te sterven,

Jesus, ter aarde nederliggend, terwijl gij
badt in den hof der Olijven,

Jesus, gedurende dat gebed tot den dood
bedroefd,

Jesus, die in uwen doodstrijd met een
bloedig zweet overdekt waart,

Jesus, die in uwe droefheid door eenen
Engel hebt willen vertroost worden,

Jesus, die door Judas lafhartig zijt ver-
raden door eenen kus,

Jesus, die uwen verrader met de grootste
minzaamheid hebt behandeld,

Jesus, die hebt toegelaten, dat gij door
soldaten en gerechtsdienaren als een
misdadiger werdt geboeid,

Jesus, die door al uwe leerlingen werdt
verlaten,

Jesus, die voor Annas en Caiphas werdt
gebracht om voor hunne rechtbank op
verschillende valsche beschuldigingen
te antwoorden,

Jesus, die geheel onschuldig van eenen
dienaar des hoogenpriesters eenen kaak-
slag hebt ontvangen,

ontfarm U onzer.

Jesus, die tot driemalen toe, zelfs met eenen eed, werdt verloochend door Petrus, den eerste uwer Apostelen en dien gij tot zichtbaar opperhoofd uwer Kerk hadt verkoren, ontferm U onzer.

Jesus, die vol minzaamheid dien trouweloozen Apostel hebt aangezien en tot boetvaardigheid bewogen,

Jesus, die geheel ten onrechte door valsche getuigen werdt beschuldigd,

Jesus, die door Herodes en geheel zijn hof werdt versmaad,

Jesus, die met een wit kleed werdt omhangen, om u voor eenen zinnelooze te doen doorgaan,

Jesus, die aan eene kolom werdt vastgehecht, waaraan gij wreedelijk werdt gegeeseld,

Jesus, die door uwe wreede geeseling met bloed en wonden waart overdekt,

Jesus, die met eenen purperen spotmantel werdt omhangen,

Jesus, wiens hoofd door de doornen kroon werd verwond,

Jesus, wiens aangezicht op eene schandelijke wijze werd bespuwd,

Jesus, wien de soldaten eenen blinddoek voor de oogen bonden, om hun tot speelbal te dienen,

Jesus, die door ontelbare kaakslagen werdt

ontferm U onzer.

Je

verwond, ontferm U onzer.

Jesus, die met eenen rietstok werdt geslagen,

Jesus, die door allerlei mishandelingen tot zulk een deerniswaardigen toestand werdt gebracht, dat gij onkenbaar waart geworden, en die in dien toestand aan het volk werdt vertoond,

Jesus, die op eene lijn zijt gesteld geworden met Barabbas, eenen dief en moordenaar, wien men meer waardig oordeelde van den dood verlost te worden dan u,

Jesus, die om onze zonden doorwond en verscheurd werdt door slagen,

Jesus, die door het joodsche volk met den meesten aandrang ter kruisiging werd gevraagd,

Jesus, die door uwen rechter zelven onschuldig werdt verklaard en nochtans als een schuldige werdt behandeld,

Jesus, die door den rechter Pilatus tot eenen schandelijken dood werdt veroordeeld,

Jesus, die aan de willekeur en de wreedheid der Joden werdt overgelaten,

Jesus, die onder het zwaar gewicht van uw kruis gebukt gingt,

Jesus, die tot verschillende keeren toe onder den last van uw kruis zijt bezweken,

ontferm U onzer.

Jesus, die bij het ontmoeten uwer aller-
liefste Moeder eene gevoelige smart hebt
geleden, ontferm U onzer.

Jesus, die als een onschuldig lam ter
slachtbank werdt heengeleid,

Jesus, die op den Calvarieberg op eene
gruwzame wijze van uwe kleederen
werdt beroofd, die vastgekleefd waren
aan uw lichaam,

Jesus, die op eene onmenschelijke wijze
aan het schandhout des kruises werdt
vastgenageld,

Jesus, die voor onze zonden met won-
den overdekt waart,

Jesus, die onder de pijnlijkste schokken
aan uw kruis werdt opgeheven,

Jesus, vol goedheid, die uwen Vader om
vergeving hebt gebeden voor uwe vij-
anden,

Jesus, die tot de boosdoeners werdt ge-
rekend,

Jesus, die als het uitvaagsel en de schande
van het menschdom werdt behandeld,

Jesus, die aan uw kruis hangend het
voorwerp der bespottung en verachting
der voorbijgangers waart,

Jesus, die door de Joden werdt beschimpt,

Jesus, die aan uw kruis hangend smaad
en verguizing moest lijden van de sol-
daten,

ontferm U onzer.

Jesus, die door eenen dief, welke aan uwe zijde was gekruisigd, met verwijtingen werdt overladen, ontferm U onzer.

Jesus, die met smaadwoorden werdt verzadigd,

Jesus, die aan den goeden moordenaar het paradijs hebt toegezegd, zoodra hij u erkend en berouw getoond had over zijne zonden,

Jesus, die door uwe oprechte kinderlijke liefde gedreven, uwe Moeder aan de zorgen van den H. Joannes hebt aanbevolen,

Jesus, die in den brandenden dorst, die u kwelde, met gal en azijn werdt ge-laafd,

Jesus, die, van uwten Vader verlaten en van allen troost beroofd, hem met liefdevolle teederheid hebt aangeroepen,

Jesus, die betuigd hebt, dat alles wat van u was voorspeld geworden volbracht was,

Jesus, die uwten geest in de handen uws Vaders hebt bevolen,

Jesus, die aan het kruis uwten geest hebt gegeven,

*Houd hier een oogenblik op en verne-
der u voor eenen God, die sterft.*

Jesus, die gehoorzaam zijt geweest tot

ontferm U onzer.

den dood des kruises, ontferm U onzer.
Jesus, wiens rechterzijde na uwen dood
door eene lans werd doorboord.
Jesus, uit wiens geopende zijde water en
bloed gevloeid is,
Jesus, wiens bloed en wonden al onze
kwalen hebben genezen,
Jesus, wiens lichaam van het kruis is af-
genomen geworden,
Jesus, die in het graf zijt nedergelegd
geworden,
Jesus, die in het voorgeborchte zijt ne-
dergedaald, om de heilige oudvaders
en de zielen dergenen, die in staat
van genade uit dit leven waren geschei-
den, daaruit te verlossen,
Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, spaar ons, Heer.
Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, verhoor ons, Heer.
Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, ontferm U onzer.
Heer, ontferm U onzer.
Jesus Christus, hoor ons.
Jesus Christus, verhoor ons.
✠. Onze Heer heeft zich zelven diep ver-
nederd.
R. En hij is gehoorzaam geweest tot aan
den schandelijken dood des kruises.

ontferm U onzer.

LAAT ONS BIDDEN.

Wij smeeken u ootmoediglich, o Heer, die uit den hemel op aarde zijt nedergedaald, om ter boeting onzer zonden tot uwen laatsten druppel bloed te vergieten, dat gij ons den troost gelievet te verleenen, dien wij van uwe grootmoedigheid verhopē, van eens, in den laatsten oordeelsdag deze zoete woorden uit uwen mond te mogen hooren: Komt, gezegenden mijns Vaders, Amen.

Onze Vader. — Wees gegroet. — Ik geloof in God den Vader enz.

MISGEBEDEN

IN DEN VORM EENER SAMENSpraak MET DEN LIJDENDEN JESUS,

ook geschikt tot voorbereiding voor de
H. Communie.

OVERWEGINGEN EN GEBEDEN VÓÓR DE H. MIS.

Jesus Christus spreekt tot de godvruchtige ziel. — Op eene onbloedige wijze ga ik op het altaar het offer vernieuwen, dat ik van mij zelve aan het kruis heb gebracht, om de rechtvaardigheid mijns Vaders, die tegen de zondaars vertoornd was, te bevredigen, om tot lofprijs en zoenoffer te zijn voor geheel het menschdom; om voor alle menschen al die genaden te verwerven, die hun noodig zijn om zich te bekeeren en in de deugd te volharden. Verlevendig uwe godsvrucht, getrouwe ziel, en kom u vol liefde met mij slachtofferen.

De godvruchtige ziel. — Vurig ver-

lang ik, o mijn Verlosser! mij met u te vereenigen en den schat van genaden en zegeningen mij ten nutte te maken, die gij mij in dit verheven geheim bereidt, maar wat vermag ik, wanneer gij mij niet te hulp komt? Stort mij dan gevoelens van barmhartigheid, van dankbaarheid en van liefde in, opdat ik mij met u en evenals gij slachtoffere gedurende deze aanbiddelijke offerande. Ik wil u mijn verstand toeheiligen door het levendigst en nederigst geloof, mijn hart door de teederste en de vurigste liefde, mijn lichaam door de meest ingetogen en eerbiedigste houding; zeg mij wat ik nog meer doen moet.

Jesus Christus. — Ten einde beter te begrijpen, met welke gesteltenissen gij deze heilige oefening behoort bij te wonen, moet gij de smarten overwegen, die ik gedurende mijn lijden heb ondergaan, en waarvan het H. Misoffer eene gedachtenis is; en om u dit gemakkelijk te maken, zal ik u de voornaamste omstandigheden in het geheugen roepen, die deze uitstekendste uitwerking mijner liefde tot den mensch hebben vergezeld. Zuiver uwen geest en uw hart om mij op dezen lijdensweg beter te kunnen volgen, en verwek eene oefening van berouw.

De godvruchtige ziel. — Mijn Heer en mijn God, het is mij leed enz.

Jesus-Christus. — Ik had even te voeren het grootste aller wonderen verricht, de instelling namelijk van het heilig Sacrament des Altaars. Meermalen had ik mijne Apostelen over dit kostbaar gunstbewijs onderhouden; maar hun verstand was zoo weinig ontwikkeld, dat zij niet in staat waren mij te begrijpen. Dit Sacrament van liefde verlevendigde voor een oogenblik hunne vurigheid; spoedig nochtans vergaten zij deze goddelijke en onuitsprekelijke liefdegave. Moge hun voorbeeld u oplettender en waakzamer doen zijn, nu datzelfde gunstbewijs u zal geschonken worden.

De godvruchtige ziel. — Neen, ik zou niet kunnen begrijpen, hoe de Apostelen zoo lafhartig en zoo ontrouw waren, zonder de droevige ondervinding, die ik van mijne eigene zwakheid heb opgedaan. Ik vrees dus, maar ik hoop tevens. Ik vrees, omdat ik zwak, onstandvastig en te veel aan zinnelijke voorwerpen verslaafd ben. Ik hoop, omdat gij over mij waakt, omdat gij op het altaar gaat nederdalen om mij te strekken tot gids, tot voorbeeld, tot losprijs, tot slachtoffer, tot voedsel en tot teerspijze. Ja, ik hoop, o mijn goddelijke Zaligmaker! en deze mijne hoop berust uitsluitend op uwe verdiensten en op uwe beloften.

BIJ HET BEGIN DER H. MIS.

De Priester gaat naar het altaar. — Jesus gaat naar den hof der Olijven.

Jesus Christus. — Toen ik de zaal van het Avondmaal verliet om den hof der Olijven in te gaan, sprak ik met mijne Apostelen over hetgeen mijne vijanden tegen mij beraamden. Ik wapende hen tegen de gevaren, waaraan zij zouden worden blootgesteld, tegen de bekoringen, die zij te lijden zouden hebben. Ik spoorde hen aan om evenals ik en met mij te bidden, om van mijnen Vader al die genaden te verwerven, die men in dergelijke omstandigheden behoeft. Een weinig later evenwel gaven zij zich aan den slaap over!

De godvruchtige ziel. — Welk eene reden van schaamte voor ons, o mijn aanbiddelijk toonbeeld! dat wij ons zoo gemakkelijk door dit lichaam, dat van slijk gemaakt is, laten medeslepen! Helaas! ik wenschte wel het geneesmiddel te kennen ter genezing eener kwaal, die zoo veelvuldig voorkomt en zoo moeielijk te genezen is. O alvermogend geneesheer! genees mij en leer mij bidden.

BIJ HET INTROIBO.

Jesus' doodstrijd in Gethsemani.

Jesus Christus. — Ten einde de groote noodzakelijkheid van het gebed te beseffen en zijne aandacht onder het bidden levendig te houden, moet men bezield zijn met een levendig geloof en met den geest van boetvaardigheid en versterking zijner zinnen. Wanneer deze deugden ontbreken aan de christenen, voor welke mijn Vader eene bijzondere voorliefde bezit, dan zendt hij hun inwendige of uitwendige smarten over, die hen van de schepselen aftrekken en tot God opheffen. Ziedaar de gewichtige les, die ik u geef in den hof der Olijven. Nauwelijks toch was ik daar aangekomen, of mijne ziel werd bedroefd tot aan den dood. Ik geraakte in doodstrijd en een zoo overvloedig bloedig zweeten overviel mij, dat mijn bloed op den grond, waarop ik nederlag, afdroop.

De godvruchtige ziel. — O Jesus! hee groot moet niet de droefheid geweest zijn, waarin uw hart als wegzonk! Welk eene wreede smart moest gij verduren! Welk eene schoone les van onderwerping en versterking geeft gij mij

Jesus Christus. — Behalve den geest van boetvaardigheid en versterking der zin-

nen, waarvan ik u het voorbeeld wilde geven. waren er drie zaken, die in mij die ongehoorde smart teweegbrachten: het gezicht der zonden van alle menschen; het gezicht der pijnen, die ik ging lijden; en de ondankbaarheid van een oneindig aantal zondaars, die deze vruchteloos zouden doen blijven.

De godvruchtige ziel. — Het was alzoo voor mij, beminnelijke Jesus! dat gij ter prooi waart aan dien smartvollen doodsangst. Helaas! wat ware er van mij geworden en wat zou er nog van mij worden, zoo gij geen medelijden met mij hadt.

BIJ HET CONFITEOR.

Jesus, het beeld van den berouwhebbenden zondaar.

Jesus Christus. -- Ik heb uwe ongerechtigheden en die van alle zondaars op mij genomen; ik heb de straf er van willen dragen. Beken uwe schuld en verwek in u een levendigen afschuw voor de zonde, die zooveel rampen over mij zal doen komen.

De godvruchtige ziel. — Ja, mijn God! ik ben schuldig, ten hoogste schuldig; ik beken mijne schuld. Het is door mijne schuld, alleen door mijne schuld, dat

ik gezondigd heb.... O konde ik sterven van droefheid, dat ik een zoo goeden, een zoo beminnenswaardigen God heb vergramd! Schenk mij vergiffenis, Heer! ik smeek u daarom door de voorspraak der allerheiligste Maagd, der heilige Engelen en van alle Heiligen; verleen mij de genade van niet in de zonde te hervallen. Amen.

*De Priester klint het altaar op en kust het.
Jesus door Judas verraden.*

Jesus Christus. — Judas pleegde jegens mij het schandelijkst verraad door mij eenen kus te geven. Te vergeefs spreek ik hem aan met den teederen naam van vriend, om hem tot inkeer te brengen en aldus hem te kunnen vergeven. Door de knaging van zijn geweten gefolterd, bekent hij zijne schuld; maar in plaats evenwel van zich te bekeeren, beneemt hij zich uit wanhoop het leven. O! welk eene diepe wond bracht hij mijn hart toe!

De godvruchtige ziel. — Helaas! Heer! heb ik uwen Apostel niet nagevolgd door in staat van doodzonde de H. Communie te ontvangen? Mijn goddelijke Meester! ik heb gezondigd, maar ik stel mijne hoop op u en ik zal altijd hopen, want mijne zonden zijn mij leed en gij zijt de God van barmhartigheid.

*De Pricster gaat naar den Epistelkant. —
Jesus werpt de soldaten ter aarde neder
en laat zich door hen boeien.*

Jesus Christus. — Ik heb mij laten boeien als een misdadiger, omdat ik de menschen van de slavernij der zonde wilde verlossen en hen tot mij trekken door de banden der liefde.

De godvruchtige ziel. — O mocht ik zoo gelukkig zijn, mijn allerbeminnelijkste Zaligmaker! Verbreek de banden, die mij vastbinden aan de zonde, aan de ijdelheden der wereld en aan mij zelve. Geef, dat ik met u vereenigd zij door de zoete banden eener zuivere en onbeperkte liefde, die niet toelaat, dat ik ooit van u scheide.

BIJ HET INTROITUS.

Jesus ontvangt eenen kaakslag.

Jesus Christus. — Ik lijd het met geduld, dat men mij in tegenwoordigheid van eene gansche schare, die zich bij mijn verhoor voor de rechtbank bevond, eenen kaakslag geeft, om eene gevoelige les te geven aan zoovele Christenen, die geene beleedigingen kunnen verdragen en die steeds er op uit zijn om zich te wreken. En, terwijl

men mij van allerlei misdrijven beticht, bewaar ik een diep stilzwijgen.

De godvruchtige ziel. — Neen, mijn aanbiddelijke Meester! die lessen zullen voor mij niet verloren zijn. Gij vreest niet als een schuldige te worden beschouwd en behandeld, hoe zal ik dan voor onschuldig willen doorgaan, ik, die mij zoo dikwerf aan de grootste misdaden heb schuldig gemaakt...?

BIJ HET KYRIE.

Jesus voor den rechterstoel van Caïphas.

Jesus Christus. — Ik antwoord aan Caïphas, dat ik de Zoon Gods ben, en hierom verscheurt hij zijne kleederen, noemt hij mij een godslasteraar en verklaart hij, dat ik des doods schuldig ben.

De godvruchtige ziel. — O bron des levens! Ontferm u mijner! Geef, dat ik zoo heilig moge leven, dat gij mij volgens uwe barmhartigheid kunt oordeelen, als de dag uwer zegepraal en uwer heerlijkheid zal zijn aangebroken.

BIJ HET GLORIA IN EXCELSIS.

Jesus verheerlijkt zijnen Vader door de vernederingen, die hij ondergaat.

Jesus Christus. - Gedurende al den

tijd, die er nog van den nacht overig was, werd mij een blinddoek voor de oogen gebonden, en geeft men mij kaakslagen, terwijl men zegt: Profeteer wie u geslagen heeft. Men spuwt mij in het aangezicht; men doet mij allerlei mishandelingen ondergaan; ik ben in waarheid de smaad der menschen en de verachting van het volk.

De godvruchtige ziel. — Mijn lieve Zaligmaker! ik doe openbare eerboete tot herstel der beleedigingen, die u worden aangedaan; ik zal het als een wezenlijk geluk aanzien, dat ik vergeten, vernederd, beleedigd en versmaad word, want daardoor zal ik meer gelijkvormig aan u worden.

BIJ DE GEBEDEN VOÓR DEN EPISTEL.

Jesus door Petrus verloochend.

Jesus Christus. -- Terwijl mijne vijanden mij met mishandelingen overladen, word ik door Petrus, den eerste, het hoofd mijner Apostelen, op de stem eener dienstmaagd verloochend; hij verklaart zelfs onder eede, dat hij mij niet kent. Ik werp een oogslag vol goedheid op hem; hij erkent zijne schuld, beweent die bitterlijk en vraagt mij om vergeving: en ik schenk hem die.

De godvruchtige ziel. -- O mijn Za-

ligmaker! herhaalde malen hetuig ik, evenals de H. Petrus, dat ik u oprecht bemin, dat ik vast besloten ben liever alles op te offeren dan u te beleedigen; maar ik mag aldus niet spreken dan met huivering en met wantrouwen jegens mij zelve, wanneer ik den diepen val van het hoofd uwer Apostelen beschouw. Ondersteun mij, Heer, door uwe goddelijke genade; alleen dan kan ik getrouw zijn aan mijne voornemens en aan mijne beloften, als ik voortdurend door u geholpen word.

BIJ DEN EPISTEL.

Jesus voor Pilatus.

Jesus Christus. — Pilatus begreep spoedig, dat het nijd en afgunst was, die mij vervolgde, en dat de voorgewende beschuldigingen, die men tegen mij inbracht, niets anders waren dan laster. Hij vernam uit mijnen mond, dat ik Koning was, maar dat mijn rijk niet van deze wereld was, in welke ik slechts gekomen ben om van de waarheid getuigenis te geven. »Wat is waarheid?» sprak Pilatus. Maar hij ging heen zonder mijn antwoord af te wachten.

De godvruchtige ziel. — O eeuwige

waarheid! Ik wil Pilatus niet navolgen. Doe mij de waarheid kennen, en verleen mij moed om die in haar geheel te hooren en in beoefening te brengen, hoe bezwarend deze ook wezen moge, welke offers zij ook verge.

BIJ HET EVANGELIË.

Jesus voor Herodes.

Jesus Christus. — Pilatus zendt mij naar Herodes om door hem geoordeeld te worden. Herodes en zijn hof versmaden mij, omdat ik hunne ijdele nieuwsgierigheid niet wil bevredigen en geen wonder wil verrichten; ik word door hen als een zinnelooze beschouwd en behandeld; eveneens handelt de wereld ten opzichte van mijne getrouwe leerlingen.

De godvruchtige ziel. — O ongeschapen Wijsheid! Gij hebt de woorden des eeuwigen levens, en men behandelt u als een zinnelooze!... Van ganscher harte verzaak ik de toejuichingen der wereld om de dwaasheid des kruises te volgen... Geef mij de ware wijsheid, die is nedergelegd in uw Evangelie, dat ik voortaan tot richtsnoer wil nemen van mijn gedrag.

BIJ HET CREDO.

Jesus gelijk gesteld met Barabbas.

Jesus Christus. — Het volk verkiest Barabbas en schreeuwt, dat men mij kruisige. Zoo handelen ook thans nog de zondaars en vooral de slaven van het menschelijk opzicht; zij verwerpen mijne leer en kleven de grondbeginselen der wereld aan in plaats van die des geloofs.

De godvruchtige ziel. — O opperste rechter der levenden en dooden, hoezeer ben ik schuldig? Hoe! de wereld heeft in mijn hant gezegepraald over u, dien ik met eene oneindige liefde behoorde te beminnen, zoo ik tot eene oneindige liefde in staat was! God van goedheid! ik geloof vastelijk alles wat de katholieke Kerk mij van uwentwege leert. Laat u bewegen door dit mijn levendig geloof en vermeerder het nog.

Ik geloof in God den Vader, enz.

BIJ DE OFFERANDE.

De kelk wordt ontbloot. — Jesus wordt gegeeseld.

Jesus Christus. — Pilatus geeft last

om mij te geeselen. Ik wordt daarop terstond naar de plaats gebracht, die voor deze strafoefening bestemd is, en daar word ik van mijne kleederen beroofd en aan den geeselpaal gebonden; en de beulen vieren den vrijen teugel aan hunne woede jegens mij. Mijn lichaam was weldra zoozeer verscheurd, dat men al mijne beenderen kon tellen.... Het was voor u, dat ik mij aldus als slachtoffer heb aangeboden; het is om uwe onverstorvenheid, uwe zinnelijkheid, uwe ergerlijke onzedigheden te boeten.... Zult gij die nog niet verlaten? Zult gij nog niet een grooten afschuw daarvan gevoelen? Zult gij die ledematen, die gij dienstbaar hebt gemaakt aan de ondeugd, niettegenstaande zij mij waren toegeheiligd, nog niet tot boetvaardigheid veroordeelen?

De godvruchtige ziel. — Lam zonder vlekken! Hoe! het zijn mijne zonden, die u in een zoo vreeselijken toestand gebracht hebben! O neen! ik zal voortaan dit lichaam van stof en zonde, en dat tot stof moet wederkeeren, niet meer zoo uitzinnig liefhebben. Dagelijks zal ik door versterving mijn zondig vleesch kastijden, voor hetwelk ik zoo dikwerf mijne ziel, die u zoo dierbaar is, heb ten offer gebracht. Spaar mij niet in dit leven om mij te sparen in het andere leven. Ik vereenig mijn offer met het uwe,

en daar gij u voor mij ten offer hebt gebracht, daarom wil ik ook mij zelve met u en voor u ten offer brengen.

Ik offer u mijne ziel en mijn hart, mijn verstand, mijn geheugen en al de vermogens mijner ziel; ik heilig u toe mijn lichaam met al zijne ledematen, mijne oogen, mijne ooren, mijnen mond, mijne handen, mijne voeten en al wat ik ben, ik offer u mijne goederen en al wat ik bezit. Ik wil voortaan niet meer aan mij zelve behooren, maar alleen aan u, die u geheel en al uit liefde voor mij hebt geslachtofferd.

(Men kan hier ook de verschillende intentiën maken, voor welke men het II. Misoffer wil opdragen.)

BIJ HET ORATE FRATRES EN DE PREFATIE.

Jesus met doornen gekroond.

Jesus Christus. — Hef uw hart omhoog ver boven alle aardsche voorwerpen, om zoodes te beter de geheimen te begrijpen, die zullen plaats hebben. Ik word behandeld als de laatste der menschen; opnieuw worden mij met geweld mijne kleederen van mijn bebloed en doorwond lichaam, waaraan zij vastgekleefd waren, afgerukt. Het heeft den schijn alsof ik met een kleed van bloed be-

kleed ben. Een versleten purperen mantel bedekt mijne schouders; mijn hoofd is gekroond met eene doornen kroon, welker scherpe punten tengevolge der herhaalde slagen daarin dringen en mijn bloed doen stroomen; men geeft mij voor scepter eenen rietstok in de hand; ziedaar den smaadvollen toestand, waartoe ik gebracht ben. Om mij te bespotten buigt men de knie voor mij en ik word met beledigingen overladen. Aldus boet ik voor uwe hoogvaardigheid en voor uwe zondige gedachten....

De godvruchtige ziel. — Aanbiddelijk slachtoffer! ik verkies u voor mijnen Koning en ik vereenig mij met de hemelsche geesten om u te aanbidden. Mijn God! ik blijf aan u voor altijd; heersch in mijn hart in eeuwigheid. Ik verzaak al de gruwelen, voor welke gij zoo schrikkelijke folteringen hebt geleden.

Zou ik nog langer een kleinzeerig en teergevoelig lidmaat kunnen zijn onder een hoofd, dat met doornen gekroond is?

BIJ DEN CANON.

*Jesus aan het volk vertoond, dat zijnen
dood eischt.*

Jesus Christus. — In dezen toestand

word ik door Pilatus aan het volk vertoond, terwijl hij tot hen spreekt: Ziet, de mensch! Dit schouwspel evenwel, hoe geschikt ook om deernis op te wekken, is niet in staat het hart van dit versteend volk te treffen; het blijft volharden in mijnen dood te eischen. Pilatus geeft dan ook toe, terwijl hij intusschen zijne handen wascht, alsof hij onschuldig was aan het doodvonnis, dat hij tegen mij uitspreekt. Zoo groot was altijd, zoo groot zal ook altijd de verblindheid zijn der zondaars, die wederstand bieden aan de ingevingen van hun geweten.

De godvruchtige ziel. — O mijn goddelijke Zaligmaker! ik erken mij zelve maar al te duidelijk in de strafbare zwakheid van Pilatus en in de snoode ondankbaarheid der Joden. Hoe dikwijls heb ik niet gehoor gegeven aan het menschelijk opzicht en heb ik niet de inblazingen mijner hartstochten gevolgd in plaats van de stem mijns gewetens! Maar, daar gij uwe toestemming geeft om voor mij te sterven, hoop ik, dat gij medelijden met mij zult hebben, en deze mijne hoop is uitsluitend op de oneindige verdiensten van uwen dood gegrond. Uit liefde tot u verfoei ik al mijne zonden; ik wil liever sterven, dan opnieuw mij daaraan schuldig te maken, en ik wil mijn geheel leven lang daarover boetvaardigheid doen.

*De Priester legt de handen op den Kelk. —
Jesus zijn kruis dragend.*

Jesus Christus. — Nauwelijks is het doodvonnis uitgesproken, of aanstonds geeft men mij mijne eigene kleederen weder en legt men mij een zwaren kruisbalk op de schouderen. Uitgeput door het groote bloedverlies, dat ik geleden heb, bezwijk ik onder dien last, dien uwe zonden nog drukkender doen zijn. Mijne beulen slaan mij zonder eenig mededoogen; ik richt mij op, doch ik val spoedig weder; en mijne moeder, mijne teederminnende moeder is getuige van mijne smarten!

De godvruchtige ziel. — O Jesus! ik wenschte bloedige tranen te kunnen storten om al de zonden en het hervallen in de zonden, waaraan ik schuldig ben, uit te wisschen. Gedoog ten minste, dat ik mij bij Simon den Cyreneër voege om u in uw kruis dragen behulpzaam te zijn, en dat ik u vergezelle tot op den Calvarieberg, waar ik met u en ter liefde van u zou wenschen te sterven. O Moeder van Jesus! O Maria! ik voeg mij bij u, om de bloedige voetstappen van uw Zoon, mijnen en uw God, te volgen.

BIJ DE CONSECRATIE.

Jesus gekruist.

Jesus Christus. — Zoodra ik den top van den Calvarieberg heb bereikt, worden mij opnieuw mijne kleederen van mijn met wonden overdekt lichaam, waaraan zij vastgekleefd waren, afgerukt. Ik leg mij in eene uitgestrekte houding op het kruishout neder; mijne handen en voeten worden met grove nagelen doorboord; mijn bloed vloeit naar alle zijden heen en ik verduur ongehoorde pijnen....

De godvruchtige ziel. — O God van liefde, aan het kruishout vastgenageld! daar gij mijn hoofd zijt en ik een uwer ledematen ben, moet ik met u aan het kruis zijn vastgehecht, en dit is ook mijn verlangen. Verleen mij de genade, dat ik daaraan mijne ongeregelde hartstochten en alles, wat u in mij mishaaft, moge vasthechten.

BIJ DE OPHEFFING DER H. HOSTIE.

Jesus aan het kruis opgeheven.

Jesus Christus. — Welke pijnen heb ik niet uitgestaan, toen mijn kruis werd opgericht! Toch waren de folteringën, die mijn

hart had te lijden, nog levendiger en smartelijker. Hef uwe oogen omhoog en zie of er eene smart is, aan de mijne gelijk....

De godvruchtige ziel. — Ik durf mijne oogen niet tot u opheffen, o Jesus! O eeuwig Woord! ik vernietig mij liever voor u en ik aanbid u, die hier even wezenlijk tegenwoordig zijt als aan het kruis. Ik aanbid dit goddelijk lichaam met wonden bedekt, die allen mij mijne ongerechtigheden verwijten; maar die allen ook voor mij bronnen van genade zijn, waaruit het eenige middel, dat in staat is om mijne wonden te genezen, voortkomt.

BIJ DE OPHEFFING VAN DEN KELK.

O aanbiddelijk bloed! aan het kruis voor de zaligheid der menschen vergoten, vloe over mij om mij te reinigen; wisch de vlekken uit, waarmede de zonde mijne ziel heeft besmeurd; verlos mij van de vijanden mijner zaligheid, evenals het bloed van het paaschlam de Joden van den moordenden Engel verlost; geef mij sterkte tegen de wereld en tegen mijne hartstochten en smeek voor mij genade en barmhartigheid af.

NA DE CONSECRATIE.

*Jesus aan het kruis hangend bidt voor
alle menschen.*

Jesus Christus. — Terwijl de Joden aan niets anders dachten dan aan mij te beledigen en mijne smarten te vergrooten, hield ik mij aan het kruis bezig met den hemel met de aarde te verzoenen: ik offerde mijn lijden op om de belediging te herstellen, die de zonde der Godheid aandoet; ik bad voor alle menschen; ik bad voor u in het bijzonder, en nog op ditzelfde oogenblik verricht ik dezelfde gebeden op het altaar, waarop ik mij bevind in den staat van een slachtoffer en van een smeekende, ten gunste dergenen, die het H. Misoffer bijwonen, op welke ik de verdiensten van mijn bloed met verkwisting als het ware doe nedervloeien.

De godvruchtige ziel. — O overmaat van goedheid! O overmaat van liefde! daar ik met uw bloed ben overdekt, gedoog dan ook, dat ik in vereeniging met u, o zoete en minnelijke Zaligmaker! mij ten offer brenge aan uwen Vader, die ook mij de vergunning wil verleen en hem aldus te noemen, en dat ik hem met den Profeet zegge: „O mijn God! o mijn Vader! aanschouw uwen

Gezalfde: ik ben niet waardig voor u te verschijnen uit hoofde van mijnen niet en nog meer uit hoofde van mijne zonden; maar ik bied u in mijne plaats eene zuivere, heilige, vlekkelooze en uwer waardige offerande aan. Indien de offeranden van Abel, van Abraham en van Melchisedech u welgevallig waren en uwe gerechtigheid hebben bevredigd, wat heb ik dan niet van uwe barmhartigheid te verhoplen, terwijl ik u de verdiensten van Jesus Christus, uwen Zoon, die ook de mijne zijn, aanbied. Ik smeeke u dan, in vereeniging met hem, dat gij mij van de eeuwige verdoemenis moget bevrijden, die ik door mijne zonden heb verdiend, en dat gij mij de overvloedigste zegeningen moget verwerven, dat wil zeggen, al de genaden, die ik behoef om mij te bekeeren en in de deugd te volharden.

BIJ HET MEMENTO VOOR DE OVERLEDENEN.

In vereeniging met Jesus Christus, mijnen Zaligmaker, stervende aan het kruis en hier op het altaar tegenwoordig, durf ik u smeeke, o heilige Vader! om lansen en zelfs om bevrijding voor de zielen, die in het vagevuur lijden. Ik smeeke u in het bijzonder daarom voor mijne ouders en bloedverwanten, voor allen, die mij dierbaar zijn,

voor allen, die door mijne schuld lijden,
voor N. N. enz.

BIJ HET NOBIS QUOQUE PECCATORIBUS.

In vereeniging met Jesus Christus, mijnen Zaligmaker, stervende aan het kruis en hier op het altaar tegenwoordig, durf ik u nog smeeken om de bekeering van alle zondaars en in het bijzonder van . . . , en van allen, voor welke ik beloofd heb te bidden. Verleen ons een levendig geloof, een heldhaftigen moed om onze zondige gewoonten te verbreken, om het menschelijk opzicht te overwinnen, om met getrouwheid al uwe geboden en die uwer Kerk te onderhouden.

BIJ HET PATER NOSTER.

In vereeniging met Jesus Christus, mijnen Zaligmaker, stervende aan het kruis en hier op het altaar tegenwoordig, smee ik u dringend de genade af van altijd uwen heiligen naam door mijne woorden en mijne voorbeelden te verheerlijken, van altijd het geluk des hemels voor oogen te hebben, ten einde werkzaam te zijn om het te verwerven; van op aarde uwe geboden met zooveel ijver en getrouwheid te vervullen als de Engelen in den hemel; van altijd onderworpen te

zijn aan uwen heiligen wil in de kwellingen en tegenheden, die mij overkomen; van mij geheel over te laten aan de zorg der Voorzienigheid ten opzichte van al mijne tijdelijke belangen, zonder nochtans een enkel der middelen te verwaarloozen, dat mij ten dienste staat om daarin te voorzien.

Verleen mij inzonderheid de genade van te vergeven aan die mij vervolgen of die mij vernederingen of moeielijkheden aandoen, op het voorbeeld van mijn goddelijk toonbeeld, dat aan zijn kruis u vergeving voor zijne beulen afsmeeke. Verlos mij vooral van den vreeselijken vijand, die het voortdurend er op aanlegt om ons ten ondergang te brengen door de aanlokselen der wereld en onzer hartstochten. Ziedaar mijne vurige bede, o mijn Verlosser! die ik tot u richt in vereeniging met den priester, die het gebed uitspreekt, dat gij aan uwe leerlingen hebt geleerd.

BIJ HET LIBERA.

Jesus Christus. — Gij zult verhoord worden, zoo gij blijft bidden met nederigheid en volharding, in vereeniging met mij, door de voorbede der Heiligen en vooral door die mijner H. Moeder, die ook uwe Moeder is geworden.

De godvruchtige ziel. — Wanneer ik beschouw wat in onze kerken gedurende het H. Misoffer plaats grijpt, dan is het mij al of ik eene afbeelding zie van hetgeen op den Calvarieberg op het oogenblik van uwen dood gebeurde. Aan den voet van uw kruis, zoowel als aan den voet uwer altaren, bevindt zich een gering getal vurige zielen, die u als den Opperreder en den God van het heelal erkennen; de overigen schijnen zich met niets anders bezig te houden dan met u te beleedigen. Ach! gedoog niet, dat ik tot deze laatsten behoore; ik wil mij voegen bij de Heiligen en bij uwe H. Moeder, die ook mijne Moeder is. Ik acht mij gelukkig, o H. Maagd! van tot uwe kinderen te behoo- ren; verwerf voor mij de genade van beter al de onuitsprekelijke geheimen van het offer der Nieuwe Wet te begrijpen en mijn voor- deel te doen met de geestelijke goederen, die ons zoo overvloedig daarin worden ge- schonken.

BIJ HET BREKEN DER H. HOSTIE.

Jesus geeft zijnen geest.

Jesus Christus. — Na een smartvollen doodstrijd van drie uren aan het kruis sprak ik: Het is volbracht. Ik buig mijn hoofd

neder en geef mijnen geest. Gij weet welke wonderen alsdan plaats hadden. De Joden waren er over verbaasd; eenigen hunner bekeerden zich, zooals de honderdman, een dier rechtgeaarde zielen, die te goeder trouw de waarheid zoeken; anderen, en wel het grootste getal, bleven hardnekkig in hunne boosheid, en zijn aldus het al te getrouwe afbeeldsel van hetgeen nog dagelijks bij het H. Misoffer plaats heeft, waarbij men niet dan met het lichaam tegenwoordig is, waarbij men slechts bidt met de lippen, waarbij men vergeet, dat ik werkelijk tegenwoordig ben.

De godvruchtige ziel. — Laat niet toe, o mijn aanbiddelijke Zaligmaker! dat ik ooit in eene zoo dikke duisternis vervalle; geef, dat ik altijd vastelijk geloove, dat gij werkelijk op onze altaren tegenwoordig zijt; wees mijn gids, o eeuwig licht! en ga voort met mij te onderrichten en mij de diepe geheimen te leeren, die dienen moeten tot richtsnoer van mijn gedrag!

ALS DE PRIESTER EEN GEDEELTE DER H. HOSTIE
IN DEN KELK LAAT VALLEN.

De ziel van Jesus daalt neder ter helle.

Jesus Christus. - De dood is niets dan een doortocht naar het andere leven. Mijne

ziel daalde neder ter helle, en ik vertroostte de rechtvaardigen, sedert het begin der wereld gestorven, die zich aldaar bevonden. Hoe groot was niet hunne blijdschap, toen zij mij in hun midden zagen en toen ik hun de tijding bracht, dat hunne wenschen verhoord waren, en dat zij mij weldra in den hemel zouden volgen.

De godvruchtige ziel. — Hoe blind is onze geest, o Verlosser der wereld! hoe beperkt is onze kennis! Terwijl gij op aarde waart verlaten zelfs van uwe leerlingen, en terwijl alles verloren scheen, oefendet gij in een ander leven die goddelijke macht uit, die u als opperrechter is geschonken. O! laat mij deel hebben aan uwe zegepraal en de heerlijkheid en het geluk beschouwen, die gij deelt met hen, die u waren voorgegaan in de beoefening der waarheid en der gerechtigheid.

BIJ DE COMMUNIE.

Jesus Christus. — Nog is voor u het oogenblik niet aangebroken om te genieten; nog is het voor u de tijd om te lijden en om in de nevelen des geloofs te blijven leven. Volg de heilige vrouwen, volg Joseph van Arimathea en zoovele anderen na. Bereid mij een graf in uw eigen hart, balsem

dit door het beoefenen van alle deugden; maak het ongenaakbaar voor de ongewijde en schuldige oogen; bezegel het met het zegel des geloofs en der liefde; vrees niets van den kant der menschen. Ik heb de wereld overwonnen en voor u overwonnen; nader met vertrouwen tot de H. Communie.

De godvruchtige ziel. — O mijn God en mijn Zaligmaker! ik zal u dan in mijn hart ontvangen, ten minste ik heb het verlangen daartoe; bereid gij zelf mij tot die groote gunst voor. Meer dan eens is mijn hart door de zonde besmeurd geworden; maar daar gij de macht bezit om aan de dooden het leven terug te geven, geef mij, bid ik u, dat leven van geloof, van heiligheid, van vurigheid, van dankbaarheid en liefde, dat ik behoef en waarnaar ik vurig verlang.

(Wanneer men het geluk heeft het H. Sacrament te ontvangen, moet men zich met Jesus onderhouden, zooals men dit doen zoude met den teedersten, den innigsten en den rijksten vriend).

BIJ HET DOMINUS VOBISCUM.

Jesus verrezen.

Jesus Christus. — Uwe bede zal ver-

hoor
in
was
ben
opg
gen
vest
zelf
D
vast
den
pral
uwe
hoop
beel
zal
mijn
word
lijdz
meer
ten,
ten

Je
nis v
mijne

hoord worden; ja, ik verlang dat mijn graf in u zal verheerlijkt worden, evenals het dit was op den Calvarieberg. Den derden dag ben ik verheerlijkt en zegepralend daaruit opgestaan, en in weerwil van al de pogingen mijner vijanden is mijne verrijzenis bevestigd geworden door de getuigenis dierzelfden, die deze wilden in twijfel trekken.

De godvruchtige ziel. — Ik geloof vastelijk, o God der krachten, o God, die den dood hebt overwonnen! dat gij zegepralend uit het graf zijt opgestaan; en deze uwe verrijzenis versterkt mijn geloof en mijne hoop. Ik zal ook uwe verrijzenis tot voorbeeld nemen, en met behulp uwer genade zal ik licht om mij heen verspreiden door mijne goede voorbeelden; ik zal geestelijk worden door boetvaardigheid: onlijdelijk door lijdzaamheid; onsterfelijk doordat ik mij niet meer aan dit tegenwoordig leven zal hechten, maar mijne verlangens en mijne gedachten zal richten op de eeuwigheid.

BIJ DE LAATSTE GEBEDEN.

Verschiïningen van Jesus.

Jesus Christus. — Na mijne verrijzenis verscheen ik tot verschillende reizen aan mijne leerlingen, om hun allen den vrede

aan te kondigen, dien zij behoefden. Ik onderrichtte hen en ik deelde hun de goddelijke macht mede, die ik als mensch had ontvangen. Ik beloofde hen te zullen bijstaan, met hen te zullen werkzaam blijven tot aan de voleinding der eeuwen en hun den H. Geest den vertrooster, den Geest van licht en sterkte te zullen zenden.

De godvruchtige ziel. — Nu begrijp ik, o mijn Verlosser! hoe het mogelijk was, dat de Kerk in zoo korten tijd zich heeft verspreid te midden van de hinderpalen van allerlei aard. Gij hebt beloofd van met haar te zullen blijven tot aan de voleinding der eeuwen; gij zijt het dus, die doopt door middel der priesters; gij zijt het, die de absolute geeft in den rechterstoel der boetvaardigheid en die door den mond der priesters de woorden der Consecratie uitspreekt. Voleind uw werk, o goddelijke Zaligmaker! waak altijd over uwe Kerk en over al hare ledematen, die gij hebt uitverkoren om met u te heerschen.

BIJ DEN ZEGEN.

Jesus klimt ten hemel op.

Jesus Christus. — Veertig dagen na mijne verrijzenis klom ik ten hemel op, na

mijnen zegen te hebben gegeven aan mijne leerlingen, die in grooten getale met elkan- der vergaderd waren. Schep moed; ik heb in mijn rijk eene plaats bereid voor allen, die met volharding de wereld, den duivel en hunne hartstochten zullen bestreden hebben; ook de uwe is daar in gereedheid gebracht en het hangt geheel en al van u af die te erlangen.

De godvruchtige ziel. — Neen, ik ben er niet over verwonderd, dat de Apostelen, in het beschouwen van zulk een schoon schouwspel verslonden, den moed niet hadden om hunne oogen benedenwaarts te richten, maar die voortdurend ten hemel hielden opgeheven. Daar gij ons aldaar eene plaats bereid hebt, o mijn Zaligmaker! verleen mij de genade om elk oogenblik van mijn leven werkzaam te zijn om die eens te kunnen bezitten, en dat die gedachte mij troost en opbeuring schenke te midden der gevaren, waaraan ik zal blootstaan, en der offers, die ik mij heden en alle dagen van mijn leven zal te getroosten hebben.

BIJ HET LAATSTE EVANGELIE.

Grootheid van Jesus.

Terwijl ik uwe vernederingen en uw lijden

mij voor den geest roep, o goddelijk Woord! wil ik ook uwe heerlijkheid en uwe grootheid mij voor den geest roepen, om mij zelve moed in te storten en mij waardig te maken om daaraan deel te hebben. Uw welbeminde Apostel leert mij, dat gij van alle eeuwigheid zijt voortgebracht; dat gij God zijt, in alles gelijk aan uwen Vader; dat zonder u niets gemaakt is; dat gij het ware licht zijt, op deze wereld gekomen om het te verlichten, maar dat de wereld, verblind als zij is door hare hartstochten en verzonken als zij is in duisternis, u niet had gekend; dat zij de vermaningen van uwen heiligen Voorlooper niet had begrepen; dat zij uwe onderrichtingen, uwe voorbeelden en uwe wonderen had verworpen. Wat mij aangaat, o Heer! ik aanbid u als mijnen God; ik dank u, dat gij onder ons hebt willen wonen en dat gij u gewaardigt ook thans nog opnieuw op onze altaren te willen geboren worden; verleen mij de genade van altijd levendig voor mijnen geest te hebben het geluk, dat ik heb genoten van het II. Misoffer te mogen bijwonen, ten einde ik mij altijd met u moge bezig houden, altijd met u moge vereenigd blijven, en aldus door u moge leven in den tijd om daarmede voort te gaan in de eeuwigheid. Amen.

GEBED ONDER DEN ZEGEN MET HET
ALLERHEILIGSTE.

Zoete Jesus, minnelijke Zaligmaker! die ons zoozeer hebt lief gehad, dat gij in het allerheiligst Sacrament des Altaars onder ons hebt willen verblijven, ik erken u daar als mijn Opperheer en mijn God. Ik aanbid u met de gevoelens der diepste nederigheid. Ik dank u van ganscher harte voor de eidelooze liefde, die gij ons daarin bewijst, in weerwil van de mishandelingen, die gij van ons in dit H. Sacrament hebt te verduren; en van smart doordrongen bij het beschouwen onzer ondankbaarheid, kom ik, o God van majesteit! u openbare eerboete doen voor al de onteeringen, de heiligschennissen en de goddeloosheden, die ooit tegen dit aanbiddelijk Sacrament zijn bedreven of zouden kunnen bedreven worden. O! ware ik in staat, o mijn God! u de droefheid te betuigen, die ik gevoel van zelf met zooveel oneerbiedigheid in uwe tegenwoordigheid te zijn verschenen en met zoo weinig liefde en vurigheid tot u te zijn genaderd.

Vergeet, o Heer! onze ongerechtigheden en wees slechts uwe barmhartigheid indachtig. Neem de oprechte begeerte aan, die ik heb om u in het Sacrament uwer liefde te eeren en te doen eeren. Ja, van gan-

scher harte verlang ik u te beminnen, te zegenen, te verheerlijken en te aanbidden, zooveel als de Heiligen en Engelen u beminnen, zegenen en aanbidden, en ik smeeke u door dit aanbiddelijk lichaam en dit kostbaar bloed, voor hetwelk ik mij nederwerp, mij de genade te verleen. dat ik voortaan met zooveel eerbied u in dit H. Sacrament aanbidde en zoo waardiglijk ontvange, dat ik eens na mijnen dood u met alle gelukzaligen voor alle eeuwigheid moge verheerlijken. Amen.

Geloofd en gedankt zij ten allen tijde het allerheiligst en allergoddelijkst Sacrament. (100 dagen Aflaat.)

GEBED VOOR DE ZIELEN VAN HET VAGEVUUR.

O God van alle vertroosting, bewerker van de zaligheid der zielen! Ontferm u over die zielen, die in het vagevuur lijden, verleen haar geheele kwijtschelding van hare straffen en de gelukzaligheid, die gij eertijds hebt beloofd aan uwen dienaar Abraham en aan zijn nageslacht. Laat u bewegen, O Heer! door het beschouwen der getrouwheid, waarmede zij u geheel haar leven gediend hebben; vergeet de fouten, die de zwakheid onzer menschelijke natuur haar eene enkele maal deed bedrijven. Verlos

haar uit die plaats van straf en duisternis,
en laat haar opgaan tot de plaats van vrede
en licht. Verhoor, o mijn God! de nederige
bede, die ik tot u richt, en verleen deze
genade aan de zielen, voor welke ik meer
in het bijzonder verplicht ben te bidden.
Ik smeeek u daarom in naam en door de ver-
diensten van Dengene, die zich gewaardigd
heeft voor onze zonden te voldoen en die
leeft en heerscht met u in de eeuwen der
eeuwen. Amen.

STABAT MATER.

(100 *Dagen Aflaat*).

1.

Onder 't kruis, met weenende oogen,
Stond de Moeder, diep bewogen
Opziend naar heur eenig Kind:
En 't voorspelde zwaard doorgriefde
't Moederharte, zoo vol liefde,
Dat heur Zoon thans stervend vindt.

2.

O Gezegende der vrouwen!
Wat een smart was 't u te aanschouwen
Wat uw Welbeminde leed!

O hoe kromp u 't minnend harte
Weg van grievend leed en smarte,
Bij dit schouwspel, ach! te wreed!

3.

Ja, wie zou niet met haar weenen?!
Wie zijn tranen niet vereenen
Met de tranen, die zij schreit?!
Wie niet deelen in de smarte,
Diepgevoeld door 't moederharte
Zoo vol liefde en teederheid?!

4.

Ach! zij ziet om onze zonden
Haren Zoon bedekt met wonden,
't Hoofd met doornen wreed gekroond;
Ach! zij ziet aan 't kruis hem sterven,
Elken troost en laafnis derven,
En van elk verguisd, gehoond.

5:

Geef dan, Moeder, bron van liefde!
Dat ik 't leed, dat u doorgriefde,
Met u deele, met u lij'!
Geef, dat ik met hart en zinnen
Vurig Christus moog beminnen
En hem steeds behaaglijk zij!

6:

Druk, o Moeder! mij de wonden,

Die uw Jesus door de zonden
Zijn geslagen, diep in 't hart!
Laat mij deelen in zijn lijden,
Dat mijn ziele moest bevrijden,
Laat mij deelen in zijn smart!

7.

Laat mij, Moeder! met u weenen,
Met zijn kruisdood mij vereenen
Tot de dood me aan de aard ontrukk'!
Dat ik, Moeder, aan uw zijde
Onder 't kruishout, met u lijde,
Is mijn wensch, mijn hoogst geluk.

8.

Maagd der Maagden, nooit volprezen!
Wil mij thans genadig wezen,
Deel met mij uw boezempijn!
Doe mij Jesus' lijden eeren,
Doe mij steeds voor 't kruis des Heeren
En zijn dood gevoelig zijn!

9.

Doe zijn bloed mij steeds gedenken,
Laat zijn kruis mijn ziele drenken,
Tot ze in liefde gansch ontbrand'!
Wil die meer en meer ontsteken
En voor mij ten beste spreken,
Als uw Zoon de vierschaar spant!

10.

Schenke mij zijn kruis bescherming,
Schenke mij zijn dood ontferming
En 't verwinnen in den strijd!
En als eens mijn ziel zal scheiden,
Moge uw hand haar dan geleiden,
Waar zij eeuwig zich verblijd'! Amen.

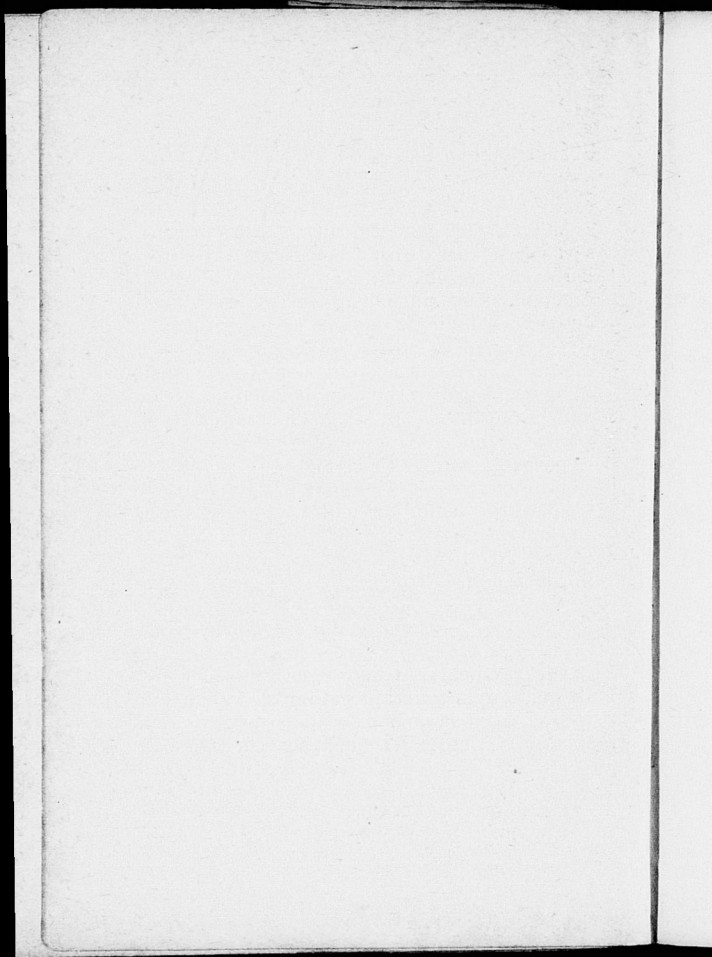
GOEDKEURINGEN DER OORSPONKELIJKE UITGAVE.

Met zooveel genoeg en heb ik de Samen-
spraken van den lijdenden Jesus met
de ziel gelezen, dat ik overtuigd ben, dat
niet alleen de sinds langaan den gekruisten
Jesus toegeheiligde zielen er krachtige be-
weegredenen in zullen vinden, om zich meer
en meer in de beoefening der voornaamste
deugden te versterken en bemoedigd te ge-
voelen; maar ook zij, die het meest verstaend
schijnen, en ook in werkelijkheid het meest
ongevoelig zijn, zullen daar een genot on-
dervinden, dat zij nog niet hebben kunnen
smaken op eenen weg, die hun zoo weinig
bekend is. Dit werkje behelst niets, dat niet
geheel en al strookt met het geloof en de
goede zeden.

*Geteekend: S. BORNAT,
Leeraar der Sorbonne.*

Op verzoek van den Heer Kanselier heb
ik gelezen het werkje getiteld: Samenspra-
ken enz. en ik heb daar niets in gevonden,
dan wat stichtend is en godsvrucht ademt.

Geteekend: BERTHE.

INHOUD.

	Blz.
Opdracht.	III
Voorwoord van den Vertaler	v
Voorrede der oorspronkelijke Uitgave . . .	VII
Voorafgaand Onderricht. — Eenige waarheden, die het nut aantoonen van het dagelijks overwegen van het Lijden Onzes Heeren.	1
Verschillende Regelen, die men noodzakelijk te onderhouden heeft in het dagelijks overwegen van het Lijden Onzes Heeren. . .	14
Gemakkelijke Manier voor eerstbeginnenden, om het inwendig gebed te verrichten . .	21
Gebeden vóór de Meditatie	21
Na de Meditatie.	27
I. Jesus stelt het Allerheiligst Sacrament des Altaars in.	29
II. Jesus verlaat de zaal van het H. Avondmaal, om voor ons te gaan sterven. .	36
III. Jesus bidt in den hof der Olijven . .	42

	Blz.
IV. Jesus zweet water en bloed gedurende zijn gebed	47
V. Jesus door eenen Engel getroost en gesterkt	53
VI. Jesus door Judas verkocht en verraden	59
VII. Jesus behandelt zijnen verrader met de grootste minzaamheid	65
VIII. Jesus door de soldaten vastgegrepen en geboeid	71
IX. Jesus wordt van zijne leerlingen verlaten	76
X. Jesus als een gevangene door de straten van Jerusalem gesleurd . .	80
XI. Jesus, voor Caïphas gebracht, ontvangt eenen kaakslag	84
XII. Jesus bij Caïphas als eenen godslasteraar uitgekreten	89
XIII. Jesus den geheelen nacht door de soldaten mishandeld	93
XIV. Jesus door Petrus verloochend . .	100
XV. Jesus ziet Petrus aan en doet hem tot inkeer komen	104
XVI. Jesus voor Pilatus gebracht en beschuldigd.	109
XVII. Jesus door Herodes beschimpt en bespot	114
XVIII. Jesus door Pilatus onschuldig verklaard	119
XIX. Jesus door het volk achter Barabas gesteld	125
XX. Jesus met geeselslagen gekastijd. .	130

Blz.

XXI.	Jesus met doornen gekroond, met een purperen mantel om- hangen en met eenen rietstok in de hand	134
XXII.	Jesus beschimpt en geslagen. .	139
XXIII.	Jesus aan het volk vertoond. .	144
XXIV.	Jesus ter dood veroordeeld . .	148
XXV.	Jesus aan de beulen overgeleverd	152
XXVI.	Jesus zijn kruis dragend . . .	156
XXVII.	Jesus, met zijn kruis beladen, ontmoet zijne Moeder.	161
XXVIII.	Jesus van zijne kleederen be- roofd en op het kruis uitgestrekt.	166
XXIX.	Jesus aan het kruis genageld. .	171
XXX.	Jesus aan het kruis opgeheven.	175
XXXI.	Jesus aan het kruis door velen niet gekend	180
XXXII.	Jesus aan het kruis bespot en gelasterd	186
XXXIII.	Jesus aan het kruis beveelt zijne Moeder aan den H. Joannes en den H. Joannes aan zijne Moeder	191
XXXIV.	Jesus met gal en azijn gelaafd.	197
XXXV.	Jesus van zijnen Vader verlaten.	201
XXXVI.	Jesus stervende aan het kruis.	204
XXXVII.	Jesus' zijde na zijnen dood met eene lans doorboord	209
XXXVIII.	Jesus in het graf gelegd . . .	213
XXXIX.	Jesus' lijden en kruisdood elken dag door de zondaars vernieuwd.	218
XL.	De zegepraal van Jesus' kruis in het hart der rechtvaardigen.	223

	Blz.
Overwegingen voor een Kruisbeeld	230
Litanie van het Lijden Onzes Heeren . . .	241
Misgebeden in den vorm eener samenspraak met den lijdenden Jesus, ook geschikt ter voorbereiding voor de H. Communie . .	249
Gebed voor de zielen in het vagevuur. . .	282
Stabat Mater.	283
Goedkeuringen der oorspronkelijke uitgave.	287

LAUS JESU MARIE JOSEPH.

